

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**MY KIND
OF**
Beautiful

NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MY KIND OF *Beautiful*

A Finding Love Novel

NIKKI ASH

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu .

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm Otuz Birinci

Bölüm Otuz İkinci

Bölüm

Sonsöz

Nikki Ash'in diğer kitapları

Yazar Hakkında

My Kind of Beautiful © 2020 Nikki Ash

Tüm hakları saklıdır

Kurgu: Lawrence Editing

Kapak tasarımı: Jersey Girl Designs

Kapak fotoğrafı: Sara Eirew fotoğrafçılık

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan t a r a n m a s ı , yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin ç a l ı n m a s ı anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), AuthorNikkiAsh@gmail.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

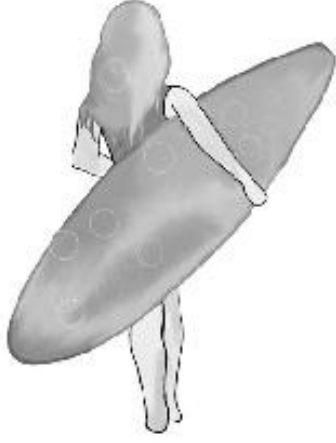

Apple Music'te alma listesini bulun

Your Song- Rita Ora
Perfect Storm- Brad Paisley
You and Me- Lifehouse
Gitmeyeceğini Söyle- James
Arthur Broken-Lifehouse
Breakeven- The Script
Battle Scars- Lupe Fiasco & Guy Sebastian
Don't You Wanna Stay- Jason Aldean
Stay- Rihanna
Let Me Go- 3 Doors Down
It Will Rain-Bruno Mars
Kız Nasıl Tavlanır- Taylor Swift
Söylentileri- NEFFEX
İmkânı Yok-Lauv
Onu İlk Ben Sevdim-
Heartland Somebody-
Natalie La Rose All I Want-
Daniel Skye
Hiçbir Şeyi Kaçırarak İstemiyorum-
Aerosmith Beni Sevdiğin Sürece- Justin
Bieber Tatlı ama Psikopat- Ava Max
Çok Yakın- Sıradaki
Let Me See Ya Girl- Cole
Swindell Leave Her Wild- Tyler
Rich Replay- Lyaz

Nightmare- Halsey
FRIENDS- Ann-Marie & Marshmello
Halo- Beyoncé
What Ifs- Kane
Brown Heaven-Kane
Brown
Love You Like I Used To-Russell Dickerson
Senden Başka Kimse-Blake Shelton

Kızıma, bana her gün hayatın ne kadar güzel olduğunu gösterdiği için.

One

Alec

"YEMEK YAPMA SIRASI SENDE KARDEŞİM VE BEN HAMBURGER
DÜŞÜNÜYORUM." CHASE

genişçe sırtıyor ve alışveriş sepetine iki paket kıyma atıyor. "Ben de fırında patates düşünüyorum." Arabayı manav reyonuna doğru itiyor ve birkaç patates alıp manav poşetine, sonra da poşeti arabaya atıyor.

"Evet, evet. Neden yemek yapma sırası sana geldiğinde hazır yemek alıyorsun da sıra bana geldiğinde yemek yapmak zorunda kalıyorum?" Birkaç domates ve soğan seçip sepete ekliyorum.

"Belki de gerçekten yemek yapabildiğin içindir. İnan bana, istasyondaki herkese iyilik yapıyorum." Kıkırdıyor ve karışına bir baş marul atıyor. "Bütün adamlar gıda zehirlenmesinden hasta olursa Los Angeles'taki yangınları kim söndürecek?"

Arabaya birkaç kutu kuru fasulye attım. "Belki de bu öğütleri Lexi'ye vermelisin. Kadın yemek yapmayı öğrenmeye kararlı ve bunun hepimizi öldürmesiyle sonuçlanacağından eminim."

"Gıda zehirlenmesi öldürmez." Chase gülüyor.

"Hayır, ama yangınlar yapar." En iyi arkadaşım ve ev arkadaşımın son birkaç kez yemek yapmaya çalışıp başarısız olduğunu düşünürken başımı sallıyorum. "Sana şimdiden söylüyorum, eğer o lanet yangın alarmı ben uyumaya çalışırken bir kez daha çalarsa, fırını kilitlemenin bir yolunu bulacağım, böylece yemek yapamayacak."

"Lexi Scott'tan hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin?" Chase bana bilmiş bir bakış fırlatıyor ama ben görmezden gelmeyi tercih ediyorum, onun yerine raftan bir paket çörek alıp ona fırlatıyorum.

"Oohhh, bu acıttı." Chase dramatik bir şekilde inliyor. "Cidden, geçen yıl, bu istasyona transfer olduğumdan ve seni tanıdığımdan beri, konuştuğun kadınlara o kadına davrandığın gibi davrandığını bir kez bile görmedim."

"Çünkü Lexi'yle *konusmuyorum*." Dürüst olmak gerekirse, diğer kadınlarla neredeyse hiç konuşmuyorum. Ama erkeklerle dışarı çıktığımızda, ben içkime gömülüp asla benim yapamayacağım bir kadına karşı hislerimle savaşılmaya çalışırken, onların çeşitli kadınlarla takılmaya çalışması kırmızı bir bayrak gönderme eğilimindedir. Muhtemelen o kadınlardan biriyle gerçekten takılmak akıllıca olurdu - ona karşı olan hislerimi sistemimden atardım. Ancak birkaç kez denemem kapıdan çıkıp gitmemle, kadını cinsel açıdan hüsrana uğramış ve kızgın bir halde bırakmamla sonuçlandı; ben de sekse kısa bir ara vermeye, kendimi toparlamaya ve sonra tekrar denemeye karar verdim. Ancak bu ara planladığımdan çok daha uzun sürdü. O kadar uzun süredir cinsel ilişkiden uzak duruyorum ki, aletim muhtemelen beni reddetti. Eğer yapabilseydi, kendini bedenimden ayırır ve onu yatağa atacak başka bir adam bulurdu.

"O benim arkadaşım," diyorum ona milyonuncu kez ve bu sefer bana inanmasını umuyorum. "Tıpkı Georgia'nın benim arkadaşım olduğu gibi. Ve eğer kadınlarla arkadaş kalmak istiyorsan, onlarla *konusmazsın*."

"Buna inanmıyorum. Seni iki oda arkadaşınla da gördüm. Georgia'ya Lexi'ye baktığın gibi bakmıyorsun."

"Peki bu nasıl bir bakış olabilir?" Sözcükler ağzımdan çıktığı anda bu sorudan pişmanlık duyuyorum. Duygularımı gizleme konusunda iyi olduğumu sanıyordum ama aynı yaşam alanını paylaşırken bu çok zor. Küçük şortları ve bikinileriyle etrafta dolaşırken. Kanepede bacaklarını bana doğru uzatıp ayak masajı yapmam için yalvardığında. Ya da film izlemek için yanıma sokulduğunda ve minik, mükemmel vücudu benimkine süründüğünde. Kalbimin göğsümde sıkışma şeklini ya da aletimin onun dokunuşuyla hazırda durma şeklini görmezden gelmek için çok uğraşıyorum. Lexi fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Yani ya duygularıma karşı kör, onları görmezden geliyor ya da ben onları saklamakta iyi bir iş çıkarıyorum - en azından ondan.

"Onu odana kilitlemek ve güneş doğana kadar becermek istediğini söyleyen bakış," diyor Chase. "Sonra, tüm prezervatifler bittiğinde

ve daha fazla dayanamazsa, ona yatakta kahvaltı hazırlarsın." Kaşlarını sallıyor.

"Chase, olmayan bir şeyi görüyorsun," diyerek dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Yatakta kahvaltıdan bahsetmişken, ne zaman kendi yatağında uyumayı planlıyorsun?" Ona sert bir bakış attım.

Chase bana cevap vermeden el arabasını kasaya doğru itiyor ve ürünleri taşıma bandına yüklemeye başlıyor. Cevap vermesi için onu zorlayabilirdim ama yapmadım. Birincisi, Chase'in kendi evi ve karısı varken benim kanepemde uyuması iyiye işaret olamaz ve eğer bu evliliğinde sorunlar yaşadığı anlamına geliyorsa, yapmak isteyeceğim son şey ona benim evimde kalamayacağını hissettirmek olur. İkincisi, Lexi'yle takılmam konusunu daha da ileri götürmesine neden olabilir ve ihtiyacım olan son şey en iyi arkadaşımı yatağında hayal etmek: altımda, üstümde, onu arkadan becerdiğimi. Adımı haykırırken uzun sarı saçlarını çekiyorum. *Lanet olsun!* Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum, sonra pantolonumu düzeltiyorum.

Ben market alışverişini yaparken Chase kasiyere ödeme yapıyor ve sonra Los Angeles'ta UCLA yakınlarında bulunan on beş numaralı istasyona geri dönüyoruz. Üç gün izin yapmamıza bir vardiya kaldı ve izin yaptıktan sonra bu günlerden en az birini yatağında uyuyarak geçirmeyi planlıyorum.

Merkeze döndüğümüzde herkes antrenman odasında takılıyordu. Chase ve ben diğer dört adamla birlikte B vardiyasında çalışıyoruz. Bu vardiya her gün yirmi dört saatlik iki vardiyadan ve ardından dört gün izin gününden oluşuyor. Chase on yıldır itfaiyeci ve kısa bir süre önce Tabur Şefliğine terfi etti - bizim vardiyamızdaki adamlardan o sorumlu. Bizimki emekli olunca İtfaiye Şefliğine terfi eden bir adamın yerini aldı. Ben de son beş yıldır aynı istasyonda itfaiyeci-paramedik olarak çalışıyorum ve geçen yıl Teğmenliğe terfi ettim. Vardiyamızdaki diğer arkadaşlar Luke ve Thomas, ikisi de benim gibi itfaiyeci-paramedik, Carter, Sürücü Mühendisi - itfaiye aracını kullanıyor ve ekipmanı yönetiyor - ve Scott, akademiye yeni bitirdi ve hala EMT lisansı üzerinde çalışıyor.

"Akşam yemeğinde ne var?" Carter koşu bandından bağıyor.

"Burgerler," diye bağıyorum, Chase ızgarayı yakarken poşetleri tezgâhın üzerine atıyorum.

Her şeyi kaldırmayı yeni bitirmiştım ve istasyonun her yerinden gelen sesle hamburger köftelerini hazırlamanın ortasındaydım. Ne kadar uzun süredir itfaiyeci olarak çalıştığının bir önemi yok.

gölünç derecede yüksek bir çınlama kulaklarınıza çarpıyor, ürperiyorsunuz. Sonra da harekete geçiyorsunuz. Tüm sığınak teçhizatımız kamyonunda olduğundan, Chase merkezden yangının nerede olduğunu bildiren bilgiyi aldıktan sonra tek yapmamız gereken atlamak.

"Westwood Village konutları," diye sesleniyor Chase, doğrudan bana bakarak. "Alec'in adresi," diye sırtarak ekliyor. Çocukların hepsi inliyor. *Kahretsin, Lexi*. Yangın muhtemelen çok endişelenecek bir şey olmasa da, yine de ihbar edilen herhangi bir yangına nasıl davranıyorsak ona da öyle davranıyoruz.

İki dakikadan daha kısa bir sürede benim siteme varıyoruz ve ikinci kata çıkıyoruz. Kapı zaten açık ve içeriden sızan dumanın kokusunu alabiliyorsunuz. Duman alarmı evin her yerinde çalıyor ve Lex mutfakta yangını söndürmeye mi çalışıyor? Hayır, elinde bir süpürge sopasıyla bir sandalyenin üzerinde durmuş, duman alarmını kapatmaya çalışmaktadır. Ben doğruca Lexi'nin yanına giderken Chase ve diğer birkaç adam fırındaki yangının kontrol altına alındığından emin olmak için mutfığa gidiyorlar.

Onu belinden tutup sandalyeden kaldırdım. Benim olduğumu görene kadar şok içinde çığlık atıyor, sonra gözleri kocaman açılıyor. Yukarı uzanıp alarmı susturmak için düğmeye basmadan önce onu yere indiriyorum. Oda sessizleştğinde Lexi iç geçiriyor ve gülmemeye çalıştığını yüzünden anlayabiliyorum.

"Lex," diye inliyorum, ona saldırmak üzereyken derin mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve başımı sallıyorum. Ona kızgın olmak neredeyse imkânsız. "Bu ay üçüncü kez oluyor. Belki de... bilmiyorum... ailenin evinde yemek yapma pratiği yapabilirsin." En azından o zaman başka bir istasyona düşerdi.

"Yemek yapmıyordum." Başını sertçe sallıyor ve sarı saçlarının birkaç teli gevşek at kuyruğundan dökülüyor. Ona sert bir bakış attım ve o da bana bir gülü hatırlatırcasına çılgınca sırıttı: Uzaktan bakması güzel ama dikenlerle dolu, dokunması imkansız. Ve eğer bunu denerseniz -bir şekilde etrafından dolaşabileceğinizi, böylece güzelliğini yakından deneyimleyebileceğinizi düşünerek- size batıracağından, sizi kanlar içinde ve acı içinde bırakacağından hiç şüphemiz olmasın.

"Mutlu yıllar sana! Doğum günün kutlu olsun..." Çocuklar şarkı söylemeye başlıyor ve ben arkamı döndüğümde Chase'in elinde kömürleşmiş bir pasta görüyorum, yüzünde kocaman bir sırıtma var. Lexi'nin bana pasta yapma girişimi olduğunu varsaydığım şeyi yere bırakırken çocuklar gülmekten titriyor.

Doğum günü. Şarkıyı bitirip alkışlamaya başlıyorlar, çok komik olduklarını düşünüyorlar.

"Gördün mü? Yemek yapmıyordum. Pişiriyordum." Lexi masumca omuz silkti. "Bu senin en sevdiğin... beyaz kek."

Gözleri yanmış kek yerine geçebilecek siyah pastaya gidiyor, sonra tekrar benimkine dönüyor, üst dişleri alt dudağını ısıyor. "Bayan Holden dokuz-bir-bir'i aradığı için özür dilerim." Gözlerini deviriyor. "Sadece gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sorabilirdi. Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda değil."

Kolumu Lexi'nin omuzlarının arkasına atıyorum ve onu yandan kucaklıyorum. "Lex, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet..." Başını kaldırıp bana bakıyor ve onu gördüğümde içimdeki kıpırdanmayı görmezden geliyorum. Dolgun, öpülesi dudaklarını, mavi gözlerinin bana okyanusun derinliklerini hatırlatmasını - hayat dolu ama gizemli ve belirsiz.

"Yemek pişirmeye ve fırıncılık yapmaya çalışmayı bırakmalısın. Resim yap, sörf yap, git şu terk edilmiş binaların bazılarına grafiti yap." Darbeyi hafifletmek için alnına bir öpücük konduruyorum. "Ama Tanrı aşkına, kadın, fırınımıza dokunma, lütfen."

"Ugh... iyi. Denemek istediğim bazı güveç tarifleri buldum. Belki anneme onunkini ödünç alıp alamayacağımı sorarım." Çocuklar kıkırdamaya başlar, ama Lexi her birine ters ters bakınca hepsi aynı anda gülmeyi keser.

"Lexi, ben geldim." Kapı çarparak kapandı ve içeri Georgia girdi, Lexi'nin kız kardeşi ve diğer oda arkadaşım. "Lütfen bana dışarıdaki itfaiye aracının..." Hepimizi mutfakta görünce ayakları ve ağzı aniden durdu.

"Selam." Utangaç bir şekilde çocuklara el sallıyor. "Sanırım öyle..."

"Lexi, burada, bana doğum günü pastası yapıyordu." Kek kalıbını gösteriyorum.

"Gideli bir saatten az oldu." Georgia iç geçirdi. "O kadar sürede bir pastayı nasıl yakabilirsin ki?"

"Şey... Ben..." Lexi utangaç bir şekilde kız kardeşine bakar.

"Sen ne?" Georgia tavayı kaptığı gibi hepsini çöp kutusuna atıyor, temizlemeye ve en azından tavayı kurtarmaya bile zahmet etmiyor. "Bir keki yakacak kadar bile uzun kalmadım. Ne yaptın sen?"

"Ricco arayıp dalgaların öldürücü olduğunu söylemiş olabilir. Fırtına yaklaşıyor, biliyorsun. Ama ben keki çoktan koymuştum ve sen gitmiştin. Sıcaklığı iki katına çıkarırsam pişme süresini yarıya indirebilirim diye düşündüm. Mantıklı, değil mi?" Lexi omuzlarını silkiyor ve başını yana eğiyor.

Gülmemek için ağzımı kapatıyorum, bunun sadece onu cesaretlendireceğini biliyorum. Ama lanet olsun, o çok sevimli. Kendi dünyasında kaybolmuş gibi. Chase'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve bilmiş bir kaşını kaldırıyor.

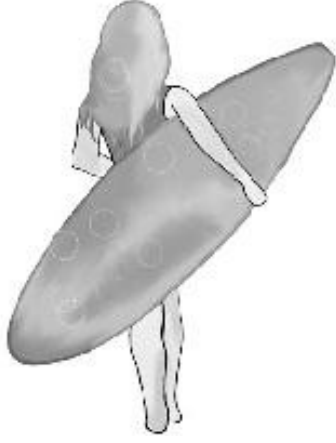
"Her neyse," diye devam ediyor Lexi kimse ona cevap vermeyince. "Pastanın bitmesini beklerken biraz resim yapabilirim diye düşündüm ve kulaklıklarımı takıp çalışmaya başladım. Bir de baktım ki yangın alarmı çalıyor ve ev dumanlar içinde."

"Sorun yok, hayatım," diyor Carter. "Biliyorsun..." Ona spekülatif bir şekilde bakan Lexi'ye yaklaşır. "Ertesi sabah iyi omlet yaptığım bilinir" - yavaşça başını sallıyor - "ertesi sabah." Ona çapkınca bir göz kırptırıyor ve çocukların bakışları bana yöneliyor ve o anda *hepsinin* Lexi'ye olan hislerimi bildiğini fark ediyorum. Yıllar boyunca onları saklamakta iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş. Bu Lexi'nin de bildiği anlamına mı geliyor? Eğer biliyorsa ve tek kelime etmediyse, bu hislerime karşılık vermediği anlamına gelmez mi?

Lexi tiksintiyle burnunu kıvrıyor ve ben bir kahkaha atıyorum. "Ve bu nota göre, hadi gidelim." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sörf yaparken dikkatli ol."

"Her zaman." Işıldıyor.

Erkeklerin hepsi kadınlarla vedalaşılıyor ve ardından gecemizi bitirmek için istasyona geri dönüyoruz.

Two

Lexi

"NASIL GIDIYOR?" KENDİMİ KIZ KARDEŞİMİN YATAĞINA ATTIM VE bilgisayar ekranının başında. Jumpin' Java için yeni bir web sitesi tasarlamaya çalışıyor - annemizin bir resim stüdyosu ve babamızın bir UFC antrenman tesisi sahibi olduğu Larchmont Village'daki favori kahve dükkanımız. Yaratıcılık konusunda ikimiz de annemize çekmiş olsak da, ben daha çok elinde fırça olan bir sanatçıyım, Georgia ise tamamen dijitalle ilgileniyor. Teknik olarak Georgia benim üvey kardeşim. Annesi biz küçükken babamla evlenmiş ve ikisi de bizi evlat edinmiş. Ama bunu bilmeyenler için biz kardeşiz ve o benim dünyadaki en sevdiğim insan.

"Gidiyor." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itiyor. "Bunu bitiriyorum." Ekranı işaret ediyor.

"Bu gece gelip beni sörf yaparken izlemek ister misin?" Georgia plajda birlikte takıldığım insanlardan pek hoşlanmadığını belli etti ama neredeyse hiçbir yere gitmemesinden nefret ediyorum, bu yüzden onu her yere davet ediyorum. Ya okulda, ya annemin stüdyosunda çocukların partilerine yardım ediyor ya da evde bilgisayarının başında çalışıyor.

"Max fotoğraf çekmeye geliyor," diye ekliyorum, küçük kardeşimizin orada olacağını söylersem gerçekten gidebileceğini biliyorum.

Georgia bana başka bir gülümseme daha veriyor; beni sevdiğini ve duygularımı incitmek istemediğini ama gitmek de istemediğini söyleyen bir gülümseme. Ona baktığımda parlak yeşil gözleri sönükleşiyor ve kalbim benim için acıyor.

Kız kardeşim. İçinde bir yerlerde dışarı çıkmak ve kaygısız olmak için yalvaran bir kadın olduğuna inanıyorum, ancak bu kadın, kız kardeşimin halktan ve tüm sosyal durumlardan uzak duran başka bir parçası tarafından aşağı itiliyor. Bilgisayar başında oturmak, yaşayan, nefes alan insanlarla takılmaktan daha rahat -ben hariç. Georgia benim yang'ımın yin'i. O benim arkadaşşımdan, kız kardeşimden daha fazlası. O benim ruhumun diğer yarısı.

"Bugün tuhaf bir e-posta aldım," diyor.

"Öyle mi? Kimden?"

"Büyükanmem olduğunu söyledi. İş sayfama e-posta göndermiş."

Kafam karışmış bir şekilde doğruldum. Sadece bir büyükanmemiz ve büyükbabamız var ve onlar da şu anda Avrupa seyahatindeler. "Sesi büyükanmem mi benziyordu?"

"Hayır, biyolojik babamın annesi olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım!" Dizüstü bilgisayarı Georgia'dan uzaklaştırdım. "Anneme söyledin mi?"

"Henüz değil. Biyolojik babam hakkında hiç konuşmuyor. Dışarıda kardeşleri ya da ebeveynleri olabileceği gerçeğini hiç düşünmedim."

"Sana neden e-posta gönderdiğinden bahsetti mi?"

"Tek yazdığı, bazı konuları görüşmek üzere benimle buluşmak istediğiydi. Bir daha benimle iletişime geçmemesini söyledim. Başka ne yapacağımı bilemedim... ve lütfen anneme hiçbir şeyden bahsetme. Biliyorsun, eski hayatından bahsedilince çok sinirleniyor."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama tekrar e-posta gönderirse, ona neden seninle buluşmak istediğini sormalısın. Sadece seni tanımak istediğinden şüpheliyim. Yirmi bir yaşına girmek üzeresin. Seninle iletişime geçmek için yılları var."

"Belki."

"Bu gece plaja gitmiyor musun?"

"Bu gece olmaz. İyi eğlenceler ve tüm dalgalara bin."

"İyi. Eve gittiğimde biraz daha *The O.C.* izlemek ister misin?" Eski dizileri art arda izlemek Georgia'nın ve benim olayımız.

"Elbette."

Sörf tahtamı ve sanat malzemelerimi alıp hepsini cipimin arkasına atıyorum ve Santa Monica Plajı'na doğru yola çıkıyorum. Oraya vardığımda birkaç kişi çoktan suya girmişti. Havanın aydınlanmasına sadece üç saat var ve çoğu insan gece sörfü yapmamayı tercih ediyor çünkü tehlikeli olabiliyor ve buna değmiyor. Ancak fırtına bu yöne doğru ilerlerken, normalde üç ila beş metre olan dalgalara kıyasla on ila on beş metre arasında dalgalar geliyor.

Ayaklar. Genellikle daha büyük dalgalara ulaşmak için birkaç saat güneye gitmemiz gerekir.

Arkadaşıma gitmeden önce taco standında durup bir sürü taco alıyorum ve sonra onları arkadaşım Aiden'a bırakıyorum. Beni beklemiyordu, o yüzden orada değildi - muhtemelen sahilde yürüyüşe çıkıyordu. Tacoları onun için çadırına bırakıyorum, döndüğünde onları orada bulduğunda şaşıracağını ve mutlu olacağını biliyorum.

"N'aber Lexi!" Sörfçü ve arkadaşım olan Shane, ben ona doğru ilerleyip eşyalarımı yere bırakırken sesleniyor. Kıyafetlerimi çıkarıp beni sadece bikinimle bırakarak Roxy dalış elbisemi giyiyorum ve arkadan fermuarını çekiyorum. Sonra sanat eşyalarımı havlumlara örtüyorum, böylece üzerlerine damlamıyor.

"Lexi! Benim seksi küçük sanatçım bugün nasılmış bakalım?" Başka bir arkadaşım olan Jason tahtasını kuma saplıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Üşüyorum... Ne zamandır buradasınız?"

"Tüm Barney'lerin kendilerini öldürmek üzere olduğunu görecektir kadar uzun. Şimdiden iki kişinin kemiklerini kırdığını ve ambulans çağırmak zorunda kaldıklarını gördüm." Shane başını sallıyor.

"Neden sörf tahtası olan herkes büyük dalgalar görünce birden sörf yapabileceğini sanıyor?" Kahkahalarım arasında soruyorum.

"Bilmiyorum ama bu dalgalar ciddiye çok sert. Yemin ederim bazılarının boyu yirmi metreyi buluyor." Jason çantasına uzanıp bir sigara çıkardı, yaktı ve bir nefes çekti. Sonra bana uzattı. Dalgaların üzerindeyken kafayı bulmak istemediğim için reddediyorum.

"Sonra... Şu anda dalgalara açılmak istiyorum." Kumdan aşağı inmek için sörf tahtamı alıyorum ama daha uzaklaşmadan Jason yanaklarımdan tutup beni öpmek için kendine çekiyor. İçinde tuttuğu duman ağzından benimkine aktarılıyor.

Bir kahkaha öksürüğüyle onu itiyorum. "Jason," diye sızlanarak onu güldürüyorum. "Dallama olma. Hadi gidelim!"

Son bir kez daha çektikten sonra söndürmek için parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Onu çantasına geri attıktan sonra sörf tahtasını kapıyor ve sahilde koşmaya başlıyoruz. Ayaklarım suya değdiği anda adımın söylendiğini duyuyorum. Arkama baktığımda kardeşim Max'i görüyorum. Ona el sallıyorum, o da bana el sallıyor. Sonra kumların üzerine bir battaniye atıyor ve elinde fotoğraf makinesiyle oturuyor. Max on altı yaşında ve lise ikinci sınıf öğrencisi. Gerçek aşkı fotoğrafçılık ve onu hiçbir yerde fotoğraf makinesiz göremezsiniz.

Jason, Shane ve ben kürek çekiyoruz ve yeterince uzaklaştığımızda dalgaları izleyen diğer birkaç erkek ve birkaç kızla buluşuyoruz. Bazılarını tanımıyorum, bazılarıyla da birlikte sörf yaparak büyümüştüm. Herkes konuşuyor ve saçmalıyor ama ben buraya dedikodu yapmaya gelmedim. Sörf yapmak için buradayım. Her dalgayı izliyorum ve istediğim dalgayı gördüğümde karnımın üstüne düşüp kürek çekmeye başlıyorum. Dalga vuruyor ve ben yükselirken sırtım kavisleniyor. Dalga beni kaldırmaya başladığında fırlayıp dalgayı yakalıyorum ve kıyıya kadar sürüyorum.

Sonraki birkaç saati dalga üstüne dalga sürerek geçiriyorum, ara sıra kardeşimle konuşmak ve Ricco ortaya çıktığında ona sarılmak için mola veriyorum. Güneş neredeyse tamamen battığında ve neredeyse herkes evine gittiğinde, sörf tahtamı kuma bırakıyorum ve dalış elbisemi vücudumdan sıyrıyorum.

"Resim yapmak için mi kalıyorsun?" Max soruyor.

"Bunu biliyorsun." Battaniyenin üzerine uzanıp malzeme ve kanvas çantamı aldım.

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor, etrafına bakınarak. Aralarında gece sörfü için saatlerce burada kalacak olan Jason ve Shane'in de bulunduğu birkaç sörfçü hâlâ etrafta dolaşıyor.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yaklaşmakta olan fırtınayı resmetmek istiyorum." "Cipine döndüğünde bana mesaj at, olur mu?"

"Tabii ki."

Fırtına esintisi, bir parça serinlik ile nemin mükemmel bir karışımı. Turuncu ve mavi boyları elime alıyorum. Saçlarım yüzümün etrafında dalgalanıyor, ben de dağınık bir topuz yapıp boyamaya başlıyorum. Dalgalar muhteşem. Beyaz tepeli koyu mavi dalgalar kıyıya doğru yuvarlanıyor. Güneş şimdi arka planda soluk bir sarımsı-turuncu renkte, artık siyah olan okyanusun arkasından bakıyor. Resmimin içinde kayboluyorum, ta ki adımın söylendiğini duyana kadar. Kafamı kaldırdığımda Ricco, Shane ve Jason'ı sağımda durmuş, onlar için tipik bir gece olan içki içip kafa çekerken buluyorum.

"Kahretsin, bu resim gerçek gibi görünüyor." Jason tuvalimden denize doğru bakıyor. "Bir gün ünlü bir ressam olduğunda, biz sörfçüleri ziyaret edecek zaman bulabilecek misin?" diye şaka yapıyor.

"Kapa çenenin." Boya fırçamı ona doğru fırlattım ve fırçayı yakaladı. Bana doğru hamle yapıyor ve kollarını bana doluyor. Jason'ın bir süredir benden hoşlandığını biliyordum ama bunu görmezden geldim. *Aklımda sadece tek bir erkek var, birlikte olma şansımın olmadığı bir erkek.*

Telefonum çalıyor ve bana ondan uzaklaşmak için mükemmel bir bahane veriyor.
Ve şeytandan bahsetmişken.

Alec: Dalgalar nasıl?

Hızlı bir cevap yazıyorum: **Harika! Keşke her zaman böyle olsalar.**
Arka planda okyanus varken boyadığım tuvalin fotoğrafını çekiyorum.

Çok güzel görünüyor. Koridora asmahyız.

Kendi kendime gülümsüyorum. Alec'in evimizde kendine yer bulamadığı tek bir resim bile yapmadım. Bu noktada, bir evden çok bir sanat galerisine benziyor.

Saatin çoktan dokuz olduğunu fark ettim ve eşyalarımı toplamaya başladım. "Çıkıyor musun?" Shane soruyor.

"Evet." Ayağa kalkıyorum ve battaniyeyi silkeliyorum.

Ricco hâlâ ıslak olan resmimi elimden alarak, "Buyurun, arabanıza kadar size yardımcı olalım," diyor.

"Teşekkür ederim ama ben eşyalarımı taşıyabilecek durumdayım." Arkadaşlarımın ne kadar çılgınca davrandıklarına gülüyorum.

"Biliyoruz," diyor Ricco, "ama geçen gece sahilde saldırıya uğrayan kızı duydunuz mu?"

"Hayır." Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Elbette, plaj evsizlerle dolu ve şehir suçtan geçilmiyor, ancak sörf yaptığım ve zamanımın çoğunu geçirdiğim plajda birinin saldırıya uğradığını pek sık duymazsınız.

"Adamı henüz yakalayamadılar," diyor Shane. "Ama kız başaramadı..."

"Kahretsin, bana göz kulak olduğun için teşekkürler." Çocuklara minnettar bir gülümseme veriyorum. Hayatımda beni seven ve iyiliğimi düşünen bu kadar çok insan olduğu için şanslıyım.

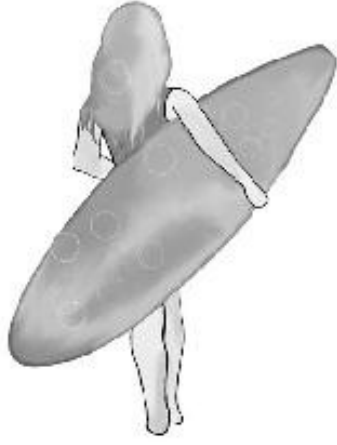
Tüm eşyalarımızı yukarı taşıyoruz ve her şeyi arabama yüklememe yardım ediyorlar, ben güvenle içeri girip uzaklaşana kadar ayrılmayı reddediyorlar. Eve döndüğümde Max'e mesaj atıp sağ salim evde olduğumu bildiriyorum. Georgia mutfak masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeylerle uğraşıyordu.

"Hey sen," diyorum ona doğru
yürürken. "Hey! İyi geceler?"
"Dalgalar mükemmeldi."

Georgia havayı kokluyor ve sonra bana bakıyor. "Bu gece sigara mı içiyordun?" diye soruyor, ses tonunda hayal kırıklığı var. Böyle davranmasından nefret ediyorum. Birincisi, Los Angeles sahillerinde ot yemek yaygındır. Hatta daha ağır uyuşturucular kullanmak daha da yaygın. Ama aynı zamanda Georgia'nın beni hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesinden de nefret ediyorum ve gerçekçi olalım, ben yürüyen bir hayal kırıklığıyım. Evet, üniversiteye gidiyorum ama o diplomayla tam olarak ne yapacağım? Hiçbir fikrim yok. Alec çocukluğundan beri itfaiyeci olmak istediğini bilirken ve Georgia her zaman annemizin izinden gidip web tasarımı yapmak isterken, geleceğimle ilgili ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Resim yapmayı seviyorum ama hayatımı kazanmak için bunu yapmak zorunda olduğum düşüncesi beni ürkütüyor. Bunu yapmayı sevdiğim için yapıyorum, ihtiyacım olduğu için değil. Ve eğer para kazanmak için yapmak zorunda olsaydım, korkarım buna içerlerdim.

"Hayır, çocuklar öyleydi," diyorum ona, duşa girmek için koridorda ilerlemeye başlamıştım bile. Vücudum temizlendikten ve tuzlu sudan kurtulduktan sonra çıkıp bir çift pijama şort ve bir atlet giyiyorum.

Dışarı çıktığımda Georgia'yı odasında buldum. *The O.C.*'nin bir sonraki bölümü oynamaya hazırды. Yatağında yanına sokuluyorum ve başım omzuna düşüyor. İkimiz de sızmadan önce kaç bölüm izlediğimizden emin değilim.

Three

Alec

CHASE'E "BENİM EVİMDE KALABİLİRSİN," DEDİM.
araçlarımıza doğru yürüyoruz. Nihayet sabah sekiz oldu, bu da önümüzdeki dört gün boyunca izinli olduğumuz anlamına geliyor. "Dün sadece kanepeme çömeldiğin için seninle dalga geçiyordum."

"Biliyorum dostum ve minnettarım ama... Eve gitmem gerek." Chase omuz silkti. "Yarın gece görüşürüz."

Bugün doğum günüm olduğu için bu akşam ailemle, yarın akşam da arkadaşlarımla kutlama yapacağım. Her iki partiyi de ben değil tamamen onlar yaptı. Komiktir, küçükken büyümek için sabırsızlanırsınız ama büyüdüğünüzde zamanın durmasını istersiniz. Yaşlandığımdan değil. Sadece bugün 25 yaşına giriyorum. Ama hala birden fazla parti vermek için çok yaşlı olduğuma eminim. Lexi'nin benimle tartıştığını ve Club Hectic'te bir doğum günü partisi vermek için ısrar ettiğini düşündükçe gülüyorum. İkimiz de partinin benden çok onun için olduğunu biliyoruz ama yine de izin veriyorum. Lexi parti yapmak için her türlü nedeni bulmaya bayılıyor, ben de onun partisini izlemeye bayılıyorum.

Evimin önüne geldiğimde telefonum çaldı. Arayanın babam olduğunu görünce cevap verdim.

"Hey, yaşlı adam."

"Saçma sapan konuşma, evlat. Senin de yaşı ın ilerliyor."

"Ben yaşılanıyorsam sen de yaşılanmışsın demektir," diye şaka yapıyorum.

"Yaşlı değil, sadece daha bilge. Doğum gününü ilk kutlayan ben olmak istedim."

"Sağ ol baba. Akşam görüşürüz, tamam mı?" Annem ve üvey babam Mason, doğum günümü kutlamak için evlerinde bir akşam yemeği partisi veriyorlar. Ben anne babası boşanmış ve aslında iyi geçinen şanslı çocuklardan biriyim, bu yüzden babam ve üvey annem de dahil olmak üzere herkes davetli.

"Tabii ki. Vardiyandan yeni mi çıkıyorsun?"

"Evet, önümüzdeki dört gün boyunca izinliyim." Gözlerim kendiliğinden kapanmaya başladı bile -bütün gece evdeki yangını söndürmek için ayaktaydık ve hiç uyumadık- ama açık kalmalarını istiyorum ki babamla bu konuşmayı bitirebileyim ve sonra üst kattaki yatağıma gidebileyim.

"Pazar günü benimle brunch yapmak ister misin diye merak ediyordum." "Kulağa harika geliyor." Her sene doğum günümde Sadece ikimiz brunch yapardık. Benimle geçirdiği hafta sonuna denk gelmese bile, o gün için gelip beni alırdı.

"On bir iyi mi?"

"Evet, peki baba?"

"Evet mi?"

"Bu yıl Lacie'yi getirmeye ne dersin? Her zaman sadece ikimiz olduğumuzu biliyorum ama o da artık ailemizin bir parçası." Birkaç yıldır birlikteler ve geçen yıl evlendiler. Yaşım büyük olduğu ve babamla yaşamadığım için onu çok iyi tanımıyorum ama çok tatlı ve babama karşı çok iyi.

Telefonda bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Teşekkürler Alec. Bu benim için çok şey ifade ediyor ve onun için de çok şey ifade edeceğini biliyorum." "Akşam görüşürüz çocuklar."

"Seni seviyorum, Alec."

"Ben de seni seviyorum baba."

Kapıyı açtım ve her yer sessizdi. Kızlar uyuyor olmalı. Yaz tatilinde oldukları için dersleri yok, bu da öğlene kadar uyuyacakları anlamına geliyor. İkisini de Georgia'nın odasında uyurken görüyorum ve üniformamı çıkarıp hızlı bir duş aldıktan sonra onlarla birlikte yatağa giriyorum. Lexi beni hissetmiş olmalı, çünkü dönüp başını göğsüme yaslıyor.

Başımı eğip tepesine bir öpücük konduruyorum. Tuzlu suyla karıştırılmış hindistan cevizi kokulu şampuanının kokusunu alabiliyorum. Kaç kez duş aldığı önemli değil, sanırım her zaman okyanus gibi kokacak ve onu düşünmeden asla sahile gidemeyeceğim. Parmaklarım yukarı çıkıp

Georgia ve Lexi UCLA'daki ikinci yıllarını bitirdikten ve Lexi kendi başlarına yaşama zamanlarının geldiği konusunda ısrar ettikten hemen sonra, düşüncelerim geçen yıla geri dönüyor. Tabii ki, herkesin orada olduğu bir barbekü sırasında bu konuyu açmak zorunda kalmıştı...

Lexi umursamaz bir tavırla, "Georgia ve benim taşınma zamanımız geldi," diyor.

Tristan, Lexi ve Georgia'nın babası, birasını yudumlarken boğuluyor. "Affedersiniz?" Gözleri kocaman açılmış ve kızını anahtarsız odasına kilitlemek üzereymiş gibi görünüyor.

"Vakit geldi baba. Bunu bir süre önce konuşmuştuk. Ekim ayında ben 21, Georgia da 20 yaşına girecek. İkimiz de yetişkiniz ve kanatlarımızı açmamız gerekiyor. Değil mi Georgia?" Yanında olmasına ihtiyaç duyduğunda her zaman yaptığı gibi kız kardeşine bakıyor. Tabii ki Georgia da her zamanki gibi kabul ediyor.

"Peki bu dairenin parasını nasıl ödüyorsun?" Tristan tartışıyor, bu da herkesin sırtına neden oluyor çünkü hepimiz onun ödeyeceğini biliyoruz. Lexi ve Georgia onun küçük kızları ve mutlu olduklarından emin olmak için böbreğini bile satabilir.

Tabii ki, Lexi tüm cevaplara sahip olmasaydı Lexi olmazdı. "Şey, bir oda arkadaşı bulabileceğimizi düşünüyordum. Kampüsün yakınında bir sürü daire var ve faturaları bölüşebiliriz. Georgia annemin sanat atölyesinde çalışarak para kazanıyor ve benim de verdiğim sörf derslerinden ve kazandığım yarışmalardan biriktirdiğim param var." Tatlı tatlı gülümsüyor ve Tristan inliyor.

Charlie, "Birikimlerinizi kullanmıyorsunuz," diyor.

Lexi, annesini de yanına aldıysa Tristan'ın hapı yuttuğunu bilerek gülümser. "Bilmiyorum," diyor Tristan. "Los Angeles'ta yaşıyoruz.

Dışarıda korkunç bir dünya var.

Bu kapılı topluluğun ötesinde. Size kapısı olan güvenli bir yer bulmamız ve bir alarm sistemi kurdurmamız gerekecek. Kızlarımın bir apartman dairesinde yalnız kalması fikrinden hoşlanmıyorum, senin de bir yabancıнын yanına taşınmanı istemiyorum."

"Baba, biz artık bebek değiliz." Lexi surat asıyor. "Kendi başımıza yaşayabilecek durumdayız."

"Az önce fırını nasıl açacağını bulamadığın için beni çağırıyor muydun?" diye sordum.

"Fırının temiz tuşuna bastığınızda temizlemek için kilitlendiğini nereden bilebilirdim ki!" Lexi bağılıyor.

"Fırının yandığını sandın." Güldüm. "Beni itfaiyeden arayıp korkmuşsun."

"Temizlemek için tıkladığımda temizleyici püskürteceğini düşünmüştüm! Kilitlendiğini ve ısındığını bilmiyordum!" Lexi homurdanıyor.

"Peki ya süpürgeyi tıkadığın ve çalıştıramadığın zamana ne demeli?" Kıkırdıyorum.

"Dolduğunu bilmiyordum!"

"Sence hepsi nereye gidiyor? Ekosisteme geri mi dönecek?" Alay ediyorum. "Oh! Tuvaleti tıkadığın zamanı hatırla ve-"

Herkes gülüyor.

"Aleczauder Sterling, eğer şu anda çeneni kapatmazsan, seni yakaladığım zamanı herkese anlatacağım-"

"Oha! Tamam, sakın ol, kadın." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. Çünkü gençken beni ne yaparken yakaladığını kimsenin bilmesine gerek yok. Ve hayır, hayal gücünüzü kullanın demiyorum.

"Sadece kendi başına yaşamaya düşündüğün kadar hazır olmadığını belirtmeye çalışıyordum." Omuz silktim.

"Ve sen?" Lexi tartışıyor.

"Ben yetişkin bir adamım Lex. Ben bir itfaiyeci ve sağlık görevlisiyim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Oh, her neyse, Bay Paramedik. Pizza peyniriyle boğulduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz?" Lexi kıkırdıyor. "Ellerin havada uçuşuyordu ve hayatını kurtarmak için uzanıp parmak taraması yapmak zorunda kalmıştım!" Benimle alay ederken elleri havada sallanıyor. "Ondan sonra bir yıl kadar pizza yemedin!"

Herkes gülmekten kırılır.

"Bu sağlık görevlisi olmadan önceydi. Şimdi eğitimli bir profesyonelim. Daha geçen gün komşumun acil bir durumu vardı ve neyse ki ona yardım etmek için oradaydım."

"Şu züppe, sürtük komşundan mı bahsediyorsun? Ne konuda yardıma ihtiyacı vardı? Külotunu bulmak için mi?" Lexi'nin eli kalçasına gidiyor ve bu soruya cevap vermeye cesaret edemeyerek kahrkahr bastırıyorum. Babamın, üvey babamın ve Tristan'ın yıllar boyunca bana öğrettiği bir şey varsa, o da bu tür tuzaklara düşmemem gerektiğidir.

"Ha!" Lexi bağılıyor. "Cevap vermiyorsun çünkü haklı olduğumu biliyorsun." Lanet olsun, kadın...

"Tamam, tamam," diyor Tristan gülerek. "Bu son derece eğlenceli olsa da bana bir fikir verdi. Senin ve kız kardeşinin biraz özgürlük istediğinizi kabul etmek zorundayım ama aynı zamanda ikinizin de güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam..." Lexi yavaşça söylüyor.

"Ya Alec'in yanına taşınırsan?" Tristan bana bakıyor. "Seninki evlenip taşındığından beri iki yeni oda arkadaşı aradığını söylemiştin. Mükemmel olur. Ben de faturaların onların payına düşen kısmının ödenmesini sağlarım."

Kafayı mı yemiş bu? Lexi ile aynı çatı altında yaşamamın imkanı yok. Ayrı evlerde yaşarken onunla en iyi arkadaş olmak yeterince zor. Şimdi de onunla küçük bir alanı paylaşmamı mı istiyor? Annem beni bir centilmen olarak yetiştirmiş olabilir ama bu beni hala bir erkek yapıyor ve onunla aynı çatıyı paylaşmak zorunda kalırsam ona olan hislerimi nasıl gizleyebileceğimden emin değilim. Her gün eve gelip duşta çıplak olduğunu bilmek, küçücük pijamalarıyla etrafta dolanmasını izlemek...

Üvey babam Mason'a doğru bakıyorum ve Lexi'ye karşı hissettiklerimi bildiği için irkiliyor. Oraya asla gitmeyeceğimi de biliyor. Onun arkadaşlığı benim için çok önemli. O çok vahşi ve kaygısız. Birkaç aydan fazla süren bir ilişkisi olmadı. İstedikini, istediği zaman yapar ve kimseye hesap vermeyi sevmez. Tanıdığım en bağımsız kadın. Onunla ilgili tüm bunları seviyorum ama aynı zamanda ödümü koparıyor çünkü ona nasıl hissettiğimi söylersem ihtiyacı olan erkek olabileceğimden emin değilim. Onu herkesten daha iyi tanıdığım için bunu yapabileceğimi düşünmek istiyorum - kız kardeşi dışında. Ama ya olamazsam? Ayrılmamızla sonuçlanır ve onu tamamen kaybederim.

-Çünkü herkes bilir ki, ayrılan çiftler nadiren arkadaş kalırlar. Ve bu benim almak istediğim bir risk değil. Belki ileride, biraz daha büyüdüğünde ve sakinleştiğinde...

"Evet!" Lexi ciyaklıyor ve kollarını bana doluyor. "Bu harika olurdu!"

Ben de ona sarılıyorum ve gözlerim kulaktan kulağa sırtan Georgia'nınkilerle buluşuyor. Ben yüzümü buruşturunca o da sırıtıyor. Georgia tanımadığı insanların yanında yumuşak dilli ve utangaç olabilir ama bu dikkatini vermediği anlamına gelmez. Ve bana attığı bakışa bakılırsa, Lexi hakkında ne hissettiğimi çok iyi bildiğine bahse girebiliriz.

"Georgia, sen ne düşünüyorsun?" Lexi kız kardeşine sorar. Georgia gülümser. "Bence bu mükemmel bir plan."

"Anlaştık o zaman. Alec'in dairesine taşınacağız!" Lexi heyecanla ellerini çırparak aşağı yukarı zıplıyor, bu da avuçlarımdan gerginlikten terlemesine neden oluyor. Bakışlarım tekrar Mason'inkilerle buluşuyor ve o da Lexi'ye hayır dememin mümkün olmadığından emin, bilmiş bir şekilde sırıtıyor.

Lexi ile yaşadığım ilk birkaç ayın nasıl olduğunu hatırlayarak gözlerim kapanıyor. O kadar çok soğuk duş alıyordum ki, mikroplardan korktuğumu düşünüp beni bir terapistle götürmeye çalışıyordu. Bir gece hep birlikte yemeğe çıktığımızda bundan bahsettiğinde Mason gülmekten kırıldı ve ertesi gün şaka olsun diye birkaç porno ve bir şişe kayganlaştırıcıyla karakola geldi.

Birinin kapıyı çalmasıyla uyandım. Etrafıma baktığımda yatak boştu ve ev sessizdi. Kızlar gitmiş olmalı. Saati kontrol etmek için cep telefonumu elime alıyorum ve üstünde bir kağıt parçası olduğunu görüyorum.

Doğum günün kutlu olsun! Bu gece görüşürüz! Xoxo Lexi ve Georgia

Kapıyı açıyorum ve Mason'ı elinde bir kahve ve yüzünde bir gülümsemeyle diğer tarafta dururken buluyorum. "Mutlu yıllar, oğlum." Kahveyi bana uzatıyor ve sonra sarılmak için beni kendine çekiyor.

Annem ve Mason ben sekiz yaşındayken evlendiler ve biyolojik babam hayatımda olsa da Mason yıllar içinde en az babam kadar bir baba figürü haline geldi. Mason şu anda Tristan'ın spor salonunda diğer dövüşçüleri eğiten emekli bir UFC dövüşçüsü ama ben küçükken Mason benim idolümdü. Ringin içinde ve dışında yürüdüğü zemine tapardım ve yaşım ilerledikçe ona olan takıntımı azaltmış olsam da, o hala örnek aldığım biri. Ve sadece bir UFC dövüşçüsü olduğu için değil, annemi, kız kardeşimi ve beni sevme şekli nedeniyle. Mason'dan daha iyi bir üvey baba isteyemezdim.

"Sağ ol dostum, ama bunu söylemek için buraya kadar gelmene gerek yoktu. Bu gece buluşmayacak mıyız?" Daireye geri dönüyoruz ve o zaman Chase'in kanepede uyuduğunu fark ediyorum. Kızlardan biri onu içeri almış olmalı.

"Öyleyiz ama bir antrenman yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor." Telefonumu kontrol ediyorum ve saatin öğleden sonra üç olduğunu görüyorum. "Giyineyim ve üzerime bir şeyler alayım. Spor salonunda duş alırım."

"Chase'in senin kanepende uyumasının bir sebebi var mı?" Mason ben dışarı çıktığımda soruyor.

"Evlilik sorunları yaşıyor. Pek bir şey söylemedi."

"Gitmek için onu uyandırmak ister misin?"

"Hayır, bırak uyusun. Buraya ne zaman geldiğini bilmiyorum."

Spor salonuna gittiğimizde her yer tıklım tıklımdı. Sekizgenlerde antrenman yapan dövüşçüler var, birkaçı ağırlıkları kullanıyor. Koşu bantları bile dolu. "Alec!" Tristan sekizgenlerden birinin yanından bağıyor. "Buraya gel

Buradayım!" Bana sarıldı. "Mutlu yıllar, evlat."

"Teşekkürler."

"Antrenman yapmaya mı geldin?"

"Bunu biliyorsun." Yanında durduğumuz sekizgen boştu. "Hey, Mason, dövüşmek ister misin?"

Mason lanet bir Cheshire kedisi gibi sırtıyor. "Doğum gününde kışını tekmelemekten nefret ederim."

Etrafta duran bir grup adam gülüyor.

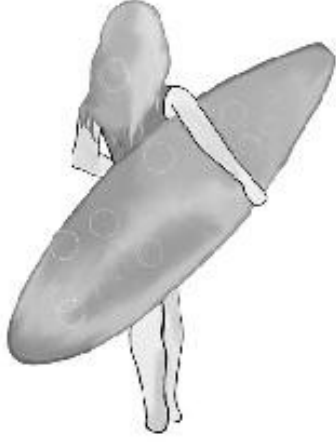
"Doğum günümde seni dövmek benim için sorun değil," diye karşılık verdim.

"Pekâlâ, Bruiser," diyor Mason, yıllar önce onu yere düşürüp dudağını patlattığımda bana taktığı lakapla seslenerek. "Ama bu akşam yemeğe morarmış bir şekilde geldiğinde, annene bunun senin fikrin olduğunu söylemeyi unutma."

"Ben yetişkin bir adamım," diye alay ediyorum. "Anneme bir bok açıklamama gerek yok."

Bütün çocuklar çıldırır.

"Evet, tamam." Gülüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et. Giy şu lanet teçhizatı."

Four

Lexi

"ANNE, BABA!" GEORGIA VE BEN KAPIDAN GEÇERKEN SESLENDİM.
Kapı. "Max!" Bağırıyorum. "Herkes nerede?" Georgia'ya sordum.

"Arabaları garajda, o halde burada olmalılar" diyor.

Dışarı çıktık ve ailemizi havuzda bulduk. Annem babama sarılmış ve havuzun ortasında iki azgın genç gibi öpüşüyorlar. Daha yakından baktığımda annemin üstsüz olduğunu fark ediyorum!

"Aman Tanrım! Lütfen bana ciddi ciddi havuzda sevişmediğinizi söyleyin!" Ellerimle gözlerimi kapatarak çığlık atıyorum.

Georgia kıs kıs gülüyor. Onu göremiyorum ama eminim o da gözlerini kapatıyordur.

"Genç bayan, ağzından çıkana dikkat et!" Annem kahkahaları arasında beni azarlıyor. "Eğer annenle babanı zina yaparken görmek istemiyorsan, belki de önce aramalısınız," diye ekliyor baba.

Havuz suyunun değiştiğini duyuyorum ve ardından ıslak ayaklar havuz güvertesinde ilerliyor.

"Biz iyiyiz." Annem bir dakika sonra kıkırdıyor. Ellerimi yüzümden indiriyorum ve ikisini de havluların içinde buluyorum. "Peki bu zevki neye borçluyuz?" Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra Georgia'nın yanına gidip ona da bir öpücük veriyor.

"Bu akşamki yemekten önce Alec'in doğum günü hediyesini almamız gerekiyordu, biz de vaktimiz olduğu için buraya uğrayıp sizi görelim dedik," Georgia

diyor. "Özür dilerim." Özür dileyerek gülümsüyor.

"Özür dileme. Ebeveynlerimizin ellerini birbirlerinden uzak tutamamaları bizim suçumuz değil." Babamın yanağına bir öpücük kondurdum.

"Dün gece dalgalara çarptın mı?" Babam sordu.

"Gördüm! Onları görmeliydin! Max birkaç fotoğraf çekti. Görmek ister misin?" "Bunu biliyorsun." Kolunu omuzlarıma doladı ve hep birlikte içeri girdik. "Kuru giysilerimizi giyelim ve sonra seninle oturma odası."

Georgia ve ben oturma odasına girdiğimizde Max dizüstü bilgisayarını açmış kanepede oturuyordu. "Eve yeni mi geldin?" diye sordum.

"Evet, Anna ile takılıyordum ama bu gece için hazırlanması gerekiyor." Anna, Alec'in kız kardeşi ve ağabeyimin en iyi arkadaşı.

"Dün gece çektiğin fotoğrafları annemle babama gösterebilir misin?" Onun yanındaki kanepeye oturuyorum. Bir dosyaya tıkladığında birkaç fotoğraf çıkıyor ama bana ait değil. Ricco'nun, yani ağabeyimin karşılıksız aşkının fotoğrafları. Max, benim sörf yaparken çekilmiş fotoğraflarımı aşağı kaydırmadan önce utangaç bir şekilde gülümsüyor. Sonra dizüstü bilgisayarını herkesin görebileceği şekilde çeviriyor, bu sırada ailemiz giyinik bir şekilde içeri giriyor - Tanrı'ya şükür.

"Vay canına! Gün batımı muhteşem!" Annem fişkırıyor. "Bu çok güzel bir görüntü, Max."

"Merhaba, sörf tahtasının üzerindeki bana bakın." Dalganın derinliklerine doğru ilerlediğim mükemmel görüntüyü işaret ediyorum.

Babam kıkırdadı. "Kusura bakmayın, sizi orada, en önde ve ortada görmedik." Max ve Georgia gülüyor.

"Huntington Beach'teki Vans Surf Classic'e kaydoldum. Bu yıl Temmuz'da."

"Bu harika Lex," diyor annem. "Okuldan dolayı pratik yapmaya vaktin olacak mı?"

"Aslında yazı boş geçirmeyi düşünüyordum. Zaten sadece birkaç ders almayı planlıyordum. Sonbaharda tekrar başlayabilirim. Belli bir tarihe kadar mezun olmak zorunda değilim, bu yüzden sonbaharda veya ilkbaharda fazladan birkaç ders alabilirim veya yazın bitirebilirim..." Nefesimi tuttum, ailemin çıldırmasını bekliyordum.

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Babam soruyor.

Max gülerek ekliyor: "Los Angeles'ın dört bir yanındaki duvarları yasadışı olarak etiketlemek dışında."

Annem ve babam ona ters ters bakıyor ve Georgia inliyor.

"Sanırım Street'in evine gitme vakti geldi," diye belirtiyorum. Bu konuya on metrelik bir sopayla dokunmamın imkanı yok.

Alec'in ailesi benimkilerden sadece bir sokak ötede yaşadığı için oraya doğru yürüyoruz. Fırtına bu sabah erken saatlerde geçtiği için hafif bir esinti var. Evlerine vardığımızda Anna kocaman bir sırtışıla kapıyı açıyor.

"Alec sana kesinlikle söyledi, değil mi?" Öfkelendim.

"Pasta yakmışsın!" Gülmekten kırılıyor ve annemle babamın gözleri bana çevriliyor.

"Sen yapmadın." Annem kahkahasını bastırmaya çalışır ama başaramaz.

"O yaptı ve şef bu sefer onu suçlayacaklarını söyledi." Alec başını sallıyor. "Üç yüz elli üç dolar." Kıkırdıyor.

"Pastayı satın alsaydın daha iyi olurdu," diyor Max. Ona doğru hançer fırlatıyorum, ama etkilenmiyor.

"Hey, kardeşini rahat bırak." Alec beni yanına çekti. "Önemli olan düşüncedir." Bana o külot düşüren göz kırpışlarından birini yapıyor ve içim pelteye dönüyor. Neden en iyi arkadaşım çirkin olamıyordu? Cidden mi? Başka bir yaşamda Tanrı'nın cezalandırılmam gerektiğine karar verdiği bir şey mi yaptım? Ya da belki Alec gerçekten iyi bir şey yapmıştır. Yine de inanılmaz bir şey olmalıydı. Ona o muhteşem sütlü çikolata gözleri, güçlü burnu ve yontulmuş çene hattı verilmişti. Parmaklarımın her zaman tellerinde gezinmek için seğirmesine neden olan mükemmel, ipeksi pürüzsüz saçlarından bahsetmiyorum bile. Ve her kadının onu gördüğünde ağzının suyunun akmasına neden olan sert, kaslı vücudunu da unutmayalım. Ugh! Ve o kış! Tanrım, spor salonundan tutkuyla nefret ediyorum ama bazen sadece adamın arkadan koşmasını izlemek için gidiyorum. Koşu bandında koşarken sıkı, kaslı kışkı zıplıyor.

Sigh.

Başka bir yaşamda, ağaçta mahsur kalmış tonlarca yavru kediye kurtarmış olmalı ya da belki de o olmasaydı hepimizin öleceği çılgın bir hastalığı iyileştirmiştir. Öyle bir şey işte. Çünkü Tanrı'nın birini sebepsiz yere bu kadar güzel yapmasına imkan yok. Bu hiç mantıklı değil. Ve sadece güzel değil, aynı zamanda cidden uzun boylu. Kocaman diyorum! Markete gittiğinde kesinlikle büyük boy alıyor ve şekerlemelerden bahsetmiyorum. Merak ediyorsanız söyleyeyim, hayır, oraya hiç gitmedim - hayalini kurmadığımdan değil. Ama biriyle bir yıla yakın bir süre birlikte yaşayıp da kazara -ya da bilerek- onu bir noktada çıplak görmeden edemezsiniz.

Oh, ve dövmeleeri olduğından bahsetmiş miydim? Evet! Adamın şişkin pazuları onlarla kaplı! Ve çoğı erkeğın yaptırdığı gibi boktan dövmeleer değıl. Hayır, hepsi seksi ve anlamlı. Vücudu tam anlamıyla boyamak ya da yalamak istediğim mükemmel bir tuvale eşdeğer.

Ne yazık ki benim için yalama, yani boyama olmayacak. Ben sadece en iyi arkadaş olacağım. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Alec'in çıktığı diğler tüm kızlarla tanışan, her birine lanet okurken bir yandan da çok parlak bir şekilde gülümseyen kız. Neyse ki Alec erkek düşkünü değıl, o yüzden bu çok sık olmuyor. Aslında, şimdi düşünüyorum da, uzun zamandır olmuyor, ama olduğunda, onları kovmamak ve beni orada, kahve masasında, kanepede, mutfak tezgahında, duşta alması için ona yalvarmamak için her şeyimi veriyorum. Kahretsin, Alec benim olsaydı, beni evimizdeki her yüzeyin her santiminde becermesini isterdim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Neden ona şimdi yalvarmıyorsunuz? Ne kaybedebilirsin ki? Açıkçası bunu düşündüm ve ikinci sorunuzun cevabı *her şey*. Ben sadece 21 yaşındayım. Alec de çok yaşlı değıl. İhtimaller bize karşı yığılmış olurdu ve eğer yürümezse, onu kaybederdim. İnsanların ne dediğı umurunda değıl. En iyi arkadaşını becerip sonra da yürümeyince arkadaşlığa geri dönemezsin. Alec'in geçici olarak erkek arkadaşım olmasındansa uzun vadede en iyi arkadaşım olmasını tercih ederim.

Gerçek şu ki, ilişkiler konusunda berbatım. Tristan ve Charlie'nin kızı olmak işimi kolaylaştırdı çünkü onların gözünde asla yanlış yapmam. Onların pembe gözlükleri muhtemelen annem tarafından doğar doğmaz terk edilmemden kaynaklanıyor - babamın bana anlattığı kadarıyla Gina babamla daha iyi olacağımı düşünen bir uyuşturucu bağımlısıymış. Arkasına bile bakmadan hastane odasının kapısından çıkıp gitmiş, uyuşturucu bağımlılığını ve uyuşturucu bağımlısı erkek arkadaşını benden daha çok önemsiyormuş. Sonunda aşırı dozdan öldü.

Annemle babam asla söylemezler ama ben birçok yönden Gina'ya benzediğime neredeyse eminim; annemle babamın deyimiyle 'özgür ruhum' da buna dahil. Elbette, ailem bu kadar kaygısız olmamı sevdiklerini söylüyorlar, ama bana hayatımda ne yapmak istediğimi her sorduğunda babamın yüzündeki endişeyi görüyorum. Ya da Max'in plajda arkadaşlarımla takılırken ara sıra esrar içtiğimi ağzından kaçırıldığı zaman vardı. Babam neredeyse çıldıracaktı, sonumun Gina gibi olacağından korkuyordu - ki ben de Gina hakkındaki gerçeğı böyle öğrendim.

Annem bu halimin içimdeki sanatçıdan kaynaklandığını söylüyor ama eğer öyleyse o zaman neden bu kadar derli toplu? Annem de babam da üniversiteye gittiler, kendi işlerini kurdular ve yıllar sonra hala başarıyla yürütüyorlar. Georgia benden bir yaş küçük ve şimdiden başarılı bir web tasarım işi yürütüyor. Ben mi? Üniversitede olmamın tek nedeni, resim yapmak ve sörf yapmak gibi tembelliklerimi sürdürebilmemin ve babamı mutlu edebilmemin tek yolunun bu olmasıydı. Georgia derslerimi takip etmemi sağlamasaydı, ilk dönemimde sınıfta kalırdım.

Ailem dışında, hayatımda üç başarılı arkadaşlığım oldu: Georgia, sözde kuzenim Micaela ve Alec.

Georgia benim kız kardeşim ve tıpkı anne babamız gibi o da benim için pembe gözlükler takıyor. Seçimlerime her zaman katılmaz ama beni asla yargılamaz ve her zaman kararlarımı destekler.

Micaela muhtemelen sadece uzun mesafeli olduğu ve benimle her gün muhatap olmak zorunda olmadığı için arkadaşım olarak kalıyor. Las Vegas'ta büyüdü ama şimdi kocası Ryan ve oğulları RJ ile birlikte San Diego'da yaşıyor.

Bir de Alec var. Tanrı bilir ne kadar zamandır ona aşığım ve bu yüzden yaşadığım her ilişki daha en başından mahvoldu. Başarısız olmaları için çok şey gerekmedi. Tek yapmam gereken kendim olmaktı ve neredeyse tepelere kaçıyorlardı. Gerçek şu ki, Alec benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Hayatta ne istediğini bilen bir kadın. Evlenebileceği ve bir sürü çocuk yapabileceği bir kadın. Alec kadar kendine çeki düzen verecek, annemle babam kadar kendine çeki düzen verecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar. Ve onu hayatımdan çıkaramayacak çünkü dürüstçe söyleyebilirim ki Alec ve ben asla arkadaştan öte bir şey olmadık.

"Hey, iyi misin?" Alec soruyor, kolu hala omuzlarımda, beni düşüncelerimden koparıyor.

"Evet, şimdi ne kadar yaşlı bir adam olduğumu düşünüyordum." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve Alec gülüyor.

Kapı çalıyor ve Alec kolunu kaldırıp beni kapıya bakmam için bırakıyor. Kanepede Georgia'nın yanına oturdum. Alec'in büyükannesi Denise ile yürüttüğü program hakkında konuşuyordu: *Çocukları Sokaklardan Uzak Tutmak*. Bekâr anneleri ve çocuklarını sokaklardan uzak ve güvenli evlerde tutmaya yardımcı olan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Georgia onlar için web sitelerini güncellemenin ortasında.

Alec, yanında babası Gavin ve üvey annesi Lacie olduğu halde oturma odasına geri döner. Mason ve Mila mutfaktan çıkar ve her birine sarılır, ardından Mila akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurur. Herkes masada bir yer bulur ve lezzetli yemekleri elden ele dolaştırmaya başlar. Alec'in en sevdiği kabuklu dolmadır, bu yüzden Mila büyük bir salata ve sarımsaklı düğümlerle birlikte bunu yapmıştır.

"İşler nasıl gidiyor?" Gavin, genişçe gülümseyen Alec'e sorar.

"Güzel, son zamanlarda oldukça yoğundu ama nihayet yağmurun başlamasıyla ortalık sakinleşiyor. Ara sıra çıkan fırın yangınlarını saymazsak tabii." Alec bana sırtıyor ve ben de şakacı bir şekilde omzunu itiyorum.

"Lexi'yi rahat bırak," diye şakayla karışık takılıyor Gavin. "Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum.

"Elimde değil." Alec gülüyor. "Onu kızdırmak çok kolay." Alec'in eli saçlarıma geliyor, karıştırıyor ve eminim karıştırıyor.

"Aman Tanrım, çok sinir bozucusun!" Eğildim ve elini ittim.

"Sanki hâlâ on yaşında gibi," diyor Gavin göz kırparak. "Seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyor ama dikkatini çekmek için seninle uğraşıyor."

Mason gülüyor. "Alec'in herkese Lexi'den ne kadar nefret ettiğini söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Ondan nefret ettiğimi söylemedim," diyor Alec savunmaya geçerek. "Sadece sinir bozucu olduğunu söyledim." Bana öyle bir göz kırptıyor ki babasına benziyor, sadece daha genç ve yakışıklı.

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. "Sen de aynı derecede sinir bozucuydun ve hâlâ öylesin." Sarımsak düğümünden bir ısırık alıyorum ve yutkunuyorum. "Bu yüzden hâlâ bekârsın." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve Alec kıkırdıyor.

"Sen de öylesin," diye işaret ediyor.

"Evet, ama ben hala gencim. Sen artık neredeyse yaşlı bir adamsın." Herkes gülüyor ve Alec inliyor.

"O hâlâ genç," diyor Gavin. "Hayatının aşkını bulmak için bolca zamanı var." Kolunu karısına doluyor. "Ben benimkini birkaç yıl öncesine kadar bulamamıştım." Dudaklarını Lacie'nin yanağına bastırıyor.

"Mila ile tanıştığımda otuz yaşıyordum," diye ekliyor Mason.

"Aşkın yaşı yoktur," diyor Mila. "Aşk sen bulmazsın... o seni bulur."

"Buna bayıldım," diyor Anna, su bardağını kaldırarak. "Aşkın seni bulmasına sen."

"Ama çok erken değil," diye ekliyor Mason, kızına sert bir bakış atarak. Kız gözlerini deviriyor ve herkes gülüyor.

"Yazın tadını çıkarıyor musun?" Gavin konuyu değiştirerek Anna'ya sorar.

"Evet," diyor Anna gülümseyerek. "Uykumu almaya çalışıyorum. Muhteşemdi."

"Ve," diye ekliyor Max. "Geri döndüğümüzde artık otobüse binmek zorunda kalmayacağız çünkü arabayı ben kullanacağım." Babama bakıyor, o da gülüyor. Max kısa süre önce on altı yaşına girdi ve ehliyetini aldı. Babama bir araba alması için yalvarıyordu. Anna da aynı yaşta ama araba kullanmayı pek sevmiyor, o yüzden ehliyet almak gibi bir isteği yok.

"Çok kurnazca, evlat. Belki, şanslıysan, araçlarımdan birini ödünç almana izin veririm." Babam gülüyor.

"Evet doğru, Tristan." Annem kıkırdıyor. "İkimiz de ona bir araba alacağını biliyoruz çünkü değerli Ford kamyonetine dokunmasını istemeyeceksin."

On altı yaşına geldiğimde, babam isteksizce bana jipimi aldı. İsteksizce diyorum çünkü o Ford kullanmamı istiyordu ama ben cip istiyordum. Pes etti ve bana bebeğimi aldı. Bugün de aynı cipi kullanıyorum. Georgia ise babamın dediğini yaptı ve bir Ford F-250 kullanıyor. Bu şey çok büyük! Babam sırf o lanet şeye binebilmesi için bir yan basamak taktırmak zorunda kaldı, ama onu seviyor ve ona bir Ford almanın babasını mutlu etmesini seviyor.

"Bilgin olsun," diyor Max, "Ford'la bir sorunum yok." Bana bakıyor ve gülüyor.

"Her neyse, ailenin kara koyunu olmak benim için sorun değil. Cipimi seviyorum. Sörf tahtamı mükemmel taşıyor."

"Kitaplarınızı mükemmel bir şekilde sakladığı sürece," diyor babam.

"Siz kızların sadece bir yılı kaldı, değil mi?" Gavin soruyor.

"Evet, ikimizin de bir yılı daha var." Georgia benden bir yaş küçük olmasına rağmen o kadar zeki ki lisede fazladan dersler aldı ve benimle birlikte erken mezun oldu.

"Aslında," diyor Georgia. "Danışmanımla görüştüm ve her dönem fazladan ders aldığım için, bu yaz tam zamanlı çalışırsam erken mezun olabileceğimi söyledi."

"Ne kadar erken?" Ben soruyorum.

"Yaz sonunda," diye itiraf ediyor.

Herkes onu tebrik eder ve o da tüm bu ilgiden hoşlanmadığı için kızarır.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum Georgia," diyorum ona. "Birlikte yürüyemeyecek olmamız kötü ama en azından işin bittiğinde bana derslerimde yardımcı olmak için daha fazla zamanın olacak." Şakacı bir şekilde göz kırpyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Üniversite sonrası için bir planın var mı?" Gavin soruyor.

Georgia, "Grafik ve web tasarım işimi büyütmek istiyorum," diyor.

"Harika bir hedef," diyor Gavin dikkatini bana çevirmeden önce. "Nasıl senin hakkında?"

"Aslında biraz seyahat etmeyi düşünüyordum," diye ağzımdan kaçırdım, bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. Herkesin gözlerinin üzerime çevrildiğini hissediyorum ve hemen sözümü geri almak istiyorum ama artık çok geç.

"Gerçekten mi?" Lacie soruyor. "Yirmili yaşlarımda epeyce seyahat ettim.

Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Bir an için bunu düşündüm. Herhangi bir yere gidebilseydim nereye giderdim? Aklıma en çok sevdiğim şey geliyor: sörf yapmak. "Sörf yapmak için en iyi yerleri ziyaret etmek isterdim: Sydney, İrlanda, Güney Afrika, Bali... Farklı kültürleri ve sanatı keşfedebilirdim..."

"Tahiti ve Fiji'nin sörf suları ile ünlü olduğunu duydum," diyor Lacie.

"Evet," diye katılıyorum. "Sörf yaptığım tek yerler burası ve Meksika."

Ailemin ve Alec'in tek kelime etmemiş olması beni şaşırtmıyor. Mezun olduktan sonra seyahat etmek istediğimden hiç bahsetmediğim için büyük olasılıkla şok içinde bana bakıyorlar. Çünkü bunu hiç düşünmedim. Ama şimdi düşünüyorum da, kulağa gerçekten harika bir fikir gibi geliyor.

Lacie, "Seyahat etmek pahalı olabilir," diye belirtiyor. "Herhangi bir ipucuna ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona mezun olduğumda baba tarafımdan büyükbabam ve büyükbabamın bana güven fonumu vereceklerini söyleme zahmetine girmiyorum. Torunlarının her biri için üniversiteden mezun olduklarında ya da yirmi beş yaşına geldiklerinde almak üzere bir fon oluşturmuşlar. Geçinmek için yeterli değil ama bir ev almak ya da benim durumumda seyahate çıkmak için yeterli. Hayatımıza başlamamıza yardımcı olmak için ayarladılar. Babam kendi spor salonunu açmak için kullandı.

Başka kimse bir şey söylemiyor ama Alec'in yakıcı bakışlarını ve Georgia'nın incitici bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Sonunda Mason, gerginliği hissetmiş olmalı, konuşur. "Sonunda Breckenridge'de bir kulübe satın almaya karar verdik," diyor. "Mila ve ben,

Anna ile birlikte kış tatili için oraya gideceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Alec. "Bunun için başvuracağım. Gitmeyeli birkaç yıl oldu."

Yemekten sonra Alec'in doğum günü pastası getirilir ve hep birlikte Mutlu Yıllar şarkısı söylenir. Sonra herkes ona hediyelerini veriyor, o ise çok yaşlı olduğunu söyleyip sızlanıyor ama herkese teşekkür ediyor. Ben kendiminkini ve Georgia'ninkini sona sakladım.

"Al bakalım." Küçük kutuyu ona uzattım. "Georgia ve benden."

Kutuyu açtı ve içinden Casio Erkek G-Shock Solar Atomic saat çıktı. Georgia ve ben, Alec'in saati bir süre önce bir çağrı sırasında bozulduktan sonra bir itfaiyeci için mükemmel saati internetten araştırdık.

"Mağazadaki adam bunun bir itfaiyeci için mükemmel bir saat olduğunu söylüyor. Dijital pusulası, barometresi, termometresi, altimetresi, beş farklı alarmı var ve güneş enerjisiyle çalışıyor."

"Teşekkür ederim." Eğilip yanağımdan öpüyor, sonra kalkıp Georgia'ya sarılıyor.

Daha sonra herkes bir süre daha kalıyor, konuşuyor ve takılıyor, geç olana kadar ve hepimiz iyi geceler diliyoruz. Georgia benimle cipime bindi, birlikte eve dönüyoruz, Alec de peşimden geliyor.

Park yerime yanaştığımda ona "Ben sahile gidiyorum," diyorum.

"Geç oldu," diye belirtiyor.

"Biliyorum. Gidip resim yapacağım."

"Sadece kendini açıklamak zorunda kalmamak için gitmeye çalışıyorsun... Seyahat etmek istiyorsan sorun değil Lex." Bana bakıyor, dudaklarına hüznü bir gülümseme yayılmış. "Keşke bir şey söyleseydin."

"Açıkçası, Alec'in babası bana planlarımı sorana kadar emin değildim." "Peki, ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Okulumun bitmesine daha bir yıl var. Zamanında mezun olursam, gelecek yaz düşünüyorum."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ve Georgia ile aramızı düzeltmem gerektiğini biliyordum. Ona nereden geldiğimi açıkla ki beni anlasın.

"Hey, abla," diye başladım. "Bazen kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum." Kelimelerim fısıltı gibi çıkıyor. Savunmasız olma konusunda iyi değilim ve Georgia beni olduğum gibi kabul etme konusunda harika, bu yüzden sadece kız kardeş değil aynı zamanda en iyi arkadaşız.

"Ben de öyle," diye onaylıyor, yeşil gözleri benim mavi gözlerimle buluşuyor.

"Sanki harika bir hayatımız varmış gibi. Mükemmel ebeveynler. En tatlı kardeş." Göz kapaklarımın ardında sıcak gözyaşları yanıyor. "Çok kutsanmışsınız."

"Öyleyiz."

"Ama bazen uyum sağlayamadığımı hissediyorum." "Peki ya ben?"

Yumuşakça gülüyor.

"En azından sen hayatında ne yapmak istediğini biliyorsun. Mezun olduktan sonra hayatımı ne yaparak geçirmek istediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Evet, hayatım çok göz alıcı görünüyor. Hayattaki amacım bir bilgisayar ekranının arkasına saklanabileceğim bir işim olmasını sağlamaktı," derken sözleri beni şaşkına çevirdi. Georgia'nın hep perde arkasında kalmayı tercih ettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi kendini ortaya koymadığı için mutsuzmuş gibi konuşuyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neyden korkuyorsun?"

"Gerçek annem gibi bir ezik olmaktan."

"Bu mümkün değil. Sen tanıdığım en güzel, en havalı insansın." Ortamı yumuşatmaya çalışarak sırtıyor. "Senin bir ezik olmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Benim annem de güzeldi. Aslında çok güzeldi. Ve partilerin vazgeçilmeziydi." Bir gün babamın haberi olmadan onu sosyal medyada buldum ve fotoğraflarını takip ettim. Hayatta olmasa da fotoğrafları asla kaybolmuyor. Sayfaları hala açık ama yıllardır hiçbir şey eklenmemiş.

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Sanırım hayatımda ne yapmak istediğimi bilseydim kendimi daha iyi hissederdim." "Bence bilmemek sorun değil," diyor Georgia. "Seni dinledikten sonra,

Kesinlikle her şeyi sorguluyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Elimi onun elinin üstüne koyuyorum.

"Gitmek istediğini söylediğinde, bunca yıldır hayattan saklandığımı, seni koltuk değneği olarak kullandığımı fark ettim."

"Neden saklanıyordun?" Bunu daha önce hiç sormadığım için kendimi kötü hissediyorum. Georgia her zaman olduğu gibiydi ve o beni nasıl sorgusuz sualsiz kabul ediyorsa, ben de onu öyle kabul ediyordum. Ama belki de sormalıydım...

Bakışlarını çabucak kaçırıyor, bunu sadece beni korumak için annemle

babama yalan söylediğinde yaptığını görmüştüm. Sonunda anladılar ve bu ailemizde bir şaka haline geldi. "Ben daha küçükken

gergin olurdum. Panik atak geçirecekmişim gibi hissederdim."

"Hatırlıyorum." Sessizleşir ve anne babamızın ya da benim arkama saklanırdı.

Annem insanlara sadece utangaç olduğunu söylerdi.

"Evde olduğumda ya da sadece biz olduğumuzda böyle bir şey olmazdı. Bu yüzden, sonunda gitmemeye karar verdim." Sesindeki bir şey, bana bakmayı reddetme şekli, bana itiraf ettiğinden daha fazlası olduğunu söylüyor. Ama ona bunu söylemiyorum. Hazır olduğunda bana söyleyecektir.

"Belki kendini ortaya koyarsan bunun üstesinden gelebilirsin. Yani ben doktor falan değilim ama seninle birlikte olabilirim. Eğer bir ekranın arkasında sıkışıp kalmak istemiyorsan, o zaman olmamalısın."

"Haklısın. Sanırım evden çıkma vaktim geldi."

"Gerçekten mi?" Sırıyorum, bu adımı atmak istediği için onunla gurur duyuyorum.

Başını sallıyor. "Sen dünyayı tek başına dolaşacak kadar cesur olabiliyorsan, ben de kendimi ortaya koyacak kadar cesur olabilirim. Kaybolduğumuzu söylemek yerine, gideceğimiz mükemmel yolu bulmak için her yola baktığımızı söylesek nasıl olur?"

"Mükemmel yolumuzu bulmak... Buna bayılıyorum."

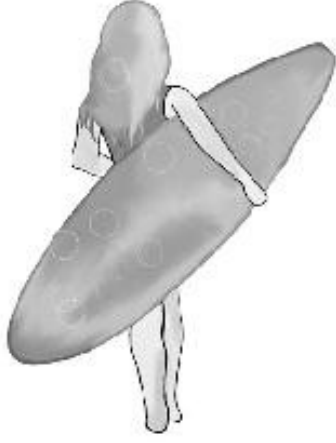
"Ben de öyle. Alec'in doğum günü için biraz daha seksi bir şey ödünç alabilirim diye düşünüyordum..."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Belki de... Bilmiyorum. Senden başka biriyle dans ederim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. Georgia benimle birkaç kez kulübe gelmişti. Kimsenin doğum günü kutlamalarını kaçırmaz ama fark edilmemek için daha resmi giyinme eğilimindedir. O kadar güzel olmasına rağmen muhtemelen çöp poşeti bile giyse fark edilir.

"Eminim dolabımda sana mükemmel bir elbise bulabiliriz." Cipimin ortasına doğru eğildim ve kız kardeşime sarıldım. "Seni seviyorum Georgia ve seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Five

Alec

CLUB HECTIC'TE BİR KABİNDE OTURUYORUM, ETRAFIMDA BİRKAÇ ARKADAŞIM VAR. arkadaşlarım ve bu gece izinli olan bazı iş arkadaşlarım. Lexi ve Chase dışında tanıdığım herkesin doğum günümü kutlamak için davet edildiğinden eminim. Lexi ve Georgia'nın dans pistinde eski tarz bir remiksle kıçlarını sallamalarını izliyorum. Şu anda hoparlörlerden Plies'in "Hypnotized" şarkısı yükseliyor ve gözlerim Lexi'nin seksi vücuduna takılı kalıyor. O ve Georgia odalarından minicik - çok minicik - siyah elbiseler ve topuklu ayakkabılarla çıktıklarında kendimi kaybettim. Birincisi, Georgia böyle giyinmez. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, sahip olduğu her kıvrımı gösteren bir şey giydiğini hiç görmedim.

Neler olduğunu sorduğumda Georgia gülümsedi ve "Mükemmel yolumuzu buluyoruz" dedi. Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormadım çünkü Lexi'ye ve onun ne kadar muhteşem görüldüğüne odaklanmıştım. Yırtık kot şortlu ve atletli bir kız olma eğilimindedir, bu yüzden giyindiğinde, her şeyi daha da özel kılar.

"Lanet olsun, adamım." Chase geldi ve yanıma oturdu. Tepsiden bir shot aldı ve fondip yaptı. "Ne zaman bu kadar seksi oldu?" Lexi ve Georgia'ya doğru başını sallıyor, şu anda Cassie'nin "Me & U" şarkısıyla birbirlerine sürtünüyorlar, her lanet sapığın olduğu gerçeğinden tamamen habersizler.

onlara bakarak. Eğer mükemmel yollarını bu şekilde bulmayı planlıyorlarsa, çok fazla kavgaya karışmak üzereyim.

"O kim?"

"Tabii ki Georgia. Değerli kız arkadaşın hakkında konuşmaya cüret edemem. Ama o da kesinlikle iyi görünüyor."

"Sen evli bir adam değil misin?" Georgia'ya karşı Lexi'ye karşı hissettiklerimin aynısını hissetmiyor olabilirim ama ona da kız kardeşine olduğu kadar yakınım. Onu neredeyse Lexi'yi tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyorum ve o da benim için en az Lexi kadar kız kardeşim. Arkadaşı olsun olmasın, herhangi bir erkek onunla yatarsa lanetleneceğim.

"Uzun sürmez." Chase bir kadeh daha içti ve yere çarptı.

"Kahretsin dostum, özür dilerim."

"Her şey yolunda." Omuz silkiyor. "Başka bir adamla yattığını öğrendim. Sanırım benim de biraz düzüşme zamanım geldi."

"Bu çok zor, kardeşim." Bir yudum alıyorum ve Chase'in gözlerinin içine bakıyorum, böylece söyleyeceklerimin ciddi olduğunu anlıyor. "Biriyle yatmak istediğin için seni suçlamıyorum ama bu Georgia ile olmayacak."

"Cidden beni engelliyor musun?" Chase kuşkuyla sorar.

"Ne derseniz deyin. Bu kulüpte yüzlerce kadın var. İstersen git hepsini becer ama Georgia'ya giremezsin, *özellikle* de hâlâ evli olduğun için."

Chase tartışmak için ağzını açıyor, ama yüzümde gördüğü şey ona oyun oynamadığımı söylüyor olmalı, çünkü sadece başını sallıyor. "Tamam, ama en azından onunla dans edebilir miyim?" Etrafı bir grup erkek tarafından sarılmış olan kadınları işaret ediyor.

"Evet, hadi gidelim." Georgia ve Lexi'ye doğru ilerlemeden önce bir kadeh daha içiyoruz. Chase Georgia'yla göz göze geliyor, elleri kalçalarına gidiyor. İlk başta, sadece onun basit dokunuşundan bile nefes nefese kalacakmış gibi görünüyor, ama Chase eğilip ona bir şeyler fısıldadığında gülümseyip başını sallıyor, sonra da ellerini boynuna doluyor.

Georgia'nın iyi olduğunu anladığımda Lexi'nin sırtını önüme çekiyorum. Etrafında dönüyor, eli bana tokat atmak üzere kalkıyor ama benim olduğumu görünce eli aşağı iniyor ve güzel bir gülümseme beliriyor.

"Senin de o adamlardan biri olduğunu sanıyordum." Georgia ve Lexi'nin müsait olmadığını gördükleri için başka kadınlara yönelen erkeklere başıyla işaret ediyor.

"Kendi başının çaresine bakabileceğini bilmek güzel." Elini elime aldım ve dudaklarıma götürdüm. Lexi'nin gözleri kocaman oldu. Flört etmeyi gerçekten bırakmalıyım. Cesaretimin tekila sayesinde olduğunu biliyorum ve yarın sabah artık kafam iyi olmadığında yaptığımdan pişman olacağım. Lexi'yi istemediğim için değil, o ince çizgiyi düzgünce çizip yerinde tutmak için çok çalıştığım için.

"Aynen öyle, yapardım." Kolları boynuma dolanıyor ve beni kendi kişisel dans direği gibi kullanarak baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmeye devam ediyor.

Ne kadar dans ettiğimizden emin değilim ama kulübün ışıkları ve müzik alçaldığında, tüm gecemi Lexi'yle kollarımda geçirdiğimi fark ediyorum ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, ellerini vücudumdan çektiğinde, neredeyse onu daha da yakınımaya çekiyorum, bırakmasını istemiyorum. Ve bu düşünce beni ayıltıyor çünkü Lexi tutunacak benim değil. Ne kadar öyle olmasını istesem de.

"Daha sonra babam ve Lacie ile brunch için buluşacağım. Bana katılmak ister misin?" Eve dönüp yatmaya gittiğimizde Lexi'ye soruyorum.

Odasına gitmeden önce "Tabii, beni uyandır," diyor. "İyi geceler, Doğum Günü Çocuğu."

ALARMIM ÇOK YAKINDA ÇALIYOR ve birkaç kez erteleme tuşuna bastıktan sonra nihayet kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. *Kulübe gittikten sonraki sabah brunch'a gitmeyi kabul ederken ne düşünüyordum ki?* Lexi'nin hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı olacağını bilerek odasına doğru ilerliyorum. Kapısı kısmen açıktı, bu yüzden kapıyı çalma zahmetine girmedim, onun yerine sessizce içeri girdim. Her zamanki gibi yatağının sol tarafında uyuyor. Onunla sürekli, yatağın tamamında hiç uyumadığı için boşuna büyük boy yatağı olduğu konusunda şakalaşıyorum. Georgia yatağını biriyle paylaşmak için beklediğini söylüyor.

Gözleri kapalı ve yüzü makyajsız, tamamen doğal ve daha da güzel görünüyor. Vücudu battaniyesine sarılmış ve hafifçe horluyor. Cep telefonumdaki saate bakıyorum. Belki onunla biraz uzanmak için yeterli zamanım vardır...

Alarmımı biraz sonraya kurup komodinin üzerine bırakıyorum ve yatağın sağ tarafına tırmanıyorum. Lexi yatağın eğildiğini hissedince hafifçe irkiliyor ama gözlerini açıp benim olduğumu görünce küçük bir gülümseme

dudaklarına doğru. Hafifçe inliyor ve boynu omzumla göğsümün birleştiği bölgeye sokulacak şekilde yaklaşıyor. Kolunu karnımın üzerine atıyor ve hemen uykuya dalıyor. Gözlerimi kapatıp bir saat daha uyumam gerekiyor ama tek düşünebildiğim onun vücudunun benimkine ne kadar mükemmel uyduğu.

"ALEC, uyanma vakti." Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Her şeye rağmen tekrar uykuya dalmış olmalıyım. "Alarmin çalışıyordu ama durdur tuşuna bastım." Lexi bana gülümserken çenesini koluma dayıyor. "Uyumakta zorlandın mı?"

"Hayır, buraya seni uyandırmak için geldim ama uyurken ve horlarken o kadar sevimli görünüyordun ki sana katılmaya karar verdim." Bu yorumum koluma bir şaplak yememe neden oldu.

"Bir kadına horladığını söyleyemezsin." Lexi oturur ve suratını asar. "Şimdi çık da hazırlanayım. Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?"

"On buçuk."

Hazırlandıktan sonra Lexi'yi beklemek için oturma odasına gidiyorum. Chase kanepemde uzanmış, telefonunda geziniyordu.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sorar.

"Evet, güzel bir doğum günüydü.

Seninki?" "Evet, Georgia'ya kadar-"

"Georgia'ya kadar ne?" Lexi oturma odasına adım atarak sorar.

"Beni başka bir adam için terk etti," diye bitirdi Chase, sadece beni değil Lexi'yi de şok ederek.

"Ne?" Lexi'nin nefesi kesilir. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece... Siz ikiniz fark edemeyecek kadar birbirinize düşkündünüz, ama ben Georgia'yla dans ederken, götün teki araya girmek istedi, o da izin verdi."

Lexi, "Sen evlisin," diye dikkat çekiyor.

"Ve o bir pislik değil," diyor Georgia konuşmaya katılarak. "Adı Robert ve çok tatlı biri."

Lexi'nin ağzı açık kalır. "Adını biliyor musun?"

"Ve numarası." Georgia gülümsüyor. "Mükemmel yolumu bulmak için bunun iyi bir ilk adım olduğunu düşündüm."

"Senin bu yollarla derdin ne?" diye sordum.

Georgia kızarıyor ve Lexi utangaç bir şekilde bana bakıyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diyor Lexi. "Bu bir kardeş meselesi." Georgia'ya doğru yürür ve onu kucaklar. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bence bu harika bir ilk adım."

Yol derken neyi kastettiklerini bilmiyorum ama şimdiye kadar Georgia'nın seksi giyinmesini ve bir erkeğin numarasını almasını içeriyordu. Bu yol saçmalığının hoşuma gitmeyeceğine dair bir his var içimde. Özellikle de Lexi'nin bir erkeğin numarasını almasını içeriyorsa.

Lexi ve ben saat tam on birde restorana vardığımızda babam ve Lacie'nin çoktan oturmuş olduğunu gördüm. Ayrılmadan önce ona Lexi'nin bize katılacağını bildirmek için mesaj attım, böylece bize dört kişilik bir masa ayarlayabilirdi.

"İkinize de günaydın." Babam ayağa kalkıp bana ve Lexi'ye sarıldı. Lacie de aynısını yapıyor. Garson geliyor ve içkilerimizi sipariş ediyoruz. "Gecen nasıldı?" Garson gittikten sonra Lacie soruyor.

"İyi ama vücudumun o uzun geceleri eskisi gibi kaldırabileceğini sanmıyorum," diye inliyorum.

Lexi gülüyor. "Yirmi beş yaşındasın, altmış değilsin ve saat üçte evdeydik."

"Benim yaşıma geldiğinde anlayacaksın," diye şaka yapıyorum.

Sonraki bir saati yemeğimizin tadını çıkararak geçiriyoruz. Babam, Lacie ile birlikte emlak şirketlerine aldıkları yeni bir müşteriden bahsediyor. Büyük bir yatırım firmasının çoğunluk hissedarlarından biri, bu yüzden firmaları için büyük bir anlaşma. Lexi yakında çıkacağını duyduğu bir fırtınadan bahsediyor ve suya girmek için sabırsızlanıyor. Babam tabii ki onu dikkatli olması konusunda uyarıyor.

"Tıpkı oğlun gibi konuşuyorsun," diyor, bana şakacı bir bakış fırlatmadan hemen önce.

"Bunun tek nedeni seni seviyor olmam ve sana bir şey olursa hayatımın nasıl olacağını hayal bile edememem," diyorum ona dürüstçe.

Bakışları yumuşar. "Biliyorum. Bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın."

Babam bana bilmiş bir bakış atıyor ama ben sadece gülüp geçiyorum. Ailem sonsuza dek Lexi ve beni destekleyecek, ama milyonlarca kez söylediğim gibi, onunla daha fazla bir şey yapma şansına sahip olmak için arkadaşlığımızı kaybetme riskini almayacağım. Lexi vahşi ve evcilleşmemiş. Bağlanmak için yaratılmamış. O uçmak ve özgür olmak içindir.

Yemeğimizi bitirirken Lexi'nin telefonu bir mesajla çalıyor. Kontrol ettiğinde kaşlarını çatı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, Georgia'nın dün gece kulüpte tanıştığı adam..."

"Robert?"

"Evet, öğle yemeği için buluşmak istedi." "Bunun nesi yanlış?" diye sordum.

"Hiçbir şey, sanırım. Sadece Georgia daha önce hiç kimseyle çıkmadı ve şimdi sıfırdan altmışa çıkıyor. Onunla buluşmadan önce acele etmemeli ve onu tanımaya çalışmalı."

"Sen daha az konuşan erkeklerle de birlikte oldun," diyorum. Yargılamaya çalışmıyorum ama kız kardeşine karşı bu kadar yargılayıcı olmasına şaşırdım.

Lexi'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kesinlikle ve bunun ne kadar boş bir his olduğunu biliyorum. Bunu kız kardeşim için istemiyorum."

Onu kollarıma çekmemek ve ona bunun ne kadar anlamlı olabileceğini göstermeme izin vermesi için yalvarmamak için her şeyi yapmam gerekiyor. Kişisel olarak anlamlı bir seks deneyimi yaşamadım, ancak Lexi ve ben bir araya gelirse bunun duygulardan yoksun olmayacağını hiç şüphesiz biliyorum.

Onun yerine başımı sallıyorum. "Sen iyi bir kardeşsin."

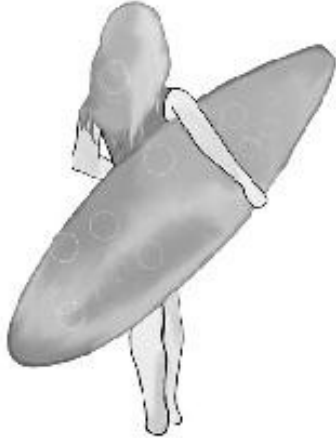
Hesap ödendikten sonra babam ve Lacie bizimle birlikte kamyonetime doğru yürüdüler. "Brunch için teşekkür ederim," diyorum babama sarılırken.

"Ne zaman istersen. Şu yeni müşterim var ya? Bana önümüzdeki hafta sonu bir country müzik festivaline bilet teklif etti. Görünüşe göre sahibi olduğu şirketin Empire Polo Club'la bağlantıları varmış." Empire Polo Club, Indio'da büyük bir konser alanı. "Lacie ve ben gitmeyi düşündük ama dürüst olmak gerekirse festivalde çalacak grupların yarısının kim olduğunu bile söyleyemeyiz. Artık eskisi kadar havalı bir adam olmadığımı fark etmeye başladım."

"Sorun değil baba, benim gözümde hâlâ havalısın." İkimiz de gülüyoruz. "Lexi gitmek ister mi diye bakacağım. Country müziği çok sever, eminim gelmek isteyecektir." Lacie'yle sohbet ederken ona bakıyorum, babamla bana baş başa konuşmak için bir dakika veriyor.

"Bana dört bilet vereceğini söyledi. Biletleri senin alacağını söylerim."

"Kulağa hoş geliyor." Babama bir kez daha sarıldım. "Teşekkürler."

Six

Lexi

"BU HISSEDİYOR SOOOO İYİ." GÜRCİSTAN İNLIYOR,
DÜŞÜRMEK ONU KAFA
salon sandalyesinin arkasına yaslandı. "Kızlar günü için buraya geldiğine memnun değil misin?" Gözleri kapalı olan ve pedikürün tadını çıkaran Micaela'ya bakıyor.

Ayak parmaklarım kum ve tuzlu su yüzünden mahvolursa da, Georgia ve ben iki haftada bir pedikür yaptırmaya gidiyoruz. O pediküre bayılıyor, ben de kız kardeşimle vakit geçirmeye bayılıyorum, yani her iki taraf da kazanıyor. Bu sabah, Micaela bize katılmak için arabayla geldi. Kahvaltı yaptıktan sonra şımartılmak için en sevdiğimiz kuaföre geldik.

"Öyleyim," diye övünüyor Micaela. "Yaz dersleri Pazartesi günü başlıyor, bu yüzden bir süre dinlenmek güzel."

"Ryan ve RJ nasıllar?" diye sordum. Micaela tam zamanlı olarak okula giderken Ryan RJ ile evde kalıyor. Sosyal medyada en sevimli fotoğraflarını paylaşıyor, ama gerçekten yakında ziyarete gitmeliyim. RJ çok sevimli ve çok hızlı büyüyor.

"İyiler." Micaela gülümsüyor. "Okulu bitirmek için sabırsızlanıyorum, böylece işler biraz yavaşlayacak. Okul ve Scripps'te stajyerlik arasında... ve bir eş ve anne olmak..."

Georgia ona "Sen süper kadın gibisin," diyor.

"Pek sayılmaz. Ryan olmadan bunu yapamazdım, orası kesin." Georgia, "İkiniz de harika ebeveynlersiniz," diyor.

"Bebek sahibi olmayı hayal bile edemiyorum," diye itiraf ediyorum. Ama sonra Alec'e benzeyen kahverengi saçlı, kahverengi gözlü küçük bir çocuğu hayal ediyorum ve karnım yerinden fırlıyor. Kocaman kalbi ve sabrıyla harika bir baba olacağına bahse girerim. Ona nasıl dövüşüleceğini öğretilirdi ve ben de ona nasıl sörf yapılacağını...

"Ne düşünüyorsun?" Micaela soruyor.

"Ne? Hiçbir şey." Saçma sapan düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Saçmalık. Yüzünde aptal bir ifade var," diye suçluyor Micaela.

"Sadece sevimli vaftiz oğlumu düşünüyordum ve bebeği olanın sen olduğuna ne kadar sevindiğimi, böylece onu şımartabileceğimi ve beslenme ve alt değiştirme zamanı geldiğinde onu geri verebileceğimi." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve Georgia ile Micaela gülüyorlar.

Tırnak teknisyeni bana bir şişe mavi oje uzatarak "Bu renk mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Ayak parmaklarımızı yaptırmayı bitirdikten ve Georgia manikür yaptırdıktan sonra kaşlarımızı aldırıyoruz ve ardından her birimiz yüz bakımı yaptırıyoruz. Tamamen şımartıldıktan sonra öğle yemeği için Santa Monica İskelesi'ne gidiyoruz. Taco standında durup taco sipariş ediyorum, sonra Georgia ve Micaela'ya hemen döneceğimi söylüyorum.

"Selam Aiden," diyorum yaklaştığımda. Kumda oturuyor ve sık sık yaptığı bir şey olan eskiz defterine bir şeyler çiziyor.

"Merhaba Lexi," diye karşılık veriyor, kahverengi gözleri mavi gözlerimle buluşuyor. "Bana taco mu getirdin?"

"Ben yaptım." Çantayı ona uzattım.

"Teşekkür ederim. Bir resim çiziyorum. Görmek ister misin?"

"Elbette, ama sonra gitmek zorundayım. Kız kardeşim ve kuzenim beni bekliyor."

"Tamam." Karalama defterini bana doğru çeviriyor.

Çizim, etrafında yüzen birkaç yunusla birlikte okyanusu gösteriyor. Kurşun kalemle çizilmiş ve detaylar kusursuz. Her çizgi, her gölge mükemmellikle yapılmış. "Bunları gördün mü?" Yunusları göstererek sordum.

"Evet, tam şurada yüzüyorlardı." Suya doğru işaret ediyor. "Çok güzel bir resim," diyorum ona, benden başka kimsenin görmemesinden nefret ederek

Sanatını. Sanatını herkesin görebileceği bir yere asmayı hak ediyor.

"Teşekkür ederim Lexi," diyor, yemeğini yiyebilmek için çantayı açarken. "Bir şey değil. Yakında görüşürüz."

İskeleye geri dönüyorum ve Georgia ile Micaela'yı yiyecek ve içeceklerimizin olduğu bir masada otururken buluyorum.

"Aiden nasıl?" Oturduğumda Georgia soruyor. Onunla sadece bir kez, benimle sahile geldiğinde tanışmış ama onu düzenli olarak beslediğimi ve ziyaret ettiğimi biliyor.

"Güzel... çizim."

"Aiden kim?" Micaela soruyor.

"Evsiz olan ve son birkaç aydır iskelenin altında bir çadırdaki yaşayan bir arkadaşım. Ona yiyecek bir şeyler getirdim." Bir gün yanından geçerken Aiden ile karşılaştım. Ona paketlediğim yiyeceklerden ikram ettim ve ilk başta isteksiz olsa da ikramımı kabul etti. Şimdi burada olduğum her gün ya ona en sevdiği yemek olan taco alıyorum ya da evimden ona yemek getiriyorum.

"Çok tatlısın," diyor Micaela.

Omuz silkiyorum. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

Öğle yemeğimizi yedikten sonra Micaela eve döndü. Georgia ve ben öğleden sonramızın geri kalanını bu akşamki müzik festivali için hazırlanarak geçiriyoruz.

"BU KADRO MUHTEŞEM!" Luke Bryan herkese bu gece geldikleri için teşekkür ederken bağırıyorum ve kalabalık çığlıklar atarak adama olan sevgilerini haykırıyor.

"Öyle!" Georgia'nın geniş bir sırıtışı var ve bu da bana eğlendiğini gösteriyor. Alec, Chase ve benimle müzik festivaline gelmeyi kabul ettiğinde çok şaşırmıştım. Mükemmel yolunu bulmak için çoktan adımlar attığını biliyorum; kulübe gidip Chase ve Robert'la dans etmek ve ertesi gün öğle yemeği için Robert'la buluşmak gibi - ki bana çok iyi geçtiğini ve yakında tekrar çıkmayı planladıklarını söyledi. Ama müzik festivalinin çok erken olduğunu söylemesini beklerdim. Ancak ona bundan bahsettiğimde heyecandan ciyak ciyak bağırarak beni hem şok etti hem de gururlandırdı. Muhtemelen büyük bir country müzik hayranı olması ve sadece dördümüzün ev sahibi locasında olmamız yardımcı oldu, bu yüzden etrafımız gürültülü olsa da, aslında çılgınlığın ortasında değiliz.

Onun kendi mükemmel yolunu bulma isteğinin beni kendi yolum hakkında düşünmeye sevk ettiğini inkar edemem. Cipimde yaptığımız o anlaşmadan beri.

Ben hiçbir şey yapmamışken, onun konfor alanından çıkmak için. Sanırım benim sorunum, aradığım yolun ne olduğunu, konfor alanımdan çıkmanın ne gerektirdiğini bile bilmemem. Georgia'nın sorunu her zaman utangaç olması ve çok fazla insanın yanında rahat olamamasıydı, bu yüzden yolunu bulmak çok basit görünüyor: kendini kalabalıklara sokmak. Bunun onun için kolay olduğunu söylemiyorum ama en azından nasıl bir yol aradığını biliyor.

Ben mi? O kadar da değil... Kaybolduğumu biliyorum, geleceğim için ne istediğimden emin değilim. Seyahat etmek istediğimi nasıl söylediğim hakkında çok düşündüm ve bunun benim kaçış yolum olup olmadığını merak ediyorum. Ama aynı zamanda, belki de seyahat etmek yolumu bulmak anlamına gelecektir. Sanırım şimdilik sadece ilerlemeye devam edeceğim ve sonunda o mükemmel yolu görmeyi umacağım.

Rodney Atkins sahneye çıkıyor ve birkaç dakika sonra, adamların içkilerimizle dönmesini beklerken "These are My People" şarkısına eşlik ediyoruz.

Alec bana hayatımda gördüğüm en sevimli içeceği uzatırken, "Bunun her bir zerresini içsen iyi edersin," diyor. İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum ama bardak bir balık kâsesi şeklinde ve ışığı yansıyor. Bununla yürüyen başka birini gördüm ve Alec'e bunu benim için bulması için yalvardım.

"Yirmi beş dolar," diye ekliyor inleyerek.

"Teşekkür ederim!" İçkiyi ondan aldım ve bir yudum içtim. Tadı limonataya benziyor ama biraz da sert.

Chase Georgia'ya istediği bir şişe suyu veriyor ve sonra her iki adam da ellerinde biralarıyla arkamızdaki sandalyelere oturuyor. Georgia ve ben birkaç şarkı söyleyip dans ediyoruz ama Kane Brown bana hep Alec'i düşündüren "What Ifs" şarkısıyla sahneye çıktığında içkimi bırakıp Alec'i benimle dans etmesi için sandalyesinden çekiyorum.

Önü sırtıma degecek şekilde dönerek kıcımlı sallamaya başlıyorum. Arkama gizlice bakıyorum ve başını salladığını görüyorum, ama gözleri sessizce gülüyor. Elleri yanlarımı kavlıyor ve yüzü aşağı iniyor. O kadar yakın ki, serin nefesinin aşırı ısınmış tenime çarptığını hissedebiliyorum. Bana bir şey söylemek için eğildiğini varsayıyorum, bu yüzden dudakları boynumun kıvrımına değdiğinde şok oluyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Hassas tenime birkaç öpücük konduruyor ve ben Kane Brown'ın birbirimiz için yaratıldığımıza dair sözlerinde ve Alec'in dokunuşunda kaybolurken ona daha iyi erişim sağlamak için kendimi başımı hafifçe eğerken buluyorum.

Yüzünü görmek istediğim için yerimde dönüp duruyorum. Şehvet ve

istek dolu koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Bu bakışı tanıyorum çünkü

tam olarak ne hissettiğimi. Havadaki cinsel gerilim o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Kalbim hızlanıyor ve beynim *iptal* diye bağılıyor!

Anın çok derinleşmesinden korkarak şapkasını kafasından çıkarıp şakacı bir sırıtışla kendi şapkama yerleştiriyorum. Karşılığında, elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve kıcıma iniyor ve sonra beni kaldırdığında beni şok ediyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım boynuna dolanıyor. Müzik eşliğinde sallanıyoruz, gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmıyor. Hiçbir kelime konuşulmuyor ve bunların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok. Bu Alec. Erkeklerin aslında bitli olmadığını ve bunun sadece babaların kızlarına erkeklerin peşinden koşmamaları için söylediği bir şey olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümünden beri aşık olduğum adam. Onu çeşitli kadınlarla çıkarken gördüm. İtfaiye akademisine katılmaya karar verdiği gün oradaydım. Hoşlanmamın sadece bir hoşlanma değil, gerçek bir aşk olduğunu fark ettiğim anı hatırlıyorum. O benim oda arkadaşım, en iyi arkadaşım. Ve onun kollarında olmak ne kadar iyi hissettirse de, kendimi onun içinde kaybetmeme izin veremem. Aramızda her ne oluyorsa yıkımla, kalp kırıklığıyla sonuçlanacak. Onu kaybedeceğim. Ve onu *kaybedemem*.

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı duyarak, beni bırakmasını istemek için ağzımı açtığımda eğiliyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor. Bu neredeyse bir öpücük bile değil, daha çok beni daha fazlasını istemeye iten şehvetli bir fısıltı gibi. Dili dışarı fırlıyor ve ağzıma girmeden önce dudaklarımın etini yavaşça yalıyor. Dudaklarım onunkilerin etrafında kıvrılıyor ve dillerimiz birbirinin etrafında dönüyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve parmakları kıcımın yanaklarına daireler çizerek masaj yapıyor. Biz öpüşürken, birbirimizin içinde kaybolurken etrafımızdaki her şey ve herkes kayboluyor.

Öpücük sona eriyor ve belli belirsiz mevcut şarkının silikleştiğini ve yeni bir şarkının başladığını duyuyorum. Daha yavaş, daha şehvetli ve bu öpücüğün onun için ne anlama geldiğini bilmeden Alec'in kollarında olmayı kaldıramıyorum. Tam da birlikte olamayacağımızı, onu kaybetme riskini alamayacağımı düşünüyordum ama o tek öpücükle tek düşünebildiğim onu ne kadar istediğim ve ona ne kadar ihtiyacım olduğu. Riskleri siktir et. Sonuçları siktir et. Ya o benim mükemmel yolumsa?

İkimizin de göğsü maraton koşmuşuz gibi kabarırken, onun için için yanan bakışlarına bakıyorum. Bir şey, herhangi bir şey söylemesi için sessizce yalvarıyorum ama o sessiz kalıyor, yüzündeki ifade şehvet ve kafa karışıklığının bir karışımı. İsteksizce bacaklarımı onun etrafından ayırıyorum. Sessizce ne istediğimi anlayarak beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Konsere dönmek için arkamı dönüyorum ama Alec yerine oturmuyor. Onun

yerine kollarını arkadan belime doluyor ve yüzünü saçlarımın arasına sokuyor.

boynumu gıdıklıyor. Kane Brown sevdiği kadının yanında uzanmakla ilgili şarkı söylerken vücudum sallanıyor ve bunu cennetin nasıl bir yer olması gerektiğiyle karşılaştırıyor.

Kıçımın Alec'in kasıklarına sürtündüğünü fark etmiyorum, ta ki o saçlarımı yana itip kulağıma "Bu akıllıca değil Lex" diye fısıldayana kadar. Parmakları kalçalarımın saplanıp vücudumun hareket etmesini engelliyor ve işte o zaman hissediyorum - sert ereksiyonu kıçıma bastırıyor. Ben tepki veremeden şapkasını kafamdan çekip alıyor ve tekrar oturuyor. Ona dönüp baktığımda şapkanın kasıkların örttüğünü görüyorum. Yüksek sesli bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

Georgia'ya baktığımda onu ve Chase'i yan yana durmuş, gülerken ve müzik eşliğinde sallanırken görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bilerek göz kırpmıyor, Alec'le aramızda olanları kaçırmadığını söylüyor.

Konserin geri kalanı çok hızlı geçti. Dördümüz dans edip şarkı söylüyoruz ve Georgia içkimin bir kısmını bile içiyor. Ne olduğunu anlamadan herkes iyi geceler demek için sahneye geri dönüyor ve sonra cipime doluşuyoruz. Alec'in sadece bir birası vardı, o yüzden bizi eve bıraktı.

İçeri girdikten sonra hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz. Georgia çok yorgun olduğunu ve doğruca yatağa gideceğini söylüyor. Alec duşa gireceğini söylüyor, ben de aynısını yapıyorum. Çıktığımda, yıllar önce Alec'ten çaldığım bir çift boxer'ı ve rahat bir atleti üzerime geçirip bir şişe su almak için mutfığa gidiyorum. Tam odama dönüyordum ki Alec üzerinde sadece kalçalarına kadar sarkan bol bir eşofmanla koridora çıktı. Saçları hâlâ ıslaktı ve gergin kaslarından boncuk boncuk su damlıyordu. Dövmeleri ıslak olduğu için pırıl pırıl parlıyor. Küçük su damlacıklarının gövdesinden aşağı süzülüşünü büyülenmiş gibi izliyorum. *Kahretsin, susadım. Acaba onu yalamama izin verir mi?*

Alec sapık gibi baktığını fark etse bile bunu belli etmiyor. Onun yerine, "Bu gece iyi vakit geçirdim."

diyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ben de."

Aklımdan çok şey geçiyor ama düşüncelerimi dile getirmekten korkuyorum. Eğer yanlış bir şey söylersem... eğer bu gece olanları fazla düşünürsem, bu arkadaşlığımızı mahvedebilir. *Dawson's Creek*'te Joey ve Dawson arasında olanlara herkes şahit oldu. Arkadaşlığınızı mahvetmeyi göze almadan en iyi arkadaşınızla çıkmazsınız. Onların yaşadıkları herkes için bir uyarı olmalı.

"Dinle," diyor Alec, bana doğru adım atarak. Kaşlarının çatılma şekli midemin düğümlemesine neden oluyor. Bu iyi bir şey olamaz. *Dinle* ile başlayan hiçbir şey iyi değildir. "Bu gece aramızda olanlar..."

"Öyle mi?" Nefesimi tutuyorum, darbenin gelmesini bekliyorum ama gelmemesi için dua ediyorum.

"Böyle bir şey olmamalıydı," diyor ve beni kırımın üstüne deviriyor.

"Tamam." Robot gibi başımı sallıyorum. Söylemek istediğim daha çok şey var ama söylemiyorum. "Tamam.

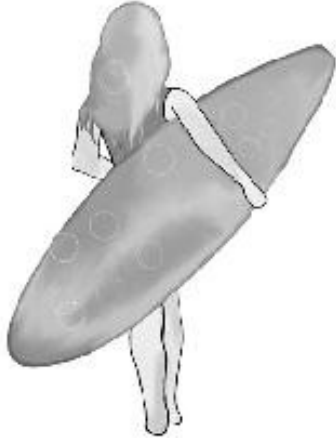
O an zaten garip, tam da bu yüzden haklı... Bu gece olmamalıydı. Tek yaptığımız öpüşmekti ve her şey değişti. Birlikte olsaydık ya da bir ilişkiye şans vermeye karar verseydik bize ne olurdu?

"Sadece-" diye açıklamaya başladı, buna gerek olmasa da, çünkü anlıyorum. Ben anlıyorum. Hangi yöne gidersek gidelim, sonunda bir çıkmaza gireceğiz ve o zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. En iyi arkadaşımı kaybederim. Georgia taraf seçmek zorunda kalacak. Aile toplantıları garipleşecek.

Alec benim mükemmel yolum değil. Bunu kabullenmeli ve bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışmayı bırakmalıyım. Asla olamayacağı bir şeye.

Chase, "Üzgünüm," diye mırıldanarak Alec'in sözünü kesti. "Sadece hızlıca bir duş alacağım." Yanımızdan geçip banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Alec'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dudakları ayrılıyor, devam etmek üzere, ama söyleyeceği her neyse onunla başa çıkamam, bu yüzden görünüşe göre dönüştüğüm korkak gibi önce ben konuşuyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler." Ve cevap vermesini beklemeden odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Seven

Alec

TELEFONUMUN ÇALMASIYLA UYANDIM VE SAATE BAKTIĞIMDA

Saat sabahın onu oldu bile. Nadiren bu kadar geç yatarım ama gece geç saatlere kadar kulüpte kaldığım ve dün gece müzik festivaline katıldığım için çok yorulmuştum. Telefon çalmayı kesiyor ve sonra tekrar çalmaya başlıyor. Arayanın kimliğine baktığımda Lacie olduğunu görüyorum. Muhtemelen konserin nasıl geçtiğini öğrenmek için arıyordur.

"Hey, Lacie."

"Alec." Başka bir şey söylemeyince hemen alarma geçiyorum. "Lacie, her şey yolunda mı?"

"Tanrım, Alec," diye haykırır. "Hayır, her şey yolunda *değil*. Baban bir kaza geçirdi."

Doğrulup söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama tüm dünyam sarsılıyormuş gibi hissediyorum.

"Başaramadı," diye ekliyor ve yanılmışım, dünyam sarsılmadı, paramparça oldu.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, boğazımdaki yumru düzgün konuşmama izin vermeyecek kadar büyük.

"Hepsi benim hatam. Ona aç olduğumu söyledim." Telefonda hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Markete uğramamıştık, o yüzden kahvaltı için yapacak bir şeyimiz yoktu." Daha çok ağlıyor. "Bize gidip lokantadan kahvaltı almayı teklif etti. Sağlık görevlileri araba kullanırken kalp krizi geçirdiğini ve ambulans oraya ulaştığında artık çok geç olduğunu düşünüyorlar."

"Siktir!" Göz kapaklarımın arkasındaki yanmayı hissediyorum ve ağladığımı biliyorum. "Neredesin sen?"

"Hastanedeyim. Ne yapacağımı bilmiyorum" diye yumuşak bir şekilde itiraf ediyor.

"Hemen geliyorum." Yataktan fırladım ve hemen üzerime bir şeyler giydim. Odamdan dışarı adımımı attığımda ev sessizdi. Elim olanları anlatmak için Lexi'nin kapısına gidiyor ama hemen geri çekilip koridordan oturma odasına yöneliyorum. Chase kanepede sızmış, onu uyandırmayı düşünüyorum ama yapmıyorum. Eğer bu sözleri yüksek sesle söylemem gerekirse o zaman gerçek olacaklar. Babam gerçekten ölmüş olacak. Ve şu anda hala inkar ediyorum.

Hastaneye giderken, babamın hâlâ hayatta olduğuna dair milyonlarca farklı senaryo üretiyorum - Lacie'nin yanlış bilgilendirilmesinden babamın bana iğrenç bir şaka yapmasına kadar. Ama içten içe hiçbir senaryonun tutmayacağını biliyorum. Göğsümdeki ağırlığı hissedebiliyorum. Babam öldü.

Hastaneye vardığımda Lacie'yi bekleme salonundaki bir sandalyede tek başına otururken buluyorum. Başını ellerinin arasına almış, sessiz hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. Yanına oturarak kolumu omuzlarının üst kısmına doladım. Başını kaldırdığında gözleri şişmiş ve yanakları kızarmıştı.

"Oh, Alec," diye ağlıyor. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Eğer bilseydim
."

Başımı sallıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Yapma bunu. Bu bir şey değil. Senin hatan. İnsanlar her gün evi terk ediyor. Kendini suçlama." Bunun her zaman olduğunu görüyorum. Bir koca yanlışlıkla cezveyi açık bırakıyor ya da bir eş ocağı kapatmayı unutuyor. Ev yanar ve kendilerini suçlarlar, birbirlerini suçlarlar. Kimin ne yaptığı önemli değildir. Olan olmuştur ve kimi suçlarsanız suçlayın, bu sonucu değiştirmeyecektir.

"Nasıl öldüğünü doğrulamak için otopsi yapacaklarını söylediler ve işleri bittiğinde..." Cümlesini tamamlayamıyor, ağlamaları artık kelimelere dökülemeyecek kadar zor geliyor. Bana daha sıkı sarılıyor ve ben de onu rahatlatmak için yatıştırıcı bir hareketle kolunu ovuyorum.

Sonunda ağlamayı bıraktığında, nefes alış verişinin düzleştiğini fark ediyorum. Başımı hafifçe eğiyorum ve uyuyana kadar ağladığını görüyorum. Karşımdaki masada oturan hemşire bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Bazen bedenlerimiz ve zihinlerimiz küçük bir molaya ihtiyaç duyar,"

diyor. Anlayışla başımı sallıyorum. Geldiğimden beri tek bir damla gözyaşı
dökmedim ve

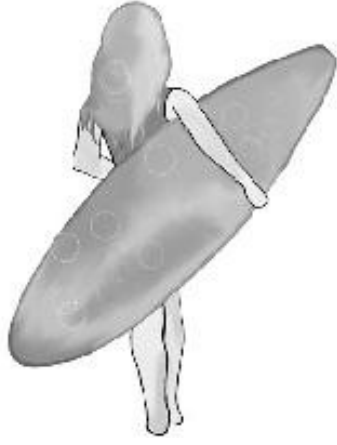
Hala inkar ettiğimden neredeyse eminim. Zihnim ve bedenim uyuşmuş durumda, babamın öldüğünü kabullenmeyi reddediyorum.

Birini aramak yerine başımı duvara yaslıyorum ve Lacie uyurken burada öylece oturuyorum. Uyandığında bununla uğraşmak zorunda kalacağız. Adli tabiple konuşmamız, babamın cesedini cenaze evine naklettirmemiz, sonra da lanet olası bir cenaze töreni planlamamız gerekecek. Aile üyelerimizin, arkadaşlarımızın ve çalışanlarının her birine onun öldüğünü söylememiz gerekecek. Ama şimdilik, Lacie uyurken, bir süre daha babam ölmemiş gibi davranabilirim.

Lacie sonunda uyanıyor ve uyandığında kısa bir an için kafasının karıştığını gözlerinden anlayabiliyorum. Tüm bunların korkunç bir kabus olup olmadığını merak ediyor. Etrafına bakıyor ve neden babamın değil de benim kollarımda olduğunu merak ediyor. Kafası karışmış durumda, neden bir hastane bekleme odasında oturduğumuzu merak ediyor. Hatırladığı anı görebiliyorum. Kalın kalın yutkunurken boğazı düğümleniyor, üst dişleri alt dudağını ısıyor. Gözleri genişliyor ve yıkımla doluyor ve hatırladığı şeyin gerçekten gerçek olup olmadığını bana sormak için sessiz bir girişimde bulunarak başını hafifçe sola eğiyor.

"Gerçekten oldu," diye onaylıyorum, kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum. "O gitti."

Başını ileri geri sallıyor ve gözlerini kapatır. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır..." Doğru olmasını istemediği için aynı kelimeyi defalarca tekrarlamaya devam ediyor ve ben onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Eight

Lexi

"OH, ADAMIM, ŞUNLAR DALGALAR!" I BAĞIR ÜZERİNDE VE
MÜZIKBLARING ITIBAREN

Sörf tahtamı kuma saplarken birinin hoparlörü çalıyor. Battaniyenin üzerine uzanıyorum, soğutucumdan soğuk bir şişe su alıyorum ve hepsini içiyorum. Şu anda dışarısı doksan beş derece olmalı ve tuzlu su vücudumu serinletebilir ama susuzluğuma hiçbir şey yapmıyor. "Yetişkinlik sörf yapmamın önüne geçiyor."

"Tabii ki öyle," diye gülerek onaylıyor Jason ve bir su kapıyor. Battaniyemin üzerine uzanıyor ve her şeyi ıslatıyor. Jason'ı yaklaşık bir yıldır tanıyorum ama hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bahsettiği kadarıyla, zamanının çoğunu sörf yaparak ve sevişerek geçiren bir vakıf fonu çocuğu. Söylediğine göre, plajda olmadığı zamanlarda, babası ona sahibi olduğu şirketi öğretiyor, böylece bir gün şirketin başına geçebilecek. Bu fikir onu pek heyecanlandırmışa benzemiyor.

"Aileme Vans Surf Classic için antrenman yapmak üzere yaz tatiline çıkacağımı söyledim."

Jason, "Kazananlar gelecek yılki dünya turu için sponsorluk alacak" diyor. "Kazanırsan okulu bırakmak zorunda kalacaksın. Bunu yapmaya hazır mısın?"

Dün gecedен önce, hayır derdim. Sörf her zaman sadece eğlence içindi. Okulu, ailem için önemli olan bir şeyi bırakıp buradan - *Georgia ve Alec'i* bırakıp - sörf yaparak dünyayı gezmek istemezdim. Geçen akşam yemekte seyahat etmekten bahsettiğimde

Yüzde yüz eminim. Sadece kaybolmuştum ve kaçmak istiyordum. Sonra Alec beni öptü ve eğer o anda benimle birlikte olmak istediğini söyleseydi, onunla birlikte olmak için dünyadaki her şeyden vazgeçebilirdim. Ama söylemedi. Onun yerine, bana bunun olmaması gerektiğini söyledi. Yani eğer burada kalırsam, bir gün Alec'in başka bir kadına aşık olmasını izlemek zorunda kalacağım. Evlenecek, çocuk sahibi olacak, birlikte bir hayat kuracaklar. Ve ben bunun için buralarda olamam.

Alec haklıydı. O öpücük gerçekleşmemeliydi, çünkü benim için her şeyi değiştirdi. Onu uzaktan sevmek bir şeydi, ama vücudunu bedenimde hissetmek, ağzının benimkiyle sarmaş dolaş olduğunda nasıl bir tat aldığını bilmek her şeyi değiştirdi. Çünkü şimdi Alec'le ne kadar iyi olabileceğime dair bir anlık bir fikrim var ve buna asla sahip olamayacağımı bilmek, onun bunu istemediğini bilmek canımı acıtıyor.

Bir keresinde bana annesinin ve Mason'ın sahip olduğu şeyi, benim ailemin sahip olduğu şeyi istediğini söylemişti. Belki de beni istememesinin nedeni onlara hiç benzemememdir. Ben çok vahşiyim, çok kaygısızım, çok öngörülememim. Geleceğim için ne istediğimi bilmiyorum. Anı yaşıyorum. Her zaman ailemin yüz karası oldum - ailem beni olduğum gibi sevdiklerine yemin etse bile. Biyolojik anneme çok fazla benzediğimden, babamın onun gibi olmamak için üniversiteye gitmemi istediğinden hep endişelendim. Ama ya kendi mükemmel yolumuzu bulmak mümkün değilse? Ya benim yoluma çoktan karar verilmişse ve ben sadece kaçınılmaz olanla savaşıyorsam?

"Son etiketini gördüm," diyor Jason, beni düşüncelerimden kopararak. "Luciano'nun yanındaki terk edilmiş binada." Luciano's Los Angeles'in kenar mahallelerinde otantik bir İtalyan fırını. Bulunduğu mahallede henüz kapatılmamış tek işletme. Belediye her bir işletmeyi kapatıyor ya da satın alıyor, böylece binaları yıkıp yerine apartman inşa edebiliyorlar.

"Hiçbir şeyi itiraf etmedim." Jason'a yan gözle bakıyorum, o da gözlerini deviriyor. Beni tanıyan herkes yıllardır Los Angeles'taki terk edilmiş binaların her yerine grafiti yaptığını bilir. Graffiti yaptığım her yere etiketimi bırakıyorum: elinde sörf tahtası tutan bir sörfçü kız silüeti. Bu kadar karanlık ve kaosla dolu bir şehre kendi rengimi ve parlaklığımı katmak beni her zaman cezbetmiştir. İnsanlar Los Angeles'ın çok göz alıcı, çok güzel olduğunu düşünüyor ama o insanlar burada hiç yaşamadı. Filmlerde ya da televizyonda gördüğünüz gibi değil. Zenginliğin küçük bir yüzdesi var ve geri kalanı fakir. Sahil güzel ama evsiz insanlarla dolu. İş yerleri

gelişiyor ama sıradan halkın alışveriş yapamayacağı kadar pahalı. Her lüks restorana karşılık, yemek yemeye bile parası yetmeyen elli kişi var. Onlar ara sokakları, sahilleri, kaldırımları dolduruyor, ben de duvarları umut ve güzellikle dolduruyorum.

"İtiraf etmek zorunda değilsin." Jason gülüyor. "Çalışmalarını nerede görsem tanırım. Çok güzel... tıpkı senin gibi."

"Teşekkürler," diyorum, iltifatı yüzünden yanaklarım kızarıyor. Jason yakışıklı bir adam. Çok çapkın olabiliyor ve yatıp kalktığını biliyorum. Benimle ilgilendiğini de biliyorum. Bunu birkaç kez söylemeden belli etti. Ve eğer en iyi arkadaşşıma tamamen aşık olmasaydım, muhtemelen onun ilerlemelerine teslim olurdum, ama öyleyim ve yıllar boyunca Alec'i aşmak için kaç kez başka birinin altına girmeyi denediysem, asla işe yaramadı. Sonunda denemeyi bıraktım. Çok fazla anlamsız tek gecelik ilişki pes etmeme neden oldu. Şimdi, o kadar uzun zaman oldu ki, vajinama parmaklarım veya vibratörümünden başka bir şeyle dokunulsa muhtemelen şoka girer.

"Düşünüyordum da..." diye başlıyor.

Bana çıkma teklif etmemesi için dua ederek alt dudağımı ısıırıyorum. Alec'le işler zaten garip. İsteyeceğim son şey, başka bir arkadaşşımla işlerin daha da garipleşmesi.

Sonra Alec'le aramızın neden garip olduğunu hatırladım. *Bu olmamalıydı.*

"...belki bir ara dışarı çıkabiliriz," diye bitiriyor.

Cinsel bir şey söylemesini bekliyordum, takılmak istiyormuş gibi. Bana gerçekten çıkma teklif etmesini beklemiyordum. Belki de benim yolum budur: ilerlemek, benimle çıkmak isteyen hoş, yakışıklı bir adam bulmak.

Tam ona tamam diyecektim ki telefonum çaldı.

Arayanın kimliğinde Alec'in adı beliriyor ve neden aradığını merak ederek derin bir nefes alıyorum. Belki de bana öpüşmemizin neden olmaması gerektiğini anlatmayı bitirmek istiyordur... *Ya da belki fikrini değiştirmiştir...* Umutlanmayı reddederek bu düşüncayı bastırıyorum.

"Hey," diyorum gergin bir şekilde, ayağa fırlayarak. Jason hâlâ battaniyenin üzerinde, dikkatle beni izliyor, ben de parmağımı kaldırıp sessizce bana bir dakika izin vermesini istiyorum.

"Hey," diye yankılanıyor Alec usulca.

Aramızdaki sessizlik garipti ve hemen anladım ki fikrini değiştirdiği için aramıyordu. Birden aramızda sadece bir öpücük olduğu için şükretmeye başladım. Joey ve Dawson öpüştükten sonra hâlâ iyiydiler. Arkadaşlıktan çift olmaya karar verdikten sonra aralarındaki her şey değişti. Bu da demek oluyor ki Alec ve ben bunu atlatacağız. Bu garipliği açıp en iyi arkadaş olmaya geri döneceğiz.

"Alec? Her şey yolunda mı?" Hattın diğer ucunda sessiz kaldığında yavaşça soruyorum.

"Babam... Bir kaza geçirdi." Nefesim kesilerek elim ağzıma gitti. "Lacie ve ben az önce hastaneden çıktık ve cenaze evine gidiyoruz. O öldü." Son kelimeyi boğuk bir şekilde söylüyor ve kalbim göğsümün içinde patlamış gibi hissediyorum. Her şeyi olduğu yerde bırakıp anahtarlarımı alıyorum ve cipime doğru koşmaya başlıyorum. Tek düşüncem Alec'e ulaşmam gerektiği. Öpücük, karşılıksız duygular, gariplik, artık hiğbirinin önemi yok.

"Hangisi?" Kontağı çevirerek soruyorum. "Hemen geliyorum."

Alec bana mekanın adını veriyor ve ben de ona birkaç dakika içinde görüşeceğimizi söylüyorum. Yoldayken önce ailemi, sonra da Georgia'yı arayıp haber veriyorum. Cenaze evine vardığımda, Alec'in gümüş kamyonetinin ön tarafa park ettiğini görüyorum. Hâlâ dalgıç kıyafetimin içinde olduğumu hatırlayarak onu çıkarıp bir kot şort ve bir atlet giyiyorum. Bok gibi görünüyorum ama bu da işimi görür. Eve kadar onca yolu üstümü değiştirmek için gelmeyeceğim.

İçeri giriyorum ve hemen Alec'in yaşlı bir beyefendiyle konuştuğunu görüyorum. Üvey annesi köşede oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış, sessizce ağlarken omuzları aşağı yukarı hareket ediyor.

"Hey," diyorum usulca, varlığımı belli ederek ama iki adamın konuşmasını bölmek istemeyerek. Alec konuşmayı bırakıp bana döndü. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve benimkilerle buluştuklarında tek bir damla gözyaşı döküldü. Tahmin etmem gerekirse, Alec'in şu ana kadar acısını kabullenmeyi reddettiğini söyleyebilirim. Bu durumda ne söyleyeceğimi bilemediğim için doğal gelen tek şeyi yapıyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Alec'in vücudu benimkine gömülüyor, yüzü boynuma sokuluyor. Babasını kaybettiği için ağlarken sıcak gözyaşları tenime çarpıyor. Konuşmaya zahmet etmiyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Alec'in vücudu sakinleştiğinde ve hareketsiz kaldığında, gözleriyle buluşmak için başımı hafifçe kaldırıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım olan tek şey sensin."

Ben beş yaşındayken biyolojik annem öldü. Cenazesi vardı ama babam benim katılmamamın daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Mezarını bir kez ziyaret ettik ama hatırlamıyorum ve o zamandan beri bir daha gitmedim. Sekiz yaşındayken büyük büyükannem vefat etti, ama bir kez daha beni korumak isteyen babam ve annem Georgia ve benim evde kalmamız konusunda ısrar ettiler. Yani yirmi bir yaşında ilk cenazeme katıldım ve eğer bu büyümenin bir parçasıysa, itiraf etmeliyim ki yaşlanmaktan pek hoşlanmıyorum. Üzücü olduğunu söylemek çok hafif kalır. Gavin'in dileği yakılmaktı, bu yüzden Alec ve Lacie herkesin görebileceği güzel bir ahşap vazo seçtiler. Georgia, Lacie ve Mila'nın kendisine verdiği resim ve videolardan oluşan çok güzel bir slayt gösterisi hazırladı. Bazı resimleri büyüttüm ve uyuyamadığım için Alec'in ısrarla gösterilmesini istediği Alec ve babasının bir portresini çizdim. Üvey annesi bir şiir okudu ve Alec babasıyla yaşadığı güzel anılardan bahsetti.

Cenaze bittiğinde herkes Mila ve Mason'ın evine geri döndü. Bunun amacının ne olduğundan emin değilim. Belki anıları tazelemek için? Gerçekten bilmiyorum. Yiyecek ve içecekler getirildi ama çoğu insan bir şey yemedi. Herkes Alec ve Lacie'ye başsağlığı diledi ve sonunda insanlar teker teker dışarı çıktı.

Başından sonuna kadar, Alec'in yanında ben vardım. Hatta son dört gecedir benimle birlikte yatağında uyuyor. Uykuya daldığımı düşünene kadar bana sarıldı ve sonra saatlerce göğsümde usulca ağladı. Alec işten izin aldı ve ne zaman dönmeyi planladığını söylemedi. Konser gecesi aramızda olanları hiç konuşmadık. Sanki babasının ölümüyle aramızdaki her şey normale dönmüş gibi. Bu, neden asla birlikte olamayacağımızı kanıtıyor. Birbirimize çok ihtiyacımız var ve daha fazlasını umarak elimizdekilerle kumar oynayamayız.

Şimdi cenaze bitti, herkesin Lacie için yaptığı yemekler buzdolabında ve biz eve döndük. Günlerdir ilk defa yapacak bir şey yok. Planlanacak bir cenaze töreni yok, yaratılacak bir resim yok. Her şey bitti. Gavin gitti ve geri gelmeyecek. Geriye kalan tek şey, herkesin Gavin'in olmadığı yeni hayatını yaşamaya başlaması.

Alec eve geldiğimizden beri sessiz ve sanırım bir sonraki bölümle mücadele ediyor. Artık her şey sakın olduğuna göre, meşgul olmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Kapıdan girer girmez duş almak için izin istedi ve dışarı çıktığında giyinmek için doğruca odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı. İyi olup olmadığını görmek için kapıyı çalmayı düşündüm ama beni isteseydi ya da bana ihtiyacı olsaydı kapıyı kapatmazdı ya da giyindikten sonra tekrar açardı.

Chase kanepede oturmuş -ki artık yeni, kalıcı yatağı gibi görünüyor- cep telefonuyla uğraşıyor ve Georgia da onun yanında telefonuyla mesajlaşıyor -muhtemelen Robert'la.

Sessizliğe bir saniye daha dayanamayarak ayağa kalkıyorum, buradan gitmem gerekiyor. "Ben sahile gidiyorum." Alec'in beni arayıp babasının vefat haberini vermesinden beri sahile gitmemiştim. Sörf tahtamı orada bıraktım ve Jason bana mesaj atarak onu benim için saklayacağını bildirdi.

"Alec'i terk mi edeceksin?" Georgia kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde sorar.

"Belli ki biraz kendine zaman ayırmaya ihtiyacı var." Kapalı kapısına doğru başımı salladım. "Birkaç saat içinde döneceğim."

Bikinimi giyip mayomu ve anahtarlarımı aldıktan sonra sahile doğru yola çıkıyorum. Jason'a bir mesaj gönderiyorum ve o da zaten orada olduğunu ve sörf tahtamı aldığını söylüyor.

Gün ışığı kısıtlı olduğundan, sahile vardığımda, Aiden'a yiyecek bir şeyler alıp getirdikten sonra, hiç vakit kaybetmeden dalgıç giysimi giyip Jason'dan sörf tahtamı alıyorum. Bizi yukarı çıkarmaya çalışıyor ama ben başımı sallayarak bunu şu anda yapamayacağımı söylüyorum. Neyse ki zorlamadı. Sonraki birkaç saati suda geçirdim. Kürek çekerek ve binerek. Dalgalar iyiydi, ama olmasalar da fark etmezdi. Buna ihtiyacım vardı. Tuzlu suyu tenimde hissetmeye. Pasifik Okyanusu'nda su ve sörf tahtamdan başka hiçbir şey olmadan olmak.

Sonunda kısa bir mola verip bir içki almaya karar verdiğimde, Alec'in kumda oturduğunu fark ediyorum. Dizlerini bükmüş ve kollarını dizlerine dolamış. Sandaletleri yanında duruyor ve ayak parmakları ıslak kuma gömülüyor.

"Hey," diyorum, burada olmasına şaşırmış bir halde. "Burada ne işin var?" Yaklaştığımda üzerindeki kumları silkeleyerek ayağa kalktı. Üzerinde düz beyaz bir tişört ve haki kargo şortu var. Yüzü yeni tıraş edilmiş ve kahverengi saçları dağınık.

"Orada harika görünüyorsun Lex." Gülümsüyor ama her zamanki gibi gözlerine ulaşmıyor. Babası ölmeden önceki gibi gülümsemesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Muhtemelen bencilce ama umarım çok uzun sürmez. Sadece dört gün oldu ve ben şimdiden onun gerçek gülümsemesini özledim.

"Teşekkür ederim." Tahtamı kumun içine itiyorum.

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" Alt dudağını endişeyle ısıırıyor.

"Elbette." Arkama uzanıp dalgıç giysimin fermuarını indiriyorum, giysiden sıyrılıyorum ve üzerimde sadece bikinim kalıyor.

"Kıyafetlerin var mı?" diye soruyor, gözleri vücudumun ön kısmını tarıyor.

"Oh, evet. Arabada."

Alec'in eli arkasında yükseliyor ve gömleğinin arkasından tutup yukarı çekiyor. Gömleği vücudundan çıkana kadar gittikçe yükselirken gözlerim kaslı gövdesine ve sert göğsüne kayıyor. Bana uzatıyor ve ben de alıp başımın üzerine atıyorum. Alec'in kendine has kolonyası hemen burun deliklerime çarpıyor ve kendimi deli bir insan gibi tişörtü burnuma götürüp içime çekmemek için zor tutuyorum.

Sörf tahtamı yere bırakıyorum ve dalış kıyafetimi üzerine atıyorum, sonra Ricco'nun adını sesleniyorum. "Sörf tahtama göz kulak olabilir misin?"

Bir grup arkadaşımızla birlikte bir battaniyenin üzerinde oturmuş, esrar içiyor ve eski bir rock parçasını dinliyor. Bir kez başını sallayıp gülümsüyor ve bir nefes daha çekiyor. Gözlerim yine orada oturan Jason'a takılıyor ama o gülümsemiyor. Bana doğru hançer fırlatıyor. Bir noktada onunla konuşmam gerekecek ama şu anda Alec'in önce gelmesi gerekiyor.

Alec bir şey söylemek ister gibi görünür ama söylemez. Bunun yerine ters yönde, iskeleye doğru yürümeye başladı. Buraya neden benimle konuşmaya geldiğini merak ettiğim için sessiz kalıyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum. İskeleye vardığımızda olduğu yerde durup bana bakıyor. Güneş kaybolmak üzere ve üzerimizde parlayan tek ışık iskele ışıkları.

"Son birkaç gün zor geçti," diye başlıyor. Cevap olarak sadece başımı sallıyorum ve konuşmasına izin veriyorum. Neler yaşadığını ya da nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve biliyormuş gibi davranmayacağım. "Bugün eve geldiğimizde ilk içgüdüm seni uzaklaştırmak oldu." Şimdi kapısını kapatması mantıklı geliyor. "Nasıl olduğunu öğrenmek için Lacie'yi aradım, berbat haldeydi. Herkesi kendinden uzaklaştırıyor: annemi, beni, kız kardeşini..." Konuşmayı kesiyor ve bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim, o yüzden söylemiyorum. Hiçbir

fikrim yok.

Ŗu anda Alec'in aklından neler geçiyor bilmiyorum ama belli ki bana söylemesi gereken bir Ŗey olduğu için sahile gelmiŖ.

Derin bir nefes alarak gözleri benimkilerle buluŖtu. "Lacie için endiŖelenerek Mason'ı aradım ve babası öldüğünde annesinin de aynı Ŗeyi yaptığını söyledi. Kederiyle nasıl baŖa çıkacağını bilemediği için onu kendinden uzaklaŖtırmıŖ. Sonra beni dŖndren bir Ŗey söyledi." Alec elimi tutuyor ve ben i içe gemiŖ parmaklarımıza bakıyorum. Onun büyük, erkeksi eli benim kk eli bütünüyle yutuyor.

"lm gibi karanlık, çirkin anların insanları bir araya getirme ya da ayırma gibi bir yolu olduğunu söyledi." Alec'in sesi çatlıyor ve zayıf ıŖıkta gözlerinin akmamıŖ yaŖlarla parladığını görebiliyorum. "Babamın lmnn bizi ayırmasını istemiyorum Lex."

BaŖımı sallamaya baŖlıyorum çünkü bizi ayırabilecek hiçbir Ŗey yok. Ben daha dŖncelerimi dile getiremeden Alec iki parmağını dudaklarıma bastırarak kelimelerimin çıkmasını engelliyor. Parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor ve sonra usulca gülümsüyor.

"Hayat çok kısa. Çok belirsiz. Babam ruh eŖini kırklı yaŖlarına kadar bulamadı ve onunla geçirdiği zaman, bilmediği bir atardamar tıkanıklığı yüzünden kısa sürdü. Kahvaltı etmeye gitti ve bir daha eve dönmedi. Ŗimdi, babamla tanışıp aŖık olduktan sadece birkaç yıl sonra Lacie yine yalnız."

Alec beni kendine doğru çekerken elimi sıkıca kavıyor. "Bir gün piŖmanlıklarla ölmek istemiyorum. Sana aŖığım Lex ve aŖık deėilmiŖim gibi davranmaktan bıktım."

"Alec," diye nefes alıyorum. Yıllardır duymak istediğim sözleri söylüyor, ama bunları babasını kaybettiği için yas tuttuğu için söylüyor olmasından korkuyorum. Daha geçen gün bana pŖmenin olmaması gerektiğini söyledi.

"Ciddiyim Lexi. Seni istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Sana sarılmak, seni öpmek, seninle seviŖmek istiyorum. Hayatımızın her gününü yıllardır yaptığım gibi uzaktan değil, yakından seni severek geçirmek istiyorum."

Elleri arkamda kenetleniyor ve beni kendine doğru çekiyor, bedenlerimiz birbiriyle aynı hizaya geliyor. "Bunu senin de istediğini söyle. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bana nasıl baktığını, bana nasıl dokunduğunu gördüm. Geçen gece konserde vücudunun benimkine nasıl mükemmel bir Ŗekilde oturduğunu. Dudaklarının benimkine değme Ŗeklini. Sanki sadece benim için yaratılmıŖ gibiydin."

Evet demeyi çok istiyorum. Kollarımı ona dolamak ve günlerimi sörf yaparak geçirmek istediğim gibi onu istediğimi söylemek. Resim yapmaya, yaratmaya ihtiyacım olduğu gibi ona ihtiyacım var. Onu tuzlu suyun kokusunu sevdiğim gibi seviyorum. O benim bağımlılığım. Her gün onu arzuluyorum. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemem. Çünkü acısı azaldığında ve ihtiyacı olanın ben olmadığımı anladığında onu kaybedeceğim. Bana kız arkadaşı olarak ihtiyacı olduğunu sanıyor ama aslında arkadaşı olarak ihtiyacı var. Ve ben de tam olarak öyle olacağım. Onun arkadaşı.

"Seni çok seviyorum," diyorum kollarımı boynuna dolayarak. Kokusunu içime çekiyorum ve gözlerim bir anlığına kapanıyor, Alec olan her şeyin içinde kayboluyorum. "Ama seninle olamam."

Hafifçe geri çekilip benimle göz teması kurabilmek için tutuşunu gevşetmeden önce bana sarılışını sıkılaştırıyor. "Lex, lütfen."

"Bunu kastetmiyorsun. Acı çekiyorsun. Babanı yeni kaybettin ve kalbinde büyük bir boşluk var. Ama bunu dolduracak kişi ben olamam. Teselli için başvurduğun kişi olmamı seviyorum. Bu benim için dünyalara bedel. Ve ben senin için buradayım. Ama ikimiz de dostluktan öteye gidemeyeceğimizi biliyoruz."

Bakışları benimkilere saplanıyor. "*Bildiğim* tek şey babamı kaybetmenin hayatın ne kadar kısa olduğunu fark etmemi sağladığı ve bunu inkâr ederek geçirmek istemediğim. Ben sana aşığım. Ve evet, belki babam öldükten hemen sonra bunu itiraf etmek kötü görünüyor ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Tanrım, buna inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama bunu şansa bırakamam. Fikrini değiştirirse... Daha sonra pişman olursa... Acı çekiyor ve net düşünemiyor ve ikimiz için de net düşünen ben olmalıyım ki daha sonra pişman olacağımız kararlar vermeyelim. Geri alamayacağımız ya da geri dönemeyeceğimiz kararlar.

Ellerimle yüzünü kavriyorum. "Üzgünüm ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve daha fazlası olamaz."

Alec iç çekerek başını sallar. "Zaten daha fazlası var. Babam ölmeden önce paylaştığımız o öpücüğün bir parçasıydım."

"Bana olmaması gerektiğini söylediğin öpücük?"

"Çünkü korkuyordum," diye havlıyor. "Tıpkı senin gibi."

"Hey, Lexi," diye sesleniyor Jason. "Her şey yolunda mı?"

Alec geriliyor, başını hafifçe yana eğiyor. "Her şey yolunda."

"Lexi'ye sordum," diyor Jason.

"Ben iyiyim," diye bağıriyorum. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Tekrar Alec'e dönüyorum. "Yaklaşan sörf yarışması için antrenman yapıyor olmam gerekiyordu, ama eğer

bir yere gitmek istiyorsan-"

"Hayır," diyor Alec. "Git sörf yap." Kalçalarımın kıvrımlarını kavırıyor ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor. Yüzü benimkine o kadar yakın ki, "Bu iş bitmedi Lex," diye fısıldadığında sıcak nefesini üzerimde hissedebiliyorum. Ağzımın kenarını öpüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum ve bunu sana kanıtlayacağım."

Beni eşyalarımın olduğu yere götürdü ve sonra gitti. O gittikten sonra Jason yanıma geldi. "Erkek arkadaşın mı?"

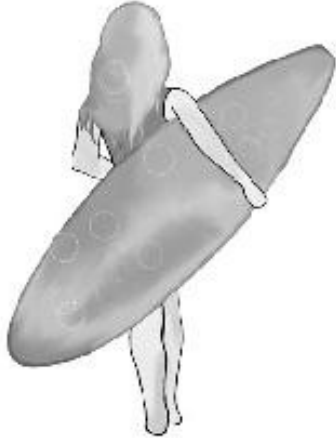
"Hayır, sadece bir arkadaş." Ama arkadaş kelimesi dudaklarımdan çıkarken, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Kabul etmek istemesem de Alec bundan çok daha fazlası.

"Seni dışarı çıkarayım," diyor Jason. Tereddüt ettiğimde aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Lütfen. Sadece bir randevu."

Ona hayır demeliyim, başka birine karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmeliyim ama Alec'e karşı ne hissettiğimin bir önemi var mı? Belki Jason'la çıkmak Alec ve ben fikrini kafamdan ve kalbimden atmama yardımcı olur. Aynı zamanda Jason'ın beni anlamasını istiyorum.

"Seninle çıkarım ama şu anda ciddi bir şey aramıyorum."

"Anladım," diyor başını sallayarak. "Sadece bir randevu."

Nine

Alec

LEXI'YE AÇIKÇA SÖYLEDİĞİMDEN BERİ NEREDEYSE BİR HAFTA OLDU. bize karşı. Sorun şu ki, o zamandan beri benden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Çoğu gün ve gece sahilde sörf yapıyor. Orada takılmaya çalıştığım birkaç seferde de benimle vakit geçiremeyecek kadar meşgulumuş gibi davranmaya özen gösterdi. Evdeyken de oturma odasında televizyon izlemek yerine odasında kalıyor. Geceleri yatağa girdiğinde kapısını kapatıyor. Sabırlı olmaya çalışıyorum. Bunun onun kaçınılmaz olanla savaşıma yöntemi olduğunu biliyorum ama biraz huzursuzlanmaya başladım.

Özellikle de daha önce Georgia'yla o Jason denen herifle çiftte randevuya çıkma konusunda konuşurken kulak misafiri olduğumdan beri. Onu Lexi'nin etrafında dolandırken gördüm ve bir an için Lexi'nin ondan gerçekten hoşlandığını ya da onun için iyi olacağını düşünseydim, havlu atar ve mutlu olmasına izin verirdim. Ama onun tipi olmadığını çok iyi biliyorum. Birincisi, hiç hırısı yok. Sadece sahilde takılıyor, içiyor ve kafayı buluyor. Lexi onlarla takılıyor olabilir ama şu anda biraz kaybolmuş olsa da hayatta daha fazlasını istiyor. Umudunu ve güzelliğini yaymak için duvarları boyuyor çünkü her şeyde iyi bir şey görüyor. Nefret etmesine rağmen okula gidiyor çünkü geleceğinin daha iyi olacağını biliyor. Ve birlikte takıldığı aptallar gibi kafayı bulup parti yapmak isteyen basmakalıp bir sörfçü değil. Sörf yapıyor çünkü bu onun tutkusu.

Kanepede her zamanki yerinde oturmuş televizyon izleyen Chase'e "Dışarı çıkıyoruz," diyorum.

"Ciddi misin?" Kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatı. Bir süredir dışarı çıkmamıştım, babam öldüğünden beri.

"Evet, ama tek kelime etme." Başımın koridoru işaret ederek sessizce kızların bilmesini istemediğimi belirtiyorum. Şu anda Georgia'nın odasında hazırlanırlar. Kulak misafiri olduğumu bilmiyorlar ve ben de bilmelerini istemiyorum. Lexi'nin Jason'ın onu buradan almasını istemediğinden bahsettiğini duydum -muhtemelen kendimi kaybedeceğimi bildiği için- bu yüzden çocuklarla şehir merkezindeki barda buluşacaklar. Oraya girmeyi ve gitmemesini talep etmeyi düşündüm, ama farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. Ona istediği kişinin ben olduğumu gösterecektim.

"Onlar gittikten sonra gitmeye hazır olun."

Kızlar dışarı çıkmadan önce kendimi gizliyorum, ön kapının kapandığını duyana kadar geri dönmüyorum, bu da onların ayrıldığını gösteriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Chase kamyonetime bindiğimizde sordu.

"The Black Sheep'e. Georgia ve Lexi orada çifte randevuya çıkacaklar."

Chase gülüyor. "Bu iş ilginçleşmeye başladı."

The Black Sheep'e giriyoruz ve gözlerim hemen Lexi'yi aramaya başlıyor. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair en ufak bir fikrim yok. Birkaç seçeneğim var: Gizlenebilir, randevusunun nasıl gittiğini izleyebilir ve görebilirim. Varlığımı belli edebilirim ama mesafemi koruyabilirim ya da-

"Vay anasını! Bakın burada kim varmış?" diye bağılıyor Chase, elimden seçimi alarak. "Lexi, Georgia, siz burada ne halt ediyorsunuz?"

Chase başka bir masadan -sormadan- bir sandalye kapar ve Georgia ile Robert'ın arasına çeker. Yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle kıcını sandalyeye yerleştiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanıyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum ve takip ediyorum, sadece Lexi ve Georgia'nın arasına oturuyorum, çünkü Lexi'nin randevusu Jason, aralarında hareket etmem için ona çok yakın oturuyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Lexi sertçe sorar.

Chase kolunu Georgia'nın sandalyesinin arkasına atarak, "Buranın harika hamburgerleri olduğunu duyduk," diye cevap verir. Robert fark eder ve ona sahiplenici bir bakış fırlatır, Chase ya aldırış etmez ya da fark etmez. Georgia, Chase'in saçmaladığını bildiği için bir kahkaha atar ve gözleri

aynı anda Robert bakışlarını Lexi'ye çevirdi. Bana aşırı korumacı bir arkadaş diyebilirsiniz, ama bu hareket onu boktanlar listeme ekledi.

"Fark etmediysen söyleyeyim," diye konuşuyor Jason, gözleri benimkilerle buluşacak şekilde eğilerek, "bir randevumuz var."

"Kahretsin," diyor Chase sanki farkında değilmiş gibi. "Bizim hatamız. Ama katılmamız sizin için sorun olmaz, değil mi?" Gülmemek için ağzını kapatan Georgia'ya bakıyor.

"Alec, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Lexi, ben daha cevap vermeden ayağa kalkıp kolumdan tutarak soruyor. Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, karanlık bir köşeye saklanana kadar beni koridorda sürüklüyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağılıyor, tıpkı küçük bir baş belası gibi şirin mi şirin çenesini çıkararak.

"Chase'in dediği gibi-"

"Hayır." Eliyle ağzımı kapatıyor. "Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Bunu asla yapmayız." Dolgun dudakları düz bir çizgi oluşturuyor. Elini kaldırıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Formda bir atlet giyiyor ve gözlerimi üstünden dışarı fırladığını bildiğim göğüslerine dikmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Vazgeçmeyeceğim konusunda seni uyarmıştım." Kalçalarının kıvrımlarını kavıyorum ve sırtı duvara dayanana kadar onu nazikçe itiyorum. "O adamdan hoşlanmıyorsun, benden hoşlandığın gibi değil. Ve onunla çıkarak tüm zamanımızı boşa harcıyorsun. Babamın ölümünden öğrendiğim bir şey varsa o da asla zamanımızı boşa harcamamamız gerektiğidir çünkü ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz."

"Bunu yapamazsın, Alec," diye yalvarıyor, gözleri ham duygularla parlıyor. "Neyi yapamam?" Bir avucumu başının üstüne koyup eğiliyorum, böylece

bana bakmak zorunda kaldı. Bu pozisyonda rahatlıkla ağzını alabilirdim ama bunu yapmayacağım, ta ki benim olmayı kabul edene kadar. "Sana aşık olduğumu gösteremez miyim?" Sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve gözle görülür bir şekilde titriyor. "Beni istediğini biliyorum, beni istediğini *biliyorsun*, lanet olası masadaki herkes beni istediğini biliyor. Bununla savaşmak istiyorsan, tamam, ama bunu senin için kolaylaştırmayacağım ve sen benim olana kadar pes etmeyeceğim."

Lexi gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve bir an için pes edeceğini düşünüyorum. Ama gözlerini açtığında, irislerindeki meydan okumayı anında görüyorum. "Bir randevudayım, Alec. Sen ve ben arkadaşız ve eğer böyle devam edersen, bu arkadaşlığı mahvedeceksin."

Uzaklaşmak için dönüyor, ama bunu yapamadan onu kendime doğru çekiyorum, böylece sırtı önüme geliyor. Yüzümü eğiyorum, böylece dudaklarım tam kulağının dibine geliyor. "Bizim fikrimizi kabullenmenin biraz daha zaman alacağını anlıyorum ve bunu sorun etmiyorum çünkü sonunda birlikte olacağımızı biliyorum ama bana bir söz vermeni istiyorum."

İç çekiyor. "Ne?"

"Onun sevdiğin adam olduğundan yüzde yüz emin olana kadar, lütfen onunla yatma."

Nefesi kesiliyor ve birkaç saniye sonra uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Peşinden gidiyorum ama oturmak yerine Chase'e gitme vaktinin geldiğini başımla işaret ediyorum. Onlara iyi bir randevu dileyecek kadar iyi bir adam olduğumu söylemek isterdim ama değilim. Lexi'nin omzunu sıkıp Georgia'ya gülümseyerek en zor şeyi yapıyorum ve bardan çıkıyorum.

"Onunla birlikte olmak istiyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini çok iyi biliyorum." Yerel bir lokantada oturmuş Mason ve Chase ile öğle yemeği yiyorum. Lexi'ye nasıl hissettiğimi söyleyeli neredeyse iki hafta, sık suratlıyla buluşmasının üzerinden de neredeyse bir hafta geçti. Restorandan çıktığımdan beri, bırakın birbirimizi görmeyi, neredeyse hiç konuşmadık. Temmuz'daki yarışmasına hazırlandığı için sörf yapmakla meşgul olduğuna yemin ediyor ama onu tanıyorum ve kesinlikle benden kaçıyor. "Bana olan hislerini itiraf etmesini nasıl sağlayabilirim?"

Mason güler ve Chase başını sallar.

"Belki de en iyisi budur," diyor Chase. "Genç yaşta evlendim ve bak ne hale geldim... boşandım."

"Evrakları imzaladın mı?" Ben sordum. Chase'e birkaç hafta önce boşanma evrakları tebliğ edilmişti. Onları masaya fırlattıktan sonra gitti ve birkaç gün eve gelmedi. Döndüğünde, onlar hakkında tek kelime etmedi ve ben de burnumu sokmak istemedim. Konuşmaya hazır olduğunda konuyu açacağını düşündüm.

"Evet. İkimizin de mal varlığı olmadığından, bu iş çabucak hallolur," diyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. Bok gibi görünüyor, sanki

uzun bir uyku çekmek için, ama bunu belirtmiyorum. Adamı düşerken tekmelemeye gerek yok.

"Üzgünüm dostum," diye ekliyor Mason.

"Her şey yolunda," diyor Chase. "Hile yapan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ben ona yardım etmeye çalıştıkça o beni daha da uzaklaştırdı. Her şeyin nasıl biteceğini bilmeliydim."

"Belki de haklısındır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak iç geçiriyorum. "Daha önce Lexi'nin peşinden gitmememin nedenlerinden biri de ne kadar genç olduğumuzdu. Ailem genç yaşta evlendi..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. Ne zaman babamdan bahsetsem, kendimi kaybediyorum. Ölümünün üzerinden neredeyse üç hafta geçti ve acısı hiç azalmadı.

Mason, "Siz anne babanız değilsiniz," diyor. "Elbette insanlar büyüdükçe değişirler ama genç yaşta evlenen pek çok insan uzun ömürlü olur. Ve sırf yürümeme ihtimali var diye biriyle birlikte olmamazlık edemezsin." Chase'e bakar. "Karını seviyor muydun?"

Chase bir kez başını sallar.

"Onunla iyi vakit geçirdiniz mi? Anılar yarattınız mı?"

"Evet."

"O zaman pişman olmazsınız. Her anın, her durumun bir nedeni vardır," diyor Mason. "Büyürken boktan bir hayatım oldu ama beni buraya, annene, sana ve kız kardeşine götürecek olsa hepsini tekrar yaşardım." Kaşlarını çatıyor. "Ailenin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Annen babanla birlikte olmasaydı, sana sahip olamazlardı. Ve ikisinin de birlikte geçirdikleri zamandan asla pişmanlık duymayacaklarını çok iyi biliyorum *çünkü* bu onlara seni verdi."

"Evet, Victoria ve benim çocuğumuz olmadığı için çok mutluyum," diyor Chase, yakında evleneceği eski karısını kastederek. "Ben sizin gibi annemle babamın iyi geçindiği ve hep birlikte oturup yemek yediğimiz mükemmel bir evde büyümedim. Annemle babam zar zor geçiniyordu. Ve sonra..." Boğazını temizliyor, yüzü aniden acı çekmiş gibi görünüyor. "Kız kardeşim öldükten sonra daha da kötüleşti, ta ki babam içip ölene kadar."

"Kız kardeşin mi vardı?" Kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Chase başını sallar. "Bu, hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil. Boktan bir mahallede, boktan insanlarla çevrili bir ortamda büyüdük ve bu onun boktan seçimler yapmasına yol açtı. Şimdi o gitti. Benim geldiğim yerde, insanların bahsettiği sonsuza dek mutlu olmak sadece o saçma Disney filmlerinde bulunur."

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluşuyor. "Çok fakir olduğumuz için onları izlemeye bile paramız yetmiyordu zaten." Omuz silkiyor.

"İlk başta ben de anlamamıştım," diyor Mason. "Aslında ben de benzer bir evden geldim. Gerçek aşkın ne demek olduğunu anlamak için Mila'yı bulmam gerekti."

Chase acı bir şekilde, "Bunun ne demek olduğunu biliyorum," dedi. "Victoria'yı varlığımın her zerresiyle sevdim. Ama bak onu sevmek bana ne kazandırdı: on yılımı boşa harcadım, evsiz kaldım ve en iyi arkadaşımın kanepesinde uyudum. Sanırım bu aşk saçmalığından bir ömür boyu yetecek kadar çektim."

Mason, "Bu kadar acımasız olmak için çok gençsin," diyor. "Bunu bir öğrenme deneyimi olarak kabul et ve yoluna devam et."

"Oh, öyleyim." Chase kıkırdıyor. "O boşanma kağıtlarını imzaladığımdan beri her gece ilerledim." Kaşlarını sallıyor ve Mason'la ikimiz de inliyoruz.

"Ben ilerlemeye çalışmıyorum," diyorum, Lexi'yi benimle birlikte olmaya ikna etmeye çalışmamdan Chase'in bir erkek fahişeye dönüşmesine nasıl geçtiğimizi merak ederek. "Lexi'ye benimle birlikte olmak istediğini nasıl kabul ettireceğimi bulmaya çalışıyorum."

Mason sırtıyor. "Bu çok kolay. Anneni benimle evli kalmaya ikna etmem gerektiğinde yaptığımı yap... Ona seninle ne kadar iyi olabileceğini göster." "Benden kaçarken bunu yapmak biraz zor." *Ve onunla çıkmak Başka bir adam...* Neyse ki, gördüğüm kadarıyla, Jason'la bir daha dışarı çıkmadı ve onunla dışarı çıktığı gece, benden sadece bir saat sonra eve geldi, bu yüzden onunla birlikte onun evine gitmediğini biliyorum.

"Sadece daha çok çabalaman gerekecek." Mason sırtıyor.

Garson yemeğimizi bıraktı ve sessizce yedik. Mason'ın söylediklerini düşünüyorum. Belki de haklıydı. Belki de Lexi'nin pes etmesini sağlamanın anahtarı ona yalvarmak değil, ona göstermektir.

Yemeğimizi bitirdikten sonra biraz konuşuyoruz, sonra da spor yapmak için spor salonuna gidiyoruz. Daha sonra Lacie'nin evine uğrayıp onu kontrol ettim. Sonunda kendine gelmeye başladı. Henüz işe dönmedi ya da evden bile çıkmadı ama en azından duş alıyor. Ona en sevdiği restoranlardan birinden yemek getirdim ve bana teşekkür etti. Yemeği almak için ayağa kalktığında bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim... karnında bir şişlik vardı.

"Lacie?" Bakışlarım yüzü ile karnı arasında gidip geliyor.

Gözleri yaşlarla doluyor. "On üç haftalık oldum."

"Babam biliyor muydu?"

Başını sallıyor. "Planlı değildi ve neredeyse kırk yaşında olduğum için düşük yapma ihtimalinden endişeliydik, bu yüzden herkese söylemek için bekliyorduk." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bunu tek başıma yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Hey, bunu tek başına yapmıyorsun. Ben ve ailem varız. Kız kardeşin... Biliyorum aynı şey değil ama sana söz veriyorum, bunu yalnız yapmıyorsun."

Hıçkırıklara boğuldu. "Teşekkür ederim, Alec. Bunun benim için anlamı çok büyük. Kardeşin babası hakkında her şeyi bilmek isteyecek ve onu en iyi sen tanıyorsun."

"Kardeşim?"

"Evet. Kan testi yaptırdım. Bir erkek."

"Tebrikler." Ona sarıldım. "Kardeşim babasının kim olduğunu tam olarak bilecek. Söz veriyorum."

Lacie hamileliği hakkında beni bilgilendirdikten sonra eve gidiyorum. Yolda annemi arayıp Lacie'den haberdar ettim, o da Lacie'yi kontrol etmek için uğrayacağına söz verdi. Lacie'yle konuşurken kız kardeşinin yanına taşınma ihtimalinden bahsetti. Birkaç saat kuzeyde yaşıyor ve kardeşimi de alıp gideceği için kendini kötü hissediyor. Ama ona hiçbir mesafenin beni onların hayatının bir parçası olmaktan alıkoyamayacağını ve eğer kız kardeşinin yanına taşınmak onun için en iyisi olacaksa bunu yapması gerektiğini söyledim.

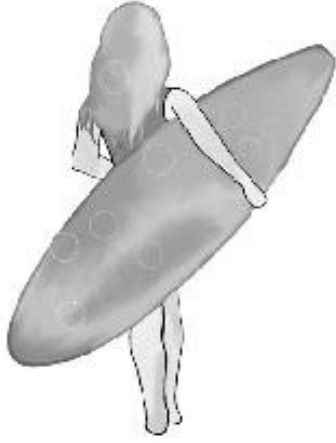
Eve geldim ve Chase'i kanepede telefonuyla mesajlaşırken buldum. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu. Bu gece vardiyaya dönmeden önceki son izin gecesi.

"Hayır, bu gece Lexi'yi Yakalama Operasyonu başlıyor."

Georgia odasından çıkar ve güler. "Operasyon Lexi'yi mi aldı?" Başını sallıyor. "Sadece kız kardeşimin zaten bildiği şeyi görmesini sağlamak için gerçek bir operasyon gerekir." Sehpanın üzerinden çantasını alır. "Ben Robert'lara gidiyorum. Sonra gelirim."

"Onunla işler biraz hızlı ilerliyor," diyerek Georgia'nın gözlerini devirmesine neden oldum.

"Herkes birinden hoşlandığını itiraf etmek için yirmi yıl beklemez. Hoşça kal!" diye bağılıyor ve ben daha tek kelime edemeden kapıyı arkasından kapatıyor.

Ten

Lexi

ÖN KAPIYI AÇTIM VE PARMAK UÇLARIMLA İÇERİ GIRDIM. GEÇ OLDU, DIŞARIDA KALDIM.

Planladığımdan daha geç sörf yapıyorum. Tamam, dürüst olalım, bunu bilerek yaptım. Alec bana daha fazlasını istediğini söylediğinden beri ondan kaçıyorum. Ve randevuma geldiği geceden beri, ondan iki kat daha fazla kaçıyorum. Çocukça olduğumu biliyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. O gün plajda ve restoranda beni köşeye sıkıştırdığında neredeyse pes ediyordum ve biliyorum ki ısrar etmeye devam ederse sonunda pes edeceğim. Planım, akli başına gelene ve aslında bana aşık olmadığını, aşık olma fikrine aşık olduğunu fark edene kadar uzak durmak. Bunu itiraf ettiğinde, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim ve aramızdaki her şey normale dönecek.

Ama o zaman neden Jason'a onunla tekrar çıkmayı ertelemen gerektiğini söyledin?

Bu düşünceyi bir kenara iterek sörf tahtamı duvara dayıyorum ve Chase'in kanepede uzanmış, telefonuyla mesajlaştığını fark ediyorum.

"Hey," diyor başını kaldırmadan. "İstediğin kadar gizlice girebilirsin ama Alec senin peşinde."

Ona ters ters baktım. "Senin Los Angeles'ta düzüşüyor olman gerekmiyor mu?" Kaba yorumumdan hemen pişman oldum. Chase iyi bir adam. Sadece karısı onu aldattığı için incinmiş. Karısını unutmak için başka kadınlarda kaybolmak istediği için onu gerçekten suçlayamam. Onun yerinde olsaydım nasıl tepki verirdim emin değilim.

Koridordan odama doğru yürürken Chase, "Yakında gidiyorum," diye bağıyor.

"İşte orada," diyor Alec, bir anda ortaya çıkarak.

"Tanrım, beni korkuttun." Elim göğsümü sıkıyor.

"Üzgünüm, Chase'le konuştuğumu duydum."

"Resmen bizimle mi yaşıyor?" Fısıldıyorum.

"Gerçekten emin değilim." Omuz silkiyor. "Başında bir sürü bela var. Burada kalması senin için sorun olur mu? Çünkü eğer değilsen..." Alec'in beni rahatsız ediyorsa arkadaşını kovmaya istekli olması hoşuma gidiyor ama ondan bunu yapmasını asla istemem ve doğrusu Chase'in burada olmasından rahatsız değilim.

"Hayır... O burada kalabilir. Belki de yatağını paylaşmayı teklif etmelisin diye düşünüyordum, böylece sürekli kanepede uyumak zorunda kalmaz." Şakacı bir şekilde sırttım.

"Erkekler siz kadınlar gibi yataklarını paylaşmazlar. Sadece kanepeyi alabilir." Bir adım daha yaklaşarak kişisel alanımı işgal ediyor ve kendimi birden koridordaki duvara yaslanmış buluyorum. "Ama seninle aynı yatağı paylaşmaya itirazım olmaz." Kaşlarını sallıyor ve karnımda uykuda olan kelekler havalanıyor. İşte tam da bu yüzden Alec'ten kaçıyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye nefes veriyorum.

"Tam tersine." Alec avuçlarını başımın iki yanına dayıyor. "Bence bu harika bir fikir olurdu." Burnunu yanağımda ve çene çizgimde gezdiriyor. "Sen ne dersin Lex?" Dudaklarını boynumda hızla atan nabız noktasına bastırıyor. "Benimle aynı yatağı paylaş, Chase'e de kendi odasını verelim."

"Kahretsin, üzgünüm çocuklar," diyor Chase, yanımızdan geçerken ve beni o andan koparıırken. "Duşa giriyorum ve sonra saçlarınızdan kurtulacağım."

"Aslında," diyorum Alec'in kolunun altından eğilerek. "Alec ve ben sadece konuşuyorduk."

"Öyle miydik?" Alec sesinin yükseldiğini söylüyor.

"Evet. Kanepede yatmak yerine odalardan birinde kalabilirsin diyorduk."

Chase'in kaşları alnına gider. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyoruz ama istiyoruz. Georgia ile konuşmam lazım ama eminim kabul edecektir. Eşyalarımı onun odasına taşıyacağım ve sonra benim odamı alabilirsin."

"Emin misin?" Chase soruyor. "Evet."

"Teşekkürler." Minnettarlıkla gülümsüyor. "Faturaların ne kadar olduğunu söyle, bölüşelim," diyor banyoya girmeden önce.

O gittikten sonra, Alec tekrar benim alanıma girdi. "Georgia'nın yeni bir erkek arkadaşı var. Kendine ait bir yer isteyeceğini düşünmüyor musun? Benimle aynı odayı paylaşabilirsin."

"İyi bir tane." Göğsünü okşadım. "Olmuyor."

Kıkırdıyor. "Oh, kesinlikle olacak. Çok yakında benimle aynı yatağı paylaşıyor *olacaksın*." Başını eğiyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ve bu olduğunda, inanılmaz olacak."

Duş aldıktan sonra, yorgun olmadığım ama odamdan da çıkmak istemediğim için yatağıma uzanıyor ve dizüstü bilgisayarında sörf videolarını açıyorum. Aklımda Alec olduğu için izlediğim şeye odaklanmak zor oluyor. Birkaç video izledikten sonra kapım çalınıyor. Alec'tir diye uyuyor numarası yapmayı düşünüyorum ama Georgia olabileceğinden endişeleniyorum. Son zamanlarda Robert'la çok takılıyor. Onun hakkında konuşabilmek için en kısa zamanda onunla takılmayı ihmal etmemeliyim.

"İçeri gel," diye seslendim.

Tabii ki kapımdan içeri giren Alec'ti. Kalçalarına kadar inen kırmızı basketbol şortu, göğsüne kadar uzanan beyaz tişörtü ve dudaklarında bilmiş bir sırıtışla sanki buranın sahibiymiş gibi odama giriyor.

"Ne istiyorsun?" İnledim.

"Televizyon izleyebiliriz diye düşünmüştüm." Omuz silkiyor ve yanıma kaymam için başıyla işaret ediyor. Sessiz isteğini görmezden geldiğimde, ağzı orantısız bir sırıtışa dönüşüyor. "İstediğin gibi olsun."

Yapmayı düşündüğü şeye itiraz edemeden beni kollarının arasına aldı. Yatağıma uzanıyor ve beni kucağına oturtuyor, kolları vücudumu sıkıca sarıyor, böylece ondan kaçmaya çalışamıyorum.

"Alec!" Kurtulmak için kıvranarak çığlık atıyorum.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyor.

Kafam karışmış bir halde kıcımda sert bir şey hissedene kadar kıpırdanmaya devam ediyorum ve sonra fark ediyorum ki kasıklarına sürtünüyorum. Boynum ve yanaklarım utançtan ısınıyor ve Alec bir kahkaha atıyor.

"Siktir, çok tatlısın."

Seçtiği kelimelere ters ters baktığımda ayıldı. "Hey, sevimli olmakta yanlış bir şey yok."

"Küçük çocuklar çok sevimli." Surat asıyorum. "Yavru köpekler çok sevimli..."

"Çok sevimlisin," diye tekrarlıyor. "Zamanın yüzde doksan dokuzunda, hiç kimseyi esir almayan, belalı, vahşi küçük bir şeysin. Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor; kimse seni korkutmuyor. Ama sonra, arada bir, seçilmiş birkaç kişinin *gerçek* seni görmesine izin veriyorsun. Savunmasız, güvensiz ve utangaç olan seni." Alec parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ensemde durup usulca çekiştiriyor, böylece çenem dışarı doğru çıkıyor ve göz göze geliyoruz. "Teninin pembenin en güzel tonuna dönüşmesi, gerçek hislerini ele veriyor. Bu çok sevimli, güzel ve seksi."

Sözlerini kalın bir şekilde yutuyor, golf topu büyüklüğündeki yumruyu nefes alabilmek için boğazımdan aşağı itmeye çalışıyorum. Beni vazgeçmeyeceği konusunda uyarmıştı ama tüm bunlara hazırlıklı değildim. Sözleri, dokunuşu.

"Adil oynamıyorsun," diye fısıldıyorum, kalbim düzensiz atıyor.

"Yapacağımı hiç söylemedim," diye mırıldanıyor. Yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor ve yüzümü kendine çekiyor. "Bize bir şans vermemek için bahanen seni sadece babam öldüğü için istediğim, ama bu gerçek değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bana izin vermekten korkuyorsun ve bunu anlıyorum Lex. Ben de korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Sana o öpücüğün olmaması gerektiğini söyledim çünkü sana olan hislerimi itiraf etmenin ne anlama geleceğinden korkuyordum. Ama şimdi, nasıl hissettiğimi asla bilemeyeceğinden daha çok korkuyorum. Asla bir şansımız olmamasından." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Sana aşığım Lexi," diyor ağızma karşı. "Ve tek istediğim sana ne kadar aşık olduğumu göstermek..."

"Alec," diye nefes alıyorum ama argüman dudaklarımdan öteye geçemiyor. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Ve senin de beni sevdiğini biliyorum."

Ona böyle bir karar vermek için bu kadar duygusal olmayana kadar beklemesinin daha iyi olacağını söylemeliyim. Babasının yasını tutması için ona daha fazla zaman vermeliyim. Sabah uyandığında her şeyi geri almak isteme ihtimali var ama o haklı. Onu seviyorum. Yıllardır ona aşığım ve ya sabah uyandığında hala aynı şekilde hissediyorsa? Elbette, Joey ve Dawson gibi olma ihtimalimiz var, ama ya onlar gibi değilsek? Ya gerçekten Joey ve Pacey isek ve bu şansı kullanmak sonsuza dek mutlu olacağımız anlamına geliyorsa? Bu almak zorunda olduğum bir şans. Çünkü eğer yapmazsam, her zaman pişman olacağımı biliyorum.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Kendimi bildim bileli sana aşığım. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Belki daha küçükken Georgia'yı okuldaki kötü çocuklara karşı savunmama yardım ederdin. Ya da

beni sabahın beşinde alıp

Sabah beni sörfe götürürdün çünkü senin ehliyetin vardı, benim yoktu ve sen kumda oturup hiç şikâyet etmeden saatlerce beni izledin. Bilmiyorum. Ben sadece hiç..." İfade edebileceğimi hiç düşünmediğim duyguların üstesinden gelirken sesim titriyor. "Senin de aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemiştim ve şimdi hissettiğini bildiğim için çok korkuyorum."

"Korkma," diye mırıldanıyor Alec, dudakları artık benimkilerden sadece birkaç santimetre uzakta.

"Nasıl olmayabilirim? Eğer bunu yaparsak ve işe yaramazsa, seni kaybederim." Vücudumu Alec'e sarılacak şekilde döndürüyorum, sonra onu sırt üstü yatacak şekilde itiyorum, başı uzun kabarık yastık yığınımına yaslanıyor. "Seni kaybedemem."

Elleri kalçalarımın arkasına dolanıyor ve merkezimi ona doğru bastırıyor. "Beni kaybetmeyeceksin," diye söz veriyor. "Ne olursa olsun, her zaman birbirimizin hayatında olacağız." Kahverengi gözleri ona inanmam için yalvarıyor, ona *inanmam* için, *bize* inanmam için.

Yanlış gidebilecek o kadar çok şey var ki. Hiçbir şekilde bir ilişki uzmanı değilim, ancak ihtimallerin aleyhimize olduğunu bilecek kadar yaşlıyım. Hayatımdaki her yetişkin, kalp kırıklığı yaşayana kadar sonsuzluklarını bulamadı. İstedığımız şeye teslim olursak, birbirimizin kalbini kırma ihtimalimiz çok yüksek.

"Yapma bunu," diyor Alec, at kuyruğumun arkasını yumruklayarak. "Yanlış gidebilecek her şeyi düşünme." Yüzümü kendine doğru çekiyor. "Daha başlamadan bizi başarısızlığa hazırlama. Her seferinde bir gün yapalım."

"Her seferinde bir gün," diye tekrarlıyorum, derin bir nefes alarak. Bunu yapabilirim. Bir.

Bir gün. Bir seferde.

"Bir gün," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bir an... Bir öpücük..."

Kollarımı başına doluyorum ve parmaklarım kısa saçlarının arasından geçiyor. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve dili içime batıyor. Dili benimkini okşarken damarlarımdan sıcaklık akıyor. Beni nazıkçe, sabırla öpüyor ve her seferinde bir an yaşadığını hareketleriyle kanıtlıyor. Ve söylemeliyim ki, bu an çok iyi hissettiriyor.

Üzerimde sadece bir atlet ve bir çift arsız iç çamaşırı olduğu için Alec kıcıma masaj yapıyor, vücutlarımızı nazıkçe birbirine sürtüyor, sürtünme klitorisime doğru şekillerde vuruyor.

Onu daha fazla hissetmeye ihtiyaç duyarak öpüşmemizi kesiyorum ve gömleğinin altından çekerek ona sessizce ne istediğimi söylüyorum. Aşk çığlıkları atan gözlerle ve

arzusuyla ayağa kalkıyor ve gömleğini başının üzerinden çekerek mükemmel vücudunu ortaya çıkarıyor. Ellerimi yontulmuş, dövmelele kaplı göğsünde gezdiriyorum, sonra her bir meme ucuna ağzımı açarak öpücükler konduruyorum, ardından dalgalı karın kaslarının her birine doğru ilerlemeye başlıyorum. Teni yumuşak ama sıkı, sadece ortasından bir tutam koyu renk saç akıyor. Alec'in nasıl hissedeceği... tadının nasıl olacağı... hakkında pek çok kez fantezi kurmuştum ama fantezilerimin hiçbirisi onun hakkını verememişti.

Vaat Edilmiş Topraklar'a bu kadar yakın olduğum için heyecanlı bir şekilde mutlu izine öpücükler bırakıyorum. Hedefime vardığımda şortunu indiriyorum ve aleti serbest kalıyor. Kökten uca uzanan tek bir damarı olan kalın bir alet ve onu görünce ağzım sulanıyor, tadına bakmak istiyorum. Sert şaftını nazikçe avuçluyorum, sonra ağzımı şişmiş başının etrafına sarıyorum. Pürüzsüz ve temiz bir tadı var, duşta kullandığı sabunun kokusu üzerinde kalıyor.

Onu ağzıma alıyorum, gidebildiğim kadar uzağa, dişlerimi tüm uzunluğu boyunca sürüklüyorum. Alec tıslayarak enseme kavlıyor, ben de dilimi aynı bölgede gezdirip acıyı yalayarak uzaklaştırıyorum.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor ve kafamı aletinden çekiştiriyor. Ağzımdan bir patlama sesi çıkıyor ve tükürük çenemden aşağı damlıyor.

Alec bizi ters çeviriyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum ve o da üzerimde duruyor. Çenemi yalıyor, sonra alt dudağımı ağzına alıp emiyor ve bırakıyor.

"Sıra bende," diye mırıldanıyor, üstümü aşağı çekip göğüslerimi ortaya çıkarırken.

"Ama bitiremedim." Surat astım.

"Sabırlı ol," diyor dudaklarını çakıllı meme ucumun etrafına sarıp emerken. Elektrik dalgaları vücuduma yayılıyor, sanki göğsümden merkezime doğrudan bir yol varmış gibi. Bacaklarımı Alec'in beline dolayarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

"İhtiyacım var-"

Kapı açılıyor ve ikimiz de sıçırıyoruz. Alec'in kafası yana doğru sallanırken, gözlerimi açıp kimin geldiğini görüyorum ve Alec'in benimle konuşmak için içeri girdiğinde kapıyı hiç kapatmadığını fark ediyorum.

"Hey, Lex, Aman Tanrım!" Georgia ciyaklıyor, aynı anda ben de göğüslerimi örtmeye çalışırken "Georgia!" diye bağıryorum - ki bu gerçekten anlamsız çünkü kız kardeşim beni yıllar boyunca birçok kez çıplak gördü. Ama şu anda,

Pek sağlıklı düşünemiyorum.

"Özür dilerim!" diye bağırarak kapıyı arkasından çarpıyor.

Alec bana bakıyor, yüzü biraz kızarmış ve gözleri şok ve utançla açılmış. Georgia bir noktada şortunu ve boxer'ını çıkardığı için muhtemelen poposuna güzel bir bakış attı.

"Bizi öğrenmesinin bir yolu da buydu," diyor sonunda.

"Evet." Gülüyorum, o an mahvolduğu için göğsümü tekrar kapatıyorum. "Muhtemelen gidip onunla konuşmalıyım."

"Tamam." Alec ellerini başımın iki yanına koyuyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. "Ama işin bittiğinde eşyalarını benim odama taşıyacağız."

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda başımı sallıyorum. "Olmaz, daha çok erken. Georgia'nın odasına onunla birlikte taşınacağım."

Alec kısa bir an için bana bakıyor, sanki argümanını düşünmeye çalışıyormuş gibi.

"Peki," diyor sonunda omuz silkerek. "Onunla aynı dolabı paylaşmak istiyorsun, bu yüzden kendine ağırdan aldığımızı söyleyebilirsin, devam et, ama her zaman benim yatağında olacaksın. yatağında olacaksın. Gece."

Alec

"İŞTE." CHASE'IN YENİ ODASINDAKİ YATAĞA UZANDIM. "HER ŞEY Georgia'nın odasına taşındı." Lexi'ye alaycı bir bakış fırlatıyorum ve o da kıkırdıyor. İsteddiği kadar gülebilir ama tek bir geceyi bile benimle değil de kız kardeşiyle geçirmesine imkân yok - en azından benim evde olduğum gecelerde. Ben vardiyadayken onunla aynı yatağı paylaşmak isterse, başımın üstünde yeri var. Ama evde olduğum geceler, onun sıcak bedeni benimkine sarılmış olacak-tıpkı dün gece olduğu gibi.

"Belki de ona daha erkeksi bir yorgan almalıyız," diye öneriyor Georgia, odaya göz gezdirirken. Georgia'nın zaten mobilyaları olduğu için Lexi'ninkilerin hepsini Chase için burada bıraktık. Tek yaptığımız, oturma odasının köşesine tıkıştırılmış olan giysilerini yeni odasına taşımak oldu. Kızlar onları astı ve düzgünce katlayarak çekmecelere yerleştirdi.

"Bir oda ve rahat bir yatağı var. Chase yorganın rengini umursamayacaktır." Ayağa kalkıyorum ve Lexi'yi kollarıma çekiyorum, artık ona dokunabileceğim, öpebileceğim ve istediğim zaman sarılabileceğim için çok heyecanlıyım. "Yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

"Elbette," diyor dudaklarımı gagalayarak. Vücudunu keşfetmeye devam edebilmek için onu odama sürüklemek istiyorum ama kendimi tutuyorum - bunun için bolca zamanım olacak.

"Georgia, Robert'a katılmak ister misin?" diye sorar kız kardeşine.

Georgia, "O hâlâ işte," diyor. "Ve yarın dersten önce yapmam gereken ödevlerim var. Siz devam edin."

"Emin misin?" Lexi sorar.

"Evet, ama bana eve bir şey getirmek istersen seni durdurmayacağım." Georgia gülümser ve odadan çıkar.

Lexi, "Geç olduğu için iskelede bir şeyler atıştırabiliriz," diye öneriyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Güzel bir geceydi, biz de Lexi'nin cipine atladık. Sahil yaşadığımız yerden sadece kısa bir sürüş mesafesinde ve birkaç dakika sonra park ediyoruz.

Lexi elimi avuçlarının içine alarak, "Açlıktan ölüyorum," diye inliyor. Birleştirdiğimiz ellerimize bakıyorum, bir kez teslim olduğumuzda en iyi arkadaştan daha fazlasına geçmemizin ne kadar kolay olduğunu seviyorum. Sadece birkaç saat oldu ama elimi tutması bana hiçbir şeyi sorgulamadığını gösteriyor.

İki balık ve patates kızartması siparişi verdikten sonra boş bir masa bulduk. Lexi yanıma oturuyor ve onu kollarıma çekip beklerken öpüyorum. Artık o duvarı yıktığıma ve ona bu şekilde sahip olabileceğimi bildiğime göre, ona doyamıyorum.

"Lexi?" diyor sert bir ses arkamızdan.

İkimiz de dönüyoruz ve Jason'ı elinde sörf tahtasıyla orada dururken buluyoruz. Üzerinde dalgıç kıyafeti var, üst kısmının fermuarı açık ve beline kadar çekilmiş. Sörften yeni gelmiş olmalı.

"Hey," diyor Lexi yavaşça.

"Bu da ne?" Jason başıyla bize doğru işaret ederek soruyor. Oturuş şeklimizden bunun ne olduğu belli, *bu* yüzden cehaletten değil şoktan sorduğunu varsayıyorum.

Lexi elini elimden çekmeye çalışıyor ve ben tutuşumu sıkılaştırınca başını geriye atıp ters ters bakıyor. "Jason'la hemen konuşmam gerek," diyor, ses tonu eşit. "Bana bir dakika verebilir misin?"

Sahiplenici bir pislik olmak istemediğim için başımı sallıyorum ama gözlerim bana ters ters bakan Jason'a takılınca kendimi tutamıyorum.

Elini tutarak yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum. Dilim ayrılmış dudaklarını itiyor ve onu yutuyorum. Öpücük kısa sürdü ama amacıma ulaşmıştım.

Öpüşme sona erdiğinde Lexi memnuniyetle iç geçiriyor ve sonra sanki sisli kafası aniden açılmış gibi elini geri çekiyor ve ağzı düz bir çizgi oluşturuyor. "Hiç hoş değil, Alec."

"Belki de değil." Omuz silkiyorum. "Ama benim olduğunu bilmesi gerekiyor." Eğiliyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Ve ben de seninim."

"Böyle şeyler söylediğinde sana kızmak zor oluyor."

Cevap vermemi beklemeden ayağa kalktı ve Jason'a yaklaştı. Tabii ki o anda sipariş numaramız söyleniyor. Ona bir dakika vermenin en iyisi olduğunu düşünerek kalkıp tezgahdan yemeğimizi alıyorum.

Yemeğimizi alıp masaya dönerken gözlerim hâlâ Jason'la konuşan Lexi'yi buluyor. Sırtı dimdik ve başını sallıyor. Jason ona ters ters bakıyor, gözleri öfkeyle dolu. Müdahale etmek istemiyorum ama benimle olmayı seçtiği için onu kötü hissettirmesine de izin vermeyeceğim.

Yemek tepsimizi masaya koyduktan sonra onlara doğru yürüyorum ve kolumu Lexi'nin beline doluyorum. Gözlerini dikip ben olduğumu gördüğü an, anında yanıma doğru yumuşadığını hissediyorum.

"İzin verir misin?" Jason tersler. "Konuşuyoruz."

"Bu ses tonuyla değil, değilsin." Kolumu Lexi'den çekiyorum ve Jason'ın alanına giriyorum.

Bakışları Lexi'den bana doğru kayıyor. "Bu sana bağlı değil." "Lexi, bitirdin mi?" Ona bakmadan sordum.

"Jason, gerçekten çok üzgünüm," der, sesi pişmanlıkla doludur. "Bunun olmasını planlamamıştım..."

"Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," diyorum Jason'dan uzaklaşıp elini tutarak. "Yemeğimiz soğuyor." Ona daha fazla zaman ayırmayı reddederek onu Jason'dan uzaklaştırıyorum. Onunla şansını kaybettiği için kızgın ve bunu anlıyorum ama bu benim sorunum değil ve açıkçası onun da değil. Ve kesinlikle ona bok vermesini gerektirmiyor.

"İyi misin?" Yemeğini sessizce yediğini fark ettiğimde soruyorum. "Evet." Tek omzunu silkiyor. "Sadece kendimi kötü hissediyorum."

"Ne için? Onunla bir kez çıktın ve yürümedi. Buna çıkmak denir. Her zaman evlilikle sonuçlanmaz."

"Biliyorum," diyor iç çekerek, "ama bana alaycı dedi, onu yönlendirdiğimi söyledi. Belki de haklıdır..."

"Saçmalık," diye karşı çıkıyorum, onun kendini aşığılmasını dinlemeyi reddediyorum. O adam çoktan gittiği için çok şanslı. Eğer onu bir daha görürsem, konuşacaklarımız olacak.

"Onunla çıkmayı sadece seni aklımdan çıkarma umuduyla kabul ettim." Suya bakıyor, gözleri suçluluk duygusuyla dolu.

"Hey." Avucumu yanağına bastırarak onu bana bakmaya zorluyorum. "O yetişkin bir adam. Hayır, ilgilenmiyorsan muhtemelen onunla çıkmayı kabul etmemeliydin ama önemli değil. Sonuna kadar gittin ve randevuna çıktın. Tekrar çıkmakla ilgilenmiyordun, o yüzden çıkmadın. Bazı erkeklerin hayal kırıklığına uğramakla ilgili sorunları vardır, ama bu sizin suçunuz değil. Bu onun hatası ve bunu aşması gerekiyor."

"Tamam," diyor, ağzını küçük bir gülümsemeye dönüştürerek. "İşim bitti."

Georgia'ya yiyecek bir şeyler alıp eve gitmek ister misin?"

"Evet." Dudaklarım sırtıttığında, Lexi'nin kendi gülümsemesi genişliyor.

"Kesinlikle biriyle yatmayı düşünüyorsun." Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Seni bekletmeliyim..."

"Ne zamana kadar? Evliliğe mi?" Lexi'nin güzel bir gelinlikle koridorda yürüdüğünü hayal ederek yayılım ateşi açıyorum.

"Evet," diye

ukalalık yapıyor.

"Peki."

Gözleri büyüdü. "İyi mi?"

"Evet, zaten seninle evlenmek için uzun süre beklemeye niyetim yok. Seninle birlikte olmak için yıllarca bekledim, birkaç ay daha ne fark eder?"

"Birkaç ay mı?" diye bağıyor. "Sen delisin!"

"Senin hakkında." Onu kollarıma çektim. "Hiç vakit kaybetmek istemiyorum Lex. Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Seninle evlenmek istiyorum... hem de yakında."

"Evlenme mi teklif ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evlenme teklif ettiğimde bir yüzüğüm olacak ve romantik olacak. Sen bunu hak ediyorsun."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Şimdi bekliyor ve ne zaman olacağını merak ediyor olacağım."

Kollarını boynuma doluyor ve parmaklarını kısa saçlarımdan arasından geçiriyor, sonra etrafımızdaki insanları umursamadan kucağıma tırmanıyor. "Ama o zamana kadar beklemek istemiyorum. Dediğin gibi, ikimiz de birlikte olmak için uzun süre bekledik. Başka biri olsa acele ediyormuşuz gibi hissederdim ama sen benim yolumsun, Aleczer Sterling."

"Yolun ne olduğunu bilmiyorum ama senin olmam hoşuma gidiyor, Alexandria Scott."

Kıkırdıyor ve bu ses içime işliyor. "Georgia ve ben uydurduk. Gerçek bir yol değil... Sadece ikimiz de kaybolmuş hissettiğimiz için yolumuzu bulmaya çalışmamızı temsil ediyor."

"Genciz Lex ve her zaman hangi yöne gideceğimizi bilemeyeceğiz, ama sana söz verebilirim, ne olursa olsun, sen bunu çözmeye çalışırken yanında olacağım."

"Bu kulağa hoş geliyor," diyor ve usulca ağzını benimkine bastırıyor. Dili ayrık dudaklarımın arasından kayıyor ve Lexi ile karıştırarak içtiği limonatanın tadını alıyorum. Birkaç dakika öpüşüyoruz, ta ki ortasını sikime sürtünceye kadar ve ben nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Ensemde bir şey diken diken oluyor, sanki izlendiğimizi hissediyorum. Gözlerim etrafı tarıyor, bize dikkat eden kimseyi görmüyorum ama yine de bundan hoşlanmıyorum. "Hadi bunu eve geri götürelim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seyirci olmadan vücudunun her santimini keşfedebileceğim bir yere."

Georgia'nın yemeğini aldıktan sonra eve gitmek için Lexi'nin cipine atladık. Eve vardığımızda Georgia, Robert'la birlikte kanepede oturmuş film izliyordu.

"Hey," diyor, çantayı benden almak için ayağa fırlıyor. "Teşekkür ederim. O kadar ders çalışmaktan karnım acıktı." Tekrar oturdu ve kutuyu açtı. "Mmm... bu çok güzel kokuyor." Kızarmış balıktan bir ısırık aldı ve inledi. "Ve tadı da bir o kadar güzel."

Robert tiksintiyle burnunu kıvrır. "Evet, eğer tıkalı arterlerden hoşlanıyorsanız."

Georgia bir ısırık daha alarak, "Hepimiz yirmi dört-yedi sağlıklı beslenemeyiz," diyor.

"Sen bir yetişkinsin Georgia. Biraz disiplin seni öldürmez," diye cevap veriyor Robert göz devirerek. *Gerçek bir yetişkin...*

Georgia ona gülüp geçer. "Film daha yeni başladı." Ekranı işaret ediyor. "Bize katılmak ister misin?"

Lexi kız kardeşine gergin bir gülümseme veriyor ve aklından geçenleri söylemekten çekindiğini anlayabiliyorum. Georgia'nın erkek arkadaşını konuşmadık ama ona attığı bakışlara bakılırsa pek de hayranı olmadığını tahmin ediyorum.

"Aslında gitmemiz gereken bir yer var," diyorum ona.

Lexi'nin bakışları bana kayıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Georgia'nın yiyeceklerini arka koltuğa yerleştirdiğimde Lexi'nin içi erzak dolu olduğunu bildiğim sırt çantasını gördüm ve bu bana bir fikir verdi. "Daha sonra evde olacağız."

Lexi'nin elini elime alarak onu kapıdan çıkarıp cipine geri götürüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor şakacı bir surat ifadesiyle. "Beni odanızda keşfedeceğinizi sanıyordum."

Ne kadar sevimli ve seksi olduğuna kıkırdıyorum. "Seni keşfettiğimde, adımı haykıracağın kadar titiz olmayı planlıyorum. Ve bu, kız kardeşin ve onun *erkek arkadaşı* oturma odasındayken yapmak istediğim bir şey değil."

"Onun da mı hayranı değilsin?"

"Onunla ilgili bir şey beni yanlış yöne itiyor."

"Katılıyorum. Ama Georgia mutlu ve bu onun ilk gerçek erkek arkadaşı. Debbie Downer olmak istemiyorum."

"Ona göz kulak oluruz." Georgia'nın sonunda bir erkek arkadaşı olduğu için ne kadar heyecanlı olduğu umurunda değil. Eğer o aptal ona hak ettiği gibi davranmazsa, kışını New York'a kadar tekmelerim.

Ona kapısını açtığımda "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Arkada sanat malzemelerinizi gördüm. Küçük bir geziye çıkabileceğimizi düşünüyordum."

"Bir duvara grafiti yapmamı mı izlemek istiyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Çalışmalarınızı şehrin her yerinde gördüm, ama gerçekten yaptığınızı hiç görmedim."

"Yakalanırsak tutuklanırsınız," diye uyarıyor. "Benim kaybedecek bir şeyim yok, ama senin sevdiğin bir işin var ve..."

"Endişelenmiyorum." Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Bana Alexandria Scott'ın hayatından bir gece göster."

Lexi

LOS ANGELES'IN ARKA SOKAKLARINDA ILERLERKEN, ALEC VE BEN Sessiz. Hiç kimsenin çalışmalarına ilk elden tanık olmasına izin vermedim. Elbette, yakın arkadaşlarım ve ailem hangi parçalara grafiti yaptığımı biliyor, ancak bu her zaman kendi başıma yaptığım bir şey oldu. Kendimi kötü hissettiğimde ve dünya her zamankinden biraz daha çirkin olduğunda, bu benim ona güzellik katma, büyük kötü dünyada küçük izimi bırakma yolum.

Eve gidip Alec'le seks yapmaya hazırdım, ki bu bir erkekle bir kadın arasındaki en mahrem eylem olarak kabul edilir, yine de bir şekilde beni resim yaparken izleyeceği düşüncesi sanki kendimi ona açıyormuşum gibi hissettiriyor - göğsümü yararak kalbimi ve ruhumu onun ellerine döküyorum.

Şehrin satın aldığı ama henüz yıkmadığı terk edilmiş bir bina buluyorum ve köşeye park ediyorum. Arkama uzanıp içinde spreylere boyalarımın bulunduğu sırt çantamı alıyorum ve cipimden iniyorum. Alec sözünü sakınmadan peşimden dev tuğla duvara doğru geliyor. Duvarda zaten birkaç etiket var, ama ben işaretimi koyabileceğim boş bir yer buluyorum.

Çantamı açıyorum, kullanmak istediğim farklı renkleri alıyorum ve resmimi oluşturmaya başlıyorum. Bu geceki resim Alec'ten esinlendi. Arkamda durup beni izliyor ama tüm bu süre boyunca tek kelime etmiyor. Yaratımımın içinde kayboluyorum. Her boya spreylere ile çirkin bir parça güzel bir şeye dönüşüyor. Bir parça karanlık aydınlanıyor.

İşim bittiğinde, altına takma adımı çiziyorum -sörf tahtasını tutan çok renkli bir kadın silueti- ve sonra bitmiş ürünü kontrol etmek için geri çekiliyorum. Okyanusun üzerinde parlak, parıldayan yıldızlarla benim imzam olan gece gökyüzü, ama bu gece, birbirine bakan bir erkek ve bir kız çocuğu ekledim. Büyük gökyüzüne kıyasla küçükler, çünkü büyük şemada hepimiz öyleyiz - milyarlarla dolu bir dünyada sadece iki kişi. Yanlarında Alec'in annesinin doğum günü yemeğinde okuduğu alıntı var: *Sen aşkı bulamazsın... o seni bulur.*

"Vay anasını Lex," diyor Alec, sonunda konuşarak. Kollarını bana doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Ne kadar yetenekli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece grafiti." Umursamazca omuz silkiyorum. "Yetenek Picasso ya da Van Gogh'tur... Monet ya da Magritte."

Alec'in elleri kalçalarımın kıvrımlarını kavlıyor ve beni döndürerek tuğla duvara yaslıyor. "Saydığın insanların yarısının kim olduğunu bilmiyorum ama şu tablonun" -çenesini arkamdaki duvara doğru uzattı- "inanılmaz olduğunu biliyorum. Sprey boya gibi basit bir şeyi nasıl bu kadar hayranlık uyandırıcı bir şeye dönüştürebildiğin aklımı başımdan alıyor. Bu biziz, değil mi?" Gözleri benimkilere dikilmişti. "Oğlan ve kız... aşk onları buldu."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Evet," diyorum. "Biziz." Birdenbire duygularıma yenik düştüğüm için gözyaşlarım göz kapaklarımı dikeyyor. Genellikle bir resim çizer ve sonra onu arkamda bırakırım. Ne çizdiğimle ya da neden çizdiğimle yüzleşmek zorunda kalmam. Ama burada Alec'in yanında dururken, bu resmin benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum, hayır, ona *ihtiyacım var*.

"Destekleyici, sevgi dolu ebeveynler, ruh eşim gibi olan bir kız kardeş, sen ve Micaela gibi arkadaşlar ve aileyle dolu harika, güzel bir hayatım var. Ama tüm bu iyi şeylere rağmen, yine de bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Genetik mi bilmiyorum..." Beni doğuran ve sonra terk eden kadın hakkında konuşurken hissettiğim çığ duyguları yutuyorum. "Biyolojik annem Gina, öldüğü güne kadar mutsuz olan bir uyuşturucu bağımlısıydı."

"Sen o değilsin Lex."

"Sorun da bu. *Kim* olduğumu, hayatımda ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Bu yüzden Georgia ve ben mükemmel yolumuzu bulma konusunda bir anlaşma yaptık, böylece yolumuzu bulabilecektik." Ellerimi kaldırıp Alec'in yüzünü çerçeveleyorum; avuç içlerimi gıdıklıyor. "Georgia kapıdan çıkıp gitti, tüm bunları

değişti ve beni geride bırakacağından endişelendim, ama sonra sen geldin ve beni *buldun-aşk* beni buldu, *bizi* buldu ve şimdi... Hala kaybolmuş durumdayım. Geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama o karanlık, korkutucu yol senin sayende çok daha aydınlık oldu."

"Ben hep buradaydım Lex ve hep burada olacağım." Alec burnumun ucunu öpüyor ve bu basit hareket vücuduma kıvılcımlar gönderiyor. "Dünyadaki yerini bulacaksın." Yüzünü eğiyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Seni kendi doğanda izlemek şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi ve bir gün tam olarak ait olduğun yeri bulacağından hiç şüphem yok. Ama şöyle bir şey var..." Boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor ve sonra nabız noktamı emiyor. "Hayat varış noktasıyla ilgili değildir, bu yüzden sen varmak istediğin yeri ararken, biz de oraya ulaşmak için birlikte çıkacağımız güzel yolculuğun tadını çıkaracağız." Dudakları boynuma doğru ilerliyor ve çene çizgime öpücükler konduruyor. "Her adımda..." Ağzımın köşesini öpüyor. "Her dolambaçlı yol..." Çenemi öpüyor. "Her an kendi yolunda güzel olacak."

Ağızlarımız birbirine kaynaşıyor ve dillerimiz birleşiyor, okşuyor, alay ediyor, birbirini okşuyor. Alec öpüşmemize ara vermeden kalçalarımı kavırıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarım gövdesine dolanıyor, aynı anda parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Kot etek giydiğim için kot belime kadar sıyrılıyor ve aramızda sadece ince külotumun engeli kalıyor. Birbirimizi yerken onun sert karnına sürtünüyorum ve sanki ten tene temas ediyoruz. Merkezim ona sürtünüyor, orgazmım içimden geçerken klitorisim beni ekşitmek için mükemmel miktarda sürtünme alıyor. Öpüşmemizi derinleştiriyor, zevk iniltilerini yutuyor. Bacaklarım titriyor, nefesim düzensizleşiyor. Klitorisim aşırı hassas. Ama daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Alec'in pantolonunu çıkarmak için uzanıyorum ama beni durduruyor. "Burada olmaz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Herkesin izleyebileceği bir yerde olmaz. Sen benimsin," diye hırlıyor. "Sadece benimsin."

Alec beni duvardan kaldırırken parmaklarını etime batırarak kıcımın yanaklarını yoğuruyor. Ben kollarındayken eğilip sırt çantamı alıyor ve beni cipe taşıyor. Beni yolcu koltuğuna oturtuyor, sonra da aracın ön tarafına geçiyor. Eve dönüş yolu boyunca ellerimi ondan alamıyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, kot kaplı kasıklarını avuçluyorum. Boynuna ve çenesine öpücükler konduruyorum. Birden fazla kez, onu çekmesi için yalvardım.

üzerine tırmanıp onu becerebilmem için, ama o reddediyor, bana tapınmak için zaman ayıracağını söylüyor.

Sonunda eve vardığımızda, aceleyle eve girip doğruca Alec'in odasına gidiyoruz. Georgia'nın kapısı kapalıydı ve Robert'ın arabasını misafir otoparkında gördüğümünden beri onun da Georgia'yla birlikte içeride olduğunu biliyorum.

Alec'in kapısı kapandığı anda üzerime atladı. Beni kaldırıp kral boy yatağının ortasına bırakıyor. Kalçalarımı ayırıyorum ve gözleri açıkta duran külotuma takılınca bilerek sırtıyorum.

"Sırılsıklam olmuşlar," diye homurdanıyor ve gömleğini başının üzerinden kaldırıp yere bırakıyor. "Boşaldığın yerdeki ıslak noktayı görebiliyorum. Eteğini çıkar," diyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor. Pantolonu bu haldeyken, siyah külotuna doğru giden mutlu izini görebiliyorum ve ilk düşüncem, sert şaftının tepesine ulaşana kadar onu yalamayı ne kadar çok istediğim oluyor ve-

"Şimdi," diyor Alec, beni kendi küçük fantezimden sarsarak.

Eteğimin düğmelerini açıyorum ve kalçalarımın aşağı doğru sallıyorum. Gözlerim kot pantolonunu ve külotunu kaslı kalçalarından aşağı iten Alec'e takılı kalıyor. Sert boyu sıkıştığı yerden kurtuluyor ve bana doğru uzanmadan önce karnına doğru bir kez sallanıyor.

Önümdeki manzara karşısında dudaklarımı yalıyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Alec'in gerçekten benim olduğuna inanamıyorum. Öpmek için benim, dokunmak için benim, sevmek için benim.

Hepsi bu. Sikeyim. Benim.

Kıyafetlerini çıkardı ve yatağa doğru yürüdü. Bana doğru sürünüyor ve kalçalarımı geriye doğru itiyor. İzliyorum, ilk ne yapacağından emin değilim. Beni öpecek mi? Becerecek mi? Dokunacak mı? Olasılıklar sonsuz ve en iyi tarafı, şu anda yapmadığımız her şeyi daha sonra yapabiliriz. Yarın, ertesi gün, gelecek hafta. Birbirimizle ne istersek yapmak için önümüzde koca bir hayat var.

Yüzünü bacaklarımın arasına daldırıyor ve onu göremesem de burnunu nemli merkezimde gezdirdiğini hissedebiliyorum. Ve sonra, içine çekiyor. Aslında kokumu içine çekiyor ve ben neredeyse oracıkta orgazm oluyorum.

"Siktir Lex," diye mırıldanıyor. Daha önce hiç bu kadar yakın ve kişisel bir erkeğim olmamıştı. Muhtemelen biraz utangaç hissetmem gerekirdi, ama Alec'in yanında rahattan başka bir şey hissetmiyorum.

Sonunda külotumu kancalıyor ve bacaklarımın aşağı itiyor. Merkezime geri dönene kadar uyluklarımın iç kısımlarına öpücükler yerleştiriyor ve

Sonra beni yutuyor, yalıyor, emiyor, klitorisimi ısıyor. En yoğun orgazm beni bir gelgit dalgası gibi vurana kadar beni çalıştırıyor, dalga dalga içimden geçiyor.

Daha fazla dayanamadığımda, onu yukarı çekiyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum. Tadı *bana* benziyor ve lanet olsun, eğer bu tahrik edici değilse.

"Sana içimde ihtiyacım var, şimdi," diye fısıldıyorum dudaklarına.

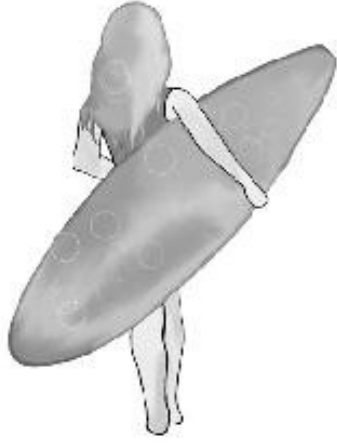
Alec üzerime eğildi ve gömleğimi başımın üzerine kaldırdı. Sonra arkama uzanarak sütyenimin düğmelerini çözüyor ve beni tamamen çıplak ve onun altında bırakarak soyuyor. Geri çekilirken köprücük kemiğim boyunca ve göğsümden aşağıya doğru öpücükler bırakıyor ve her bir göğsüme bir öpücük konduruyor. Tekrar oturmadan önce hızla meme uçlarımı yalıyor. Kalçalarımın arasına yerleşerek bacaklarımı kaldırıyor ve kollarının kıvrımından geçiriyor. Avuç içleri yüzümün iki yanına iniyor ve bacaklarımı neredeyse göğsüme çarpmaya zorluyor.

Ağzı benimkine yapışmışken, tek bir akıcı hareketle içime giriyor, o kadar derin ki sırtım yataktan kalkıyor. Vücutlarımız birbiriyle aynı hızadayken, ağzımı yutarken beni terk edilmiş bir şekilde beceriyor. Dilinin her darbesinde, pelvisinin her itişinde, ürperti patlamaları omurgamda yarışıyor. Karnımda kelekler uçuşuyor ve çok geçmeden kendimi başka bir orgazma kaptırıyorum. Alec'in hızı artıyor ve sonra hızla çekiliyor. Bacaklarımı indiriyor ve shaftını kavrayıp sıkıca okşuyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve teni terden parlıyor. Kahverengi gözleri, krem rengi döl taneleri karnıma ve göğsüme fişkirirken şehvet ve hayranlıkla izliyor.

Bırakabileceği bir şey kalmadığında, artık yumuşamış olan aletini bırakıyor ve iç çekiyor. "Eğer yapabilseydim, seni böyle tutardım. Yatağında, döllerimle kaplı." Kalçalarım onun edepsiz konuşması karşısında sıkıştı. Bu, Alec'in daha önce hiç görmediğim bir yönü ve kutsal cehennem, eğer onu daha çok istememe neden olmuyorsa. Ne demişler? *Sokaklarda bir centilmen, çarşaplarda ise bir ucube...*

Bakışları kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Bunun için çok uzun süre bekledim Lex." Parmakları yapışkan spermi yukarı doğru kaydırıyor ve gövdemden göğsüme doğru sürüyor. Sert meme ucumun etrafında döndürüyor. "Artık benim olduğuna göre, umarım seni asla bırakmayacağımı anlamışsındır."

Sözleri içimde düğümleniyor ve omuzlarını çekerek ağzını kendime yaklaşıtıyorum. "Bu iyi, Alec, çünkü beni bırakmanı asla istemiyorum."

Thirteen

Alec

LEXI'NIN USULCA HORLAMA SESİYLE UYANIYORUM. VÜCUDU ÖRTÜLÜ
Başı göğsüme yaslanmış, kolum da ona sarılmıştı. Döllerimle kaplı olduğu için -ki bu benim için tamamen sorun değildi ama aynı zamanda neden bu halde uyumak istemediğini de anlıyordum- birlikte duşa girdik. Ebeveyn yatak odası bende olduğu için banyom da ebeveyn banyosuydu. Su soğuyana kadar duşta kaldık, öpüştük ve birbirimizi yıkadık, sonra benim gömleğimi giydikten sonra -başka bir şey giymeden- yatağıma geri döndük ve sonunda sızana kadar gençler gibi seviştik.

Şimdi sabah oldu ve keşke bütün gün yatakta kalabilseydik -hatta bana kalsa bütün yıl yatakta kalırdık. Lexi kollarımdayken, babamı kaybetmenin acısını biraz daha az hissediyorum. Onun yerini alamayacağını biliyorum, kimse alamaz. Ama yıllarca Lexi ve benim bir araya gelmemiz için uğraştı. Aslında düşününce acı tatlı geliyor. Sonunda kızı elde ettim ama babamı kaybettim. Beni tebrik etmek, bir gün evlendiğimizde yanımda olmak için burada değil - ki eğer istediğim gibi olursa, bu çok geç olmayacak. Çocuklarımız olduğunda ilk torununu kucağına almak için burada olmayacak.

"O kafandan neler geçiyor?" Lexi parmaklarını çıplak göğsümde gezdirerek soruyor.

Ona bakıyorum ve kaşları çatılıyor. "Alec," diyor, yaklaşıyor, böylece üzerime uzanıyor, yüzlerimiz birbirine yakın. "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve neyi kastettiğini hissedebiliyorum. Babamı düşünmek gözlerimi yaşarttı. Birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvetmek istemediğim için başımı sallıyorum, ama Lexi hemen onunkini sallıyor.

"Bana hiçbir şey söyleme. Gözlerinde yaş var." Elini kaldırıyor ve kaçan bir gözyaşını siliyor. "Konuş benimle."

"Babamı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Özleyeceği h e r şeyi. Her şeyi onunla paylaşamayacağım çünkü o artık yok."

Lexi anlayışla başını sallıyor, sonra üstüme tırmanıyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Kalçaları gövdeyi kavıyor ve sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. "Neler yaşadığını biliyormuş gibi bile yapmayacağım," diyor. "Biyolojik annem dışında hiç kimseyi kaybetmedim, ama gerçekten, ona hiç sahip olmadım, bu yüzden aynı olmadığını biliyorum. Ama babanı tanırdım ve seni çok severdi ve onun cennette seni izlediğini düşünmek istiyorum."

"Umarım haklısındır," diyorum ona ve sonra havayı yumuşatmak için ekliyorum, "ama umarım *her* zaman değil." Kaşlarımı sallıyorum ve kalçalarımı esnetiyorum, Lexi'nin kıkırdamasına neden oluyorum.

"Tam bir sapıksın." Şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

"Ve ben de *senin* sapığının."

Bir kahkaha attı. "Bugün ne yapıyoruz?" "Yatakta kalmak bir seçenek mi?" Yarı şaka yapıyorum.

"Biraz sörf yapmak için daha sonra sahile gitmem gerekiyor. Düşünüyordum da ailelerimizi yemeğe davet edebiliriz, böylece onlara kendimizden bahsedebiliriz. Bizden başka kimseden öğrenmelerini istemiyorum."

Ailelerimize söylemek istemesini seviyorum. Bu onun bizim hakkımızda ciddi olduğu anlamına geliyor, ki ben de onun hakkında çok ciddi olduğum için bu iyi bir şey.

"Kulağa hoş geliyor. Lacie'ye uğrayıp onu kontrol etmek istiyorum. Benimle gelmek ister misin? Sonrasında geç bir kahvaltı yapabiliriz." Lexi'ye Lacie'nin hamile olduğunu ve kız kardeşinin yanına taşınma planını anlattım. Eşyalarını toplamasına yardım etmeyi teklif ettim ama o bir servis tutmakta ısrar etti.

"Tabii ki."

Ailelerimizi aradıktan ve Georgia'ya mesaj attıktan sonra yola çıktık. Lexi'nin cipinin yanından geçip benim kamyonetime doğru yürürken durdu ve nefesi kesildi. "Ne oluyor be?" Cipinin sürücü tarafındaki anahtarda

"*sürtük*" yazıyor, t harfinden çıkan çizgi aracın her tarafında devam ediyor.
"Bunu kim yapar ki?"

"Tahmin etmem gerekirse... Jason." Polisi arayıp ihbarda bulunmak için telefonumu çıkarıyorum. "Onunla çıkmak istemediğin için kızgın ve şimdi de çocukça davranıyor."

Lexi'nin kafası bana bakmak için döndü. "O pislik... Onu gördüğümde, kıcını tekmeleyeceğim."

"Onun yanına bile yaklaşmayacaksın. Bu boku yapacak cesareti varsa, kim bilir başka neler yapabilir."

Hırlıyor ve ben de kadınının ne kadar alıngan olduğuna kıkırdıyorum.

Polise ihbarda bulunduktan ve Lexi'nin sigorta şirketini arayarak hak talebinde bulunduktan sonra nihayet planladığımız gibi yola çıktık.

İlk durağımız, çoğunlukla iyi durumda olan Lacie'yi ziyaret etmek oldu. Bize babamla birlikte sahip oldukları şirketi satmaya hazır olmadığını ama kız kardeşinin şirketini devredeceğini söyledi. Ona ne yapmak istediğinin kendisine bağlı olduğunu söyledim. Babam sahip olduğu hayat sigortası poliçesiyle bana güzel bir birikim bıraktı, ancak geri kalan her şey Lacie'ye bırakıldı ve ben de buna tamamen katıldım. O onun karısı, ortağıydı.

Ayrıca Lexi'yle sonunda birlikte olduğumuz için ne kadar mutlu olduğunu da söylüyor. "Baban senin için çok mutlu olurdu," diyor gözleri dolmuş bir halde. "Her zaman ikinizin birlikte olmanız gerektiğini söylerdi."

"Keşke burada olsaydı," diyorum ona, onu çok özliyor ve bir daha asla göremeyecek olmaktan nefret ediyorum.

"Ben de," diye kabul ediyor, karnını ovuşturuyor.

Onunla bir süre daha konuştuktan sonra vedalaşıyoruz ve Larchmont'taki Jumpin' Java'da kahvaltıya gidiyoruz. Lexi'nin en sevdiği kahve dükkanı. İkimiz de sahibini küçüklüğümüzden beri tanıyoruz, bu yüzden el ele tutuşup içeri girdiğimizde yüzü aydınlanıyor. Tezgâhın etrafında koşuyor ve ikimize de sarılıyor. "Biliyordum! Bir gün ikinizin birlikte olacağını biliyordum. İkiniz için de çok mutluyum."

Siparişimizi verdikten sonra Lexi, dışarıda güzel bir gün olduğu için Larchmont'ta dolaşabilmemiz için paket yaptırmamızı öneriyor. Kaldırımda yürürken el ele tutuşup konuşuyoruz. Babam vefat ettiğinden beri, kendimi kaybetmeme bir adım kalmış gibi hissediyorum ama Lexi'yle birlikteyken nefes alabiliyorum sanki. Yaklaşan sörf yarışması ve ne kadar heyecanlı olduğu hakkında sohbet ediyor ve ben de onu dinliyorum, arkadaşlığının tadını çıkarıyorum.

Kamyonetime döndüğümüzde "Ailelerimizle akşam yemeği daha sonra" dedi. "Eğer beni cipime bırakmak istersen, onu sahile götürebilirim."

"Biraz sörf yapıp sonra evde buluşuruz."

"İşe dönmeme sadece biraz daha zaman kaldı. Gitmek istiyorum." Ayrıca Lexi'nin Jason'la yüzleşmediğinden emin olmak istiyorum. Ona şahsen bir şey yapmayacağını umuyorum, ama hor görülen birinin neler yapabileceğini asla bilemezsiniz ve Lexi'nin şu anda sahile yalnız gitme riskini göze alamam.

Lexi'nin plaj eşyalarını alması için evde durduktan sonra geri dönüyoruz. Oraya vardığımızda, çok fazla insanın olmadığı bir alan buluyoruz ve bir battaniye yayıyoruz.

"Çok uzun sürmemeye çalışacağım," diyor gömleğini üzerinden sıyrarak.

"İstediğin kadar uzun sürebilir." Onu belinden sarkan dalgıç kıyafetinden tutup kendime doğru çekiyorum. Yavaşça dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına düşüyor ve ben de onu yukarı çekiyorum, böylece üstümde uzanıyor.

Ağzlarımız birleşiyor ve dilim onun ayrıık dudaklarının arasından kayıyor. Dilini buluyorum, ağzımın içinde inleyene kadar emiyorum. Tadı içtiği mocha kahvesi gibiydi; tatlı ve bağımlılık yapıcı. Ellerimi kışına doğru kaydırıyorum ve kış yanaklarını sıkıyorum, onu daha yakına çekiyorum, ta ki üstüme çıkıp sıcaklığını sikime sürtene kadar.

"Bir oda bulun!" diye bağılıyor biri, Lexi inliyor ve üzerimden kalkmaya çalışıyor. Hiçbir yere gitmesini istemediğinden -ve evet, belki de hak iddia ediyorum- kalçalarını kavıyor ve onu kucağıma çekiyorum.

Şok içinde ciyaklıyor, sonra gülüyor ama kıpırdamıyor. "Alec, dalgalara vurmam lazım."

"Ağzına ihtiyacım var," diyorum, at kuyruğunu yumrukluyor ve bir öpücük daha için yüzünü bana doğru çekiyorum.

Lexi'nin erkek kardeşi Max, elinde fotoğraf makinesiyle yanımıza çökerek, "Demek kız kardeşim bu yüzden aile toplantısı istedi," diyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Lexi sorar.

"Yaz tatili," diyor Max ukalaca.

Lexi etrafına bakınıyor ve gözleri yürüyen birkaç adama takılınca gülüyor. "Ricco ile mi takılıyorsun?"

Max kızardı. "İskelede karşılaştık ve bana takılmak isteyip istemediğimi sordu." Omuz silkiyor.

"O senden daha büyük, Max," diye belirtiyor. "Lex, kız kardeşim ol, annem değil, lütfen."

"Ben senin ablan oluyorum," diyor adamların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. "O senden daha tecrübeli... Sadece dikkatli ol, tamam

mi?"

"Anladım," diyor Max çabucak.

Ricco Lexi'ye, "Şuraya bak," diyor. "Söylentileri duydum ama doğruluk payı olup olmadığından emin değildim." Gözleri mizah dolu, bu yüzden bizden nefret etmediğini biliyorum, ama aynı zamanda söylentiye duymuş olabileceği tek kişinin Jason olduğunu da biliyorum, çünkü dün gece bizi gören oydu.

Gözlerim *söylentinin* sahibi Jason'a gidiyor, elinde tahtasıyla arkada durmuş, Lexi ve bana bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kollarımı onun beline dolayarak yüzümü boynuna gömüp etini öpüyorum.

"Ona bir şey söylemek istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Buna değmez," dedim ona. "Bırakalım polis halletsin." Polisler, Jason'a bir şey söylersek izlerini örtbas etmeye çalışabileceğini, bu yüzden en iyisinin tek kelime etmemek ve soruşturmalarına izin vermek olduğunu söylediler.

"Yani söylentiler doğru mu?" Ricco soruyor. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Evet," diyor Lexi, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor. "Biz bir çiftiz."

"Tam zamanında," diyor Max, eğilip omzuma vurarak. "Aileye hoş geldin, dostum."

Lexi, "Biz sadece çıkıyoruz," diyor. "Evlenene kadar ailemizden biri değil." Flört edercesine göz kırpmıyor, sonra da sörf tahtasını kapıldığı gibi sahilde koşmaya başlıyor.

"Anlambilim!" Arkasından sesleniyorum.

Max güler. "Evlilik, ha? Ama önce babamın iznini aldığından emin ol. Küçük kızları konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Kahretsin... Bunu düşünmemiştim. Tristan Scott'ın kızıyla çıkıyorum. Onunla yemek yiyeceğim ve bize bir bakış atıp onunla yattığımı anlayacak. Hay sikeyim! Belki bugün evlenebiliriz, onlarla yemeğe çıkmadan önce. O zaman ondan dürüst bir kadın yarattığımı söyleyebilirim.

"İyi misin?" Max sesinde mizahla soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Belki de şimdi gidip bir yüzük almalıyım," diye öneriyorum, çıldırmış bir halde.

Max gülmekten kırılır. "Babamın Lexi'nin bakire olmadığını bildiğinden eminim."

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. Hiçbir erkek kadınına kendisinden önce başkasıyla birlikte olduğunun hatırlatılmasını istemez. Tabii ki bu Max'in daha da yüksek sesle gülmesine neden oluyor.

"Tamam, benim hatam." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama ciddi, hepimiz yıllardır aklınızın başınıza gelmesini bekliyorduk. Birlikte olmanıza şaşırmayacaktır. Ona iyi davranırsanız hiçbirimizle sorun yaşamazsınız."

"Anladım."

Lexi'nin oldukça büyük bir dalgaya bindiğini ve Jason'ın ona doğru yaklaştığını görmek için tam zamanında okyanusa bakıyorum. Sörf hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Lexi'yi dinleyip izlediğimden biliyorum, birinin dalgasına tecavüz etmek kocaman bir hayır.

O kadar yaklaşıyor ki, tahtaları neredeyse birbirine değiyor ve Lexi kendini kaybediyor.

Max kamerayı yüzünden kaldırarak, "Ne oluyor be," diyor.

"Kız kardeşine karşı bir şeyler hissediyor," diye açıklıyorum, "ve onu elde edemediği için çok kızgın." Henüz ailesine söylemediği için büyük olasılıkla arabasını anahtarlayan adam olduğundan bahsetmiyorum. Onlara bu akşam yemekte anlatmayı planlıyor.

Lexi'nin iyi olduğundan emin olmak için ayağa kalktım. Birden ortaya çıktı ve tahtasını kaptı. Buradan bile yüzündeki kızgın ifadeyi görebiliyorum. O bir seksi lanet cesur kadın. Kıyıya doğru kürek çekiyor, Jason'ı takip ediyor ve ikisi de sudan çıktıktan sonra ona doğru tepinerek bağırıyor.

Jason'ın sırtışından anladığım kadarıyla tam olarak istediğini almış: Lexi'nin ilgisini. Adam ciddi beni yanlış şekilde ovuşturuyor.

"Aramızdaki şeyler yürümediği için özür diledim" diyor. "Lanet olası bir randevuya çıktık! Bir kere! Bana isimler takman ve cipimi anahtarlaman saçmalık!" Onunla yüzleşmemek için çok fazla... "Ama benimle suyun içinde taşak geçmek bu boku çok ileri götürüyor. Yapamazsın. Sikişmezsin. Biriyle. Suyun içinde!"

"Arabayı anahtarla çaldı da ne demek?" Max sorar.

"Jason, onun yerine Alec'le çıkmayı tercih ettiğim için bana alaycı dedikten saatler sonra biri cipimin yan tarafına sürtük anahtarıyla vurdu."

"Ne yaptın?" Max, yüzünde hâlâ boktan bir gülümseme olan Jason'ın yanına giderek, "Ne yaptın?" diye soruyor. "Senin derdin ne lan?"

Jason omuz silkerek, "Buna dair bir kanıtın yok," dedi. "Belki de kız kardeşinin yönlendirdiği tek erkek ben değilimdir. Kim bilir kaç erkeğin onu becermesine izin veriyordur."

Max, Jason'ın suratının ortasına bir yumruk atar. "Sakın kız kardeşim hakkında böyle konuşma."

Jason hafifçe tökezler ve ayağa kalktıktan sonra Max'e doğru adım atar.

Jason ile Max'in arasına girerek, "Buradan siktir olup gitmen gerek," diyorum Jason'a. "Kızı sen almadın, bunu bir erkek gibi hallet, küçük bir sürtük gibi değil."

"Sen ne dersin de," diyor gülerek, çoktan uzaklaşmış. "Ona inanamıyorum." Lexi oflayıp pufluyor.

"Unut onu," diyorum ona. "O artık gitti. Git sörf yap ve bana bu yarışmayı nasıl kazanacağını göster." Onu kendime doğru çektim ve öptüm. Başta çok gergindi ama sonunda öpücüğün etkisiyle yumuşadı.

"Tamam," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Cipimi anahtarlaması konusunda ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim."

"Bu konuda endişelenme. Sadece ondan uzak duracağına dair bana söz ver." İsteğim kıskanç bir erkek arkadaştan değil, o pisliğin neler yapabileceğinden endişelenen birinden geliyordu. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden yakalanmayı ya da ihbar edilmeyi umursamadığını anlayabiliyordum.

"Yapacağım," diyor. "Söz veriyorum."

Sonraki birkaç saat boyunca Lexi'yi sörf yaparken izledim. Orada inanılmazdı. Tamamen kendi elementinde. Sonunda Max ve Ricco kahve içmeye gideceklerini söyleyerek dışarı çıkmaya karar verdiler.

Onu beklerken telefonumdan mücevher mağazalarına bakıyorum. Onu en kısa zamanda eşim yapmayı planladığımı söylerken şaka yapmıyordum. Onun benim için doğru kişi olduğundan hiç şüphem yok.

Zil sesleri arasında gezinirken telefonuma bir mesaj geldi.

Chase: Vardiyamdan sonra kanepeye uzandım. Uyandım ve tüm eşyalarımın gittiğini fark ettim. Neyse ki Georgia buradaydı da hepsini Lexi'nin odasına taşıdığını söyledi. Sağ ol dostum. Ve lütfen Lexi'ye teşekkür ettiğimi söyle.

Lexi'nin odamda olması hiç de zor değil. Chase: Ben de öyle düşünmüştüm. Ama yine de... teşekkürler.

Bu akşam Scotts'lara yemeğe gidiyoruz. Katılmak ister misin?

Chase: Teşekkürler ama ben yatıyorum. Vardiya yarın. Bilirsin, haftalardır gitmediğin iş.

Onun mesajı bana yakında işe döneceğimi hatırlatıyor. Babamın ölümüyle başa çıkmak için izne ihtiyacım vardı. İçinde bulunduğum ruh haliyle itfaiyede kimseye faydam dokunmayacağını biliyordum, özellikle de acil bir durum olursa. Ama şimdi işe dönmeyi dört gözle bekliyorum. İşimi seviyorum.

Ben: Evet, evet... Beni özlediğini biliyorum, tatlım. Merak etme, haftaya döneceğim.

Chase: Tanrıya şükür, ayıcık.

Ben: Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver.

Chase: Teşekkürler.

"Gitmeye hazır mısın?" Lexi önümde durarak soruyor. Dalış giysisinin fermuarını çoktan açmış ve altından giydiği küçük sarı ipli bikinisini ortaya çıkaracak şekilde vücudundan aşağı doğru çekiyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve boynundan aşağıya damlayan su damlacıkları göğüslerinin kabarıklığında kayboluyor. Göbek deliğinde minik bir göbek halkası var ve kalçasının kıvrımında takma adı yazıyor: sörf tahtası tutan çok renkli bir kadın silueti.

"Ne?" Kendine bakar.

"Buraya gel." Elini tuttum ve onu kendime çektim. Ağzım sert bir öpücük için onunkinin üzerine kapanıyor. "Gözlerimi, ağzımı ve ellerimi senden uzak tutamıyorum." Ellerimi onun mükemmel kalçalarına doğru sürüklüyorum. "Okyanus gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyorum, onu tekrar öperek. Lexi gülüyor - hafif ve kaygısız ve içime çılgınca şeyler yapıyor.

"Bunu gerçekten yapıyoruz, değil mi?" diye soruyor, okyanus mavisi gözleri mutlulukla parlıyor. Onun mutluluğunun sebebinin ben olmamı seviyorum - onun mutluluğunun sebebi *biziz*.

"Eğer istediğim gibi olursa, hayatımızın geri kalanında."

Toparlandıktan sonra, sahilde onun cipine doğru ilerliyoruz. Yolu yarılamiştık ki Lexi durdu ve "Soğutucuda hiç suyumuz kaldı mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, kafam karışmıştı. Aracına yürümek o kadar da uzun değil. Gerçekten durup bir içki molası vermesi gerekiyor mu?

Soğutucudan birkaç su aldı, sonra bitirmediğimiz meyve kasesini kaptı. Tahtasını olduğu yere bırakıyor ve hemen döneceğini söyleyerek iskeleye doğru koşuyor.

Nereye gittiğinden emin olamayınca soğutucuyu ve plaj çantasını sörf tahtasının yanına bırakıp peşinden gidiyorum. İskelenin altına vardığında, gölgede kurulmuş birkaç çadır var. Bu Los Angeles'ta yaygındır, özellikle de parklarda ve sahillerde. Evsizler çadır kurabildikleri her yerde çadırlarda uyurlar.

Lexi mavi bir tanesinin üzerinde durur ve "Aiden, ben Lexi" der.

Bir saniye sonra uzun boylu bir adam çadırından dışarı çıkar. Onlu yaşlarının sonlarında, belki de yirmili yaşlarının başında gibi görünen bu adam, yırtık pırtık bir kot pantolon ve delikli bir gömlek giymiş. Uzun saçları yağlı ve yüzü sakallarla kaplı. Bir çocuğun takacağı türden parlak yeşil bir gözlük takıyor. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle gözlüğünü çıkarıyor, ta ki gözleri bana takılana kadar, sonra hemen geri takıyor.

"Lexi, burada biri var," diyor. "Onu tanımıyorum Lexi."

Lexi dikkatini tekrar Aiden'a çevirmeden önce bana bakıyor. "Sorun yok. Bu Alec. O benim erkek arkadaşım."

Aiden'ın yumrukları iki yanında sıkılır. "Erkek arkadaşlar kötüdür Lexi. Annemin erkek arkadaşı kötüydü." Lexi'yi tutup arkasına çekti. "Sen git Lexi'nin erkek arkadaşı. Sen kötüsün."

"Hayır, Aiden. Alec kötü biri değil. Söz veriyorum," diyor Lexi.

"Erkek arkadaşlar kötüdür," diye tekrarlıyor. Bu adamla arasında bir şeyler olduğu açık, ancak Lexi etkilenmiyor, bu da bana bu adamı daha derin bir seviyede tanıdığını söylüyor.

"Aiden," diyor sakince. "Annenin erkek arkadaşı neden kötüydü?"

"Canımızı yaktı," diyor ona kesin bir ifadeyle. "Bize bağırdı ve vurdu."

"Oh, Aiden, çok üzgünüm," diyor. "Haklısın. Annenin erkek arkadaşı kötüydü ama bütün erkek arkadaşlar kötü değildir. Alec bana bağırıyor ya da zarar vermiyor ve o bir itfaiyeci. İnsanları kurtarıyor. O iyi bir adam."

"İtfaiyeci Sam gibi mi?" Aiden soruyor.

Lexi dürüstçe, "İtfaiyeci Sam'in kim olduğunu bilmiyorum," diyor ama ben onun kim olduğunu biliyorum.

"YouTube'da çizgi film itfaiyecisiydi," dedim.

"O benim en sevdiğim kahraman," diyor Aiden ona. "Ama ateş kostümünü giymiyor."

"Hayır, sadece işe giderken giyiyor. Sana bir şeyler getirdim," diyor Lexi, yiyecek ve içecekleri koyduğu çantayı kaldırarak.

Aiden çantanın içine bakar ve Lexi'ye usulca gülümser. Sonra onu sıkıca kucaklar. "Teşekkür ederim Lexi," diyor. "Su ve meyveyi severim. Ama tacoları daha çok seviyorum."

"Biliyorum," diye gülererek yanıtlıyor. "Ama senin için iyi olan yiyecekleri de yemelisin. Sadece taco değil."

"Ama ben taco severim," diye savunuyor.

"Biliyorum," diyor. "Gitmem gerek ama yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam! Güle güle Lexi ve güle güle Lexi'nin itfaiyeci erkek arkadaşı."

Cipe döndüğümüzde Lexi, "Aiden otistik... Sanırım öyle. Google'da tavrılarını arattım ve karşıma bu çıktı. Çizim yapmayı sevmesi ve evsiz olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Son birkaç aydır o çadırda yaşıyor. Sahile geldiğimde ona her zaman yiyecek ve içecek veririm."

"Birine söylemeyi düşündün mü?"

"Kim? Polis mi? Yok artık." Başını sallar. "Ona ceza verirler ya da daha kötüsü tutuklarlar. Sana nasıl tepki verdiğini gördün. Bana ısınması aylar sürdü. Polis ona yaklaşırsa ne olur sanıyorsun? Hayır. Olduğu yerde daha iyi. En azından yalnız kalır."

Eve dönerken ikimiz de sessizdik ve ben Aiden'ı düşünmeden edemiyordum. Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. O sadece evsiz değil... Lexi'nin dediği gibi onda daha fazlası olduğu açık. İş yerindeki arkadaşlara Los Angeles'ta özel ihtiyaçları olan evsizlere yardım eden ya da onları destekleyen bir şey olup olmadığını sormak için aklıma bir not alıyorum.

"Benimle duş almak ister misin?" Eve geldiğimizde Lexi soruyor.

Bikini üstünü bir arada tutan ipleri çözüp yere bırakarak mükemmel göğüslerini ortaya çıkarmasını izliyorum. Ardından, alt kısmındaki ipleri çekiyor ve onlar da yere düşerek onu tamamen çıplak bırakıyor. Bir an durup onu inceliyorum: sahile ne kadar sık gittiğiyle uyuşmayan süt gibi teni. Babası doğal olarak bronz tenli olduğu için, kremi tenini biyolojik annesinden aldığına bahse girerim, ama ondan hiç bahsetmiyor.

Sarı saçları dalga dalga dökülüyor. Boyattığı günü hatırlıyorum. Bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu söyledi ve Georgia onu dövme yaptırmaktan vazgeçirdikten sonra -ki henüz on sekiz yaşında olmadığı için bu çok iyi bir şeydi- saçlarını sarıya boyatarak geldi. Lexi'nin esmer halini severdim ama sarışın hali kişiliğine daha çok uyuyordu. Onun gibi vahşiydi.

Gözlerim onun sıkı karın ve kalçalarına kaydı. Spor salonunda çalışmıyor ama her gün sörf yapıyor, bu da onu formda tutuyor. Benim 1.80'lik boyuma kıyasla 1.80 boyunda, ufak tefek bir kız ama bu kadar ufak tefek bir kıza göre çok havalı. Ve bu kadar az bakım gerektirmesine bayılıyorum. Mayo ve parmak arası terlik giymeyi tercih ediyor. Plajda olmadığı zamanlarda ise onu kesik jean şort, atlet ve Vans ile bulabilirsiniz. Ne görürseniz onu alırsınız ve ben onun bu yönünü seviyorum.

"Alec," diyor, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Duş mu?"

Tekrar sorulmasına gerek kalmadan, odanın diğer ucuna geçiyorum, yol boyunca tişörtümden kurtuluyorum ve onu kollarıma alıyorum. Banyoya girdiğimizde, yatak odamın kapısının kapalı olup olmadığından emin olmadan kapıyı çarparak kapatıyorum ve onu lavabonun yanındaki tezgâha koyuyorum. Bacaklarını ayırıyorum ve aralarına giriyorum. Kollarını boynuma doluyor ve parmakları saç tellerimin arasından geçiyor.

"Siktir, Lex. Çok mükemmelsin." Göğsünü avucumun içine alıyorum ve dudaklarımı pembe meme ucunun etrafına sarıyorum. Sertleşmiş tepe noktasını emerken sırtı kavisleniyor ve göğsünü öne doğru iterek sessizce daha fazlasını talep ediyor. Lexi'yle birlikte olduğum için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum. Gözümüzün önünde olan şeyi görmezden gelmeye çalışarak bu kadar zaman kaybettiğimiz için nefret ediyorum ama geçmişle ilgili yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yapabileceğim tek şey kaybettiğimiz zamanı telafi etmek ve şu anda bunu yapmak için planım

Onu seviyorum.

Uyluklarını birbirinden ayırarak bir parmağımı içine sokuyorum. Zaten ıslaktı, bu yüzden bir başkasını içeri itmek için hiç zaman kaybetmiyorum. Hazır olduğundan emin olana kadar onu parmaklıyorum, her yerini öpüyorum -boynunu, göğüslerini, dudaklarını- ve sonra onu makyaj masasının kenarına çekiyorum.

Aletim çelik bir çubuk kadar sertken, kendimi onun sıcaklığına doğru yönlendiriyorum. Gözlerimiz kısa süreliğine kilitleniyor, sonra onunkiler zevkle geri dönüyor. Ona zevk veren kişi olmaktan asla bıkmayacağım.

Bacakları belime dolanıyor ve onu yavaşça ve derinlemesine beceriyorum, ne kadar sıcak ve sıkı olduğunun tadını çıkarıyorum. Başparmağım klitorisini buluyor ve daireler çizerek masaj yapıyorum, serbest kalması için çığlık atana kadar onu çalıştırıyorum.

"Beni daha sert becer," diyor. "Daha hızlı."

Kalçalarını kavrayarak onu daha yakına çekiyorum ve hızımı artırıyorum, tam olarak istediği şeyi yapıyorum. Amcığı etrafımda kenetleniyor ve tekrar sikimin üzerine boşalıyor. Prezervatif takmadığımı

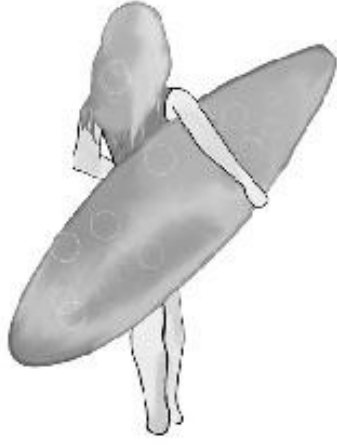
hatırlayarak, son saniyede çekiliyorum ve Lexi yere düştüğünde kendimi okşamak üzereyim ve

sikimi kavırıyor, devralıyor. Sıcak ağzı şişmiş kafayı kaplıyor ve sadece beni değil kendi sularını da tattığını bildiğim için kendimi kaybedip boğazından aşağı boşalıyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum ağır pantolonumun içinden. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sikimin etrafında sırtıyor. Sonra, küçük sürtük ayağa kalkıp dilini dudaklarında gezdirmeden önce etimdeki fazla dölleri yalıyor.

"Duş mu?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Duş," diye kabul ediyorum.

Fourteen

Lexi

"GITMEYE HAZIR MISIN?" GEORGIA ODAMIZA GIREREK SORDU. BEN DE Alec'le birlikte akşam yemeği için ailemin evine gideceğimizi sanıyordum ama onun yerine benimle orada buluşması gerektiğini çünkü yapması gereken birkaç işi olduğunu söyledi.

"Evet." Şifonyerin üzerine eğilip ince bir kat dudak parlatıcısı sürüyorum. "Robert geliyor mu?" Aynada onunla göz göze gelerek soruyorum.

"Belki, hâlâ istedir." Georgia yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor, bu da benim endişeyle arkamı dönmeme neden oluyor.

"İkiniz arasında her şey yolunda mı?" "Evet..."

"Yapma bunu." Ona doğru yürüyorum. "Biz birbirimize yalan söylemeyiz, asla."

Georgia başını sallar. "Biliyorum. Özür dilerim. Bunların hepsi benim için yeni. Her şeyin iyi olduğunu düşünüyorum ama karşılaştıracak bir şeyim yok."

"Bunu neden sorguluyorsun?"

Georgia'nın yanakları açık pembeye döndü. "O, umm... O seks yapmak istiyor ve ben ona bakire olduğumu söyledim ve..."

"Ve o da buna saygı duyuyor, değil mi?" Omurgamı dikleştiriyorum. Eğer bu adam kız kardeşime hazır olmadığı bir şeyi yaptırabileceğini düşünüyorsa lanetleneceğim. "Sana baskı yapmıyor mu?"

"Evet, hayır." Başını sallıyor. "Ama ona hazır olmadığımı söylediğimde hayal kırıklığına uğramış gibi baktı."

"Oh iyi." Sesim kızgınlıkla yükseliyor. "Sadece kısa bir dakikadır birliktesiniz. Onu zorladığın sürece bekleyebilir ya da kayaları atlayabilir."

"Sen ve Alec seks yaptınız," diye dikkat çekiyor. Sonra hemen ekliyor, "Yargılamıyorum."

"Olmadığını biliyorum." Elini kendi elime aldım. "Haklısın. Alec ve ben birlikte olmaya karar verdik ve sıfırdan seksene çıktık. Eğer istediği gibi olursa hafta sonuna kadar evlenmiş oluruz," diye şaka yapıyorum. Gerçek şu ki, eğer kabul edersem yarın benimle evleneceğine inanıyorum. Duygularımıza teslim olmayarak geçirdiğimiz yıllar ve babasını kaybetmesi yüzünden Alec'in değerli zamanının bir saniyesini bile boşa harcamaya niyeti yok.

Georgia gülüyor. "Sonunda birlikte olmanıza sevindim. Sadece seks yapmak için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmiyorum. Sanki bu kadar uzun süre beklemişim gibi hissediyorum... Yapıp kurtulayım mı? Yoksa bir işaret mi beklemeliyim? Ve eğer öyleyse, ne işareti bekliyorum? Bekaretinizi kaybetmek için mükemmel bir an var mıdır, düğün geceniz hariç?"

Bu sefer gülme sırası bende. "Seni çok seviyorum." Onu kucaklamak için çekiyorum. "Bildğin gibi ben de kendiminkini son sınıfta kaybettim. Keşke Alec'i bekleseydim ama birlikte olma şansımız olacağını hiç düşünmemiştim. Açıkçası hiçbir şeyi değiştiremem, bu yüzden üzerinde durmanın bir anlamı yok. Hiçbir zaman mükemmel bir zaman olduğunu düşünmüyorum, ama size şunu söyleyebilirim ki, eğer bunu tekrar yapabilseydim, en azından bekaretimi verdiğim adamı sevdiğimden emin olurum. Bu eylem çok kutsal olduğu için falan değil, sevdiğim bir adam olan Alec'le birlikte olduğumda her şey çok daha güzel oluyordu. Her öpücük ve dokunuş çok daha anlamlı. Alec'le seks sadece seks değil. Sevişiyoruz. Bana tapıyor, benimle ilgilendiğinden emin oluyor. Sanırım sorunuza cevap vermek gerekirse, Robert'ı sevdiğinizden emin olun."

Georgia başını sallar. "Teşekkür ederim Lex." Bana sarıldı. "Çok heyecanlanmayacak ama bekleyeceğim."

"Ve eğer buna saygı duymuyorsa," diyorum, geri çekilip kız kardeşimin parlak yeşil gözlerine bakarak. "O zaman terk et onu." Yumuşakça gülüyor. "Ciddiyim. Seni önemseyen bir adam sen hazır olana kadar bekler. Sen çok güzelsin, Georgia. Robert senin ilk gerçek erkek arkadaşın olabilir, ama bunun tek nedeni şimdiye kadar biriyle çıkmamayı seçmiş olman. İnan bana, istediğin her erkeği elde edebilirsin."

Georgia gözlerini devirir. "Her neyse Lex, gidelim."

Dışarı çıktığımızda Georgia aracımdaki hasarı gördü. "Jason'ın bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, elimizde kanıt yok ama o olduğuna bahse girerim." Ona daha önce plajda olanları, Jason'ın bana söylediği her şeyi ve Max'in onu nasıl yumrukladığını anlattım.

"Güzel," diyor burnunu kıvrırarak. "Ne ezik ama."

Georgia'nın kamyonetiyle ailemizin evine gidiyoruz ve oraya vardığımızda Alec'in kamyonetinin Mason'ın BMW'siyle birlikte çoktan garaj yolunda olduğunu görüyorum.

Eve giriyoruz ve ilk gördüğüm kişi Alec oluyor. Göğsünü geren Station 115 marka bir gömlek ve ona uygun bir şapka giyiyor. Babamla konuşup gülüşüyorlar ama ön kapının kapandığını duyunca durup dönüyor. Bakışlarımız çarpışıyor ve midem küçük bir takla atıyor. Bunu gerçekten yapıyoruz. Alec ve ben birlikteyiz.

Bizi izleyen başka birileri olabileceğini düşünmeden, odanın diğer ucuna, doğruca Alec'e gittim. Onu son gördüğümünden, öptüğümünden bu yana sadece birkaç saat geçti ama onu şimdiden özledim. Beni kollarının arasına alırken ağzlarımız birbirine çarpıyor.

"Sanırım önce herkese söylememiz gerekiyordu," diye mırıldanıyor öpüşmemize ara verdiğimizde dudaklarıma karşı.

Bir saniyemi alıyor ama az önce ne dediğini anladıktan sonra odaya bakıyorum ve herkesin bizi izlediğini görüyorum. Annemin ve Alec'in annesi Mila'nın yüzlerinde kocaman bir sırıtma var. Babamın yüzünde gülümseme ve kızgınlık karışımı bir ifade var. Kardeşim ve Georgia gülüyor, Mason ise bilmiş bilmiş sırıtıyor.

"Sanırım artık hepiniz biliyorsunuz." Omuz silkiyorum, yanaklarımın hafifçe kızardığını hissediyorum.

"Biliyoruz," diyor annem kesin bir ifadeyle. "Ve ikiniz adına da çok mutluyuz."

Kollarını bana doluyor ve ben de onun sıcak kucağında iç çekiyorum. İstedigimi yapıyormuşum gibi görünebilirim ama yine de ailemin ne düşündüğünü önemsiyorum. Onların fikirleri benim için önemli çünkü onlar benim için önemli.

"Baba, sen de mi?" Emin olmak için sordum.

"Küçük kızlarımın büyümesi fikrinden ne kadar nefret etsem de, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum ve seni seven, seni destekleyecek ve sana bakacak bir adamla birlikte olduğunu bilmek beni biraz daha iyi hissettiriyor." Babam yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum Lex."

"Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum baba."

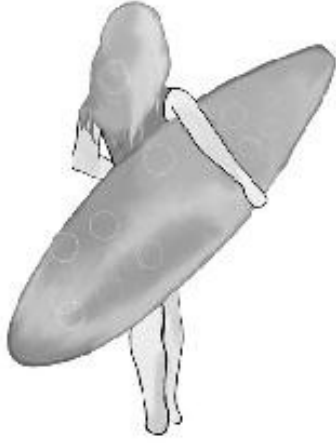
"İYİ KARŞILADILAR," diyorum Alec'e, elimi çıplak göğsünde gezdirirken. Yatakta uzanıyorduk ve ikinci kez sevişmeyi yeni bitirmiştik. Ailelerimizle akşam yemeğinden eve döndükten sonra doğruca onun odasına ve son birkaç saatimizi geçirdiğimiz yatağa gittik.

"Tabii ki öyle." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Görünüşe göre bizimle aynı gemide olmayan tek insanlar bizdik."

"Hey, ben de bizimle birlikteydim." Göğsünü dürtüyorum ve sonra dirseklerimin üzerine yuvarlanıyorum. "Sadece öyle olduğunu düşünmemiştim ve öyle olduğunu öğrendiğimde fikrini değiştirmenden ya da bunu yaparsak ve işe yaramazsa seni kaybetmekten korktum... Sonuncusu için hala endişeleniyorum."

Alec beni üstüne çekiyor. "Seni seviyorum Lex ve gelecekte ne olacağını söyleyemem çünkü her şey olabilir." Kalın kalın yutkunuyor ve babasını düşündüğünü biliyorum. "Ama ben hayatta olduğum ve sen de seni sevmeme izin verdiğin sürece, her günümü seni severek geçireceğim."

İkimiz de hala çıplak olduğumuz için arkama uzanıyorum ve sert uzunluğunu elime alıp içime yönlendiriyorum. Tamamen oturduğumda ve vücutlarımız en samimi şekilde birbirine bağlandığında iç çekiyorum. Öne doğru eğilerek Alec'in yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarına doğru fısıldıyorum, "Ve ben de her günümü seni severek geçireceğim."

Fifteen

Lexi

SHANE, "BU MÜKEMMEL BİR HAVA DALGASIYDI," DIYOR. yanımdaki kumda. "Yaptığın gibi yarışmada dalgalara vurursan, hepsini alırsan şaşırmam. Hayatın değişecek. Turlar, cirolar..."

"Bu harika olurdu," diye itiraf ediyorum, bir şişe su alıp kapağını kapatıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Shane'in sözlerinin birkaç dakika boyunca kafamda dönüp durmasına izin verdim. Hatırlayabildiğim kadarıyla dünyam sanat ve sörf etrafında dönüyordu ama şimdiye kadar bunlar bana hobi gibi geliyordu. Ailem bana her zaman ne kadar yaratıcı olduğumu söyler, arkadaşlarım da ne kadar iyi bir sörfçü olduğuma dair yorumlar yapar ama onlarla birlikte bir gelecek yaratamazsam bunların hiçbiri bir anlam ifade etmez. Ama Shane haklı, eğer bu yarışmayı kazanırsam, bundan bir kariyer yapabilirim.

Telefonum bir yerden çalıyor ve onu bulmak için çantamı alıyorum. Alec nerede olduğumu soruyor. Biraz sörf yapmak için onu yatakta uyurken bıraktım. Birkaç gün içinde işe geri dönecek ve uykuyu kullanabilir. Birlikte olmamızla daha mutlu görünse de, geceleri uyumakta hala zorlandığını biliyorum. Babasını özliyor ve kalbi hala kırık. Sanırım uzun bir süre de öyle olacak.

Tam ona cevap yazmak üzereyken telefonuma su damlacıkları çarpıyor ve onu çantama geri koymama neden oluyor. "Hey!" diye bağırdım, yukarı bakarak. "Hey!" diye bağırdım.

Güneş parlıyor, gözlerimin alışması bir saniye alıyor ama alıştıktan sonra Jason'ı tepemde dikilirken buluyorum.

"Eşyalarımı ıslatıyorsun," diyorum ona, kalçalarını iterek tökezlemesini sağlıyorum.

"Erkek arkadaşın nerede?" Parmaklarını gür sarı saçlarında gezdiriyor, ıslak bir köpek gibi üzerime su sıçratıyor.

"Git başımdan Jason," diyorum, sorusunu duymazdan gelip Alec'in mesajına cevap verebilmek için telefonumu geri çıkarıyorum. Ona plajda olduğumu ve yakında evde olacağımı bildiriyorum.

"Konuşabileceğimizi umuyordum," diyor ben ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken. "Konuşacak bir şey yok."

"Bak, hıyarlık ediyordum." Omuz silkiyor ve elini ensesinde gezdiriyor. "Sen ve o güzel çocuk için bu kadar heyecanlanmamalıydım. Herkes senin ciddi işlerle uğraşmadığını biliyor. Güzel çocuk gelip geçecek ve ben seni hayatımdan çıkarmak istemiyorum." Aman Tanrım! Az önce arabamı anahtarladığını itiraf etti ve önemli bir şey değilmiş gibi mi davranıyor? Bu adamın nesi var böyle?

Telefonum Alec'ten gelen başka bir mesajla çalıyor: **Günü planladım. İşin bitince benimle evde buluş.**

Çantamdan havlumu alıp telefonumu içine atıyorum. "Adı Alec ve hiçbir yere gitmiyor," diyorum Jason'a, ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakarak. "Onu seviyorum ve bu ciddi bir şey. Sana ve bana gelince... arkadaşlığımız sona erdi. Arkadaşlar senin bana yaptığın şeyleri yapmaz."

"Ciddi misin lan sen?" diye tükürüyor, bana yaklaşarak.

"Onu duydun," diyor Shane, ayağa fırlayıp önüme geçerek. "Yaptığın şey hiç hoş değildi dostum. Şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundasın. Yürü git."

Jason'ın burun delikleri alevlenir ve yumrukları iki yanında sıkılır ama Shane'in dediğini yapar ve uzaklaşır.

Jason gittikten sonra, "Ona inanamıyorum," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Her şey yolunda," diyor Shane. "Olanları duydum ve adam fena halde yanılıyor."

"Evet, artık onu sürekli burada görmek zorunda olmam çok kötü." Belki de başka bir sörf noktası bulmayı düşünmeliyim... "Ben çıkıyorum," diyorum ona sarılarak. "Sonra görüşürüz."

Cipime doğru giderken Aiden'ı çadırının yanında kumda otururken görüyorum. Fazladan birkaç şişe suyum olduğunu hatırlayarak ona vermek için yanına gidiyorum. Dışarısı sıcak ve eminim taze, soğuk su işine yarayabilir.

"Selam, Aiden. Nasılsın?"

"Merhaba Lexi," diyor gülümseyerek, parlak yeşil gözlükleri yüzünde. "Ben iyiyim. Biraz yengeç buldum. Baksana." İçinde iki yengeç olan küçük bir kovayı işaret ediyor.

"Vay canına, ne güzel. Onları saklayacak mısın?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Onları çiziyorum. Gördün mü?" Karalama defterinde bir kova ve iki yengeç resmi var. "Onlara zarar vermeyeceğim Lexi. Gitmelerine izin vereceğim."

"Bu gerçekten çok iyi," diyorum eskiz defterini göstererek. "Teşekkür ederim. Daha fazla resim görmek ister misin?"

"Elbette." Yanına oturdum ve defteri ondan aldım.

"Dikkatli ol. Ellerin temiz mi?" diye soruyor ve başını

Be

n. "Temizler," diye söz veriyorum.

"Tamam, güzel." İç çeker, sonra gözlüklerini çıkarır ve gömleğinin önünde. Bir süre önce sadece biz olduğumuzda gözlüklerini çıkardığını fark ettim. Arkadaşlarımla birlikte olduğum birkaç seferde merhaba dedi ama gözlüklerini çıkarmadı. Tahminimce onları koruma olarak kullanıyor ve sadece kendini rahat hissettiğinde çıkarıyor.

Aiden'ın ne kadar yetenekli olduğuna hayret ederek kitabının sayfalarını çeviriyorum. Çizimlerini daha önce de görmüştüm ama ne zaman yenilerini görsem, ne kadar iyi olduğuna hayret ediyorum. Etrafındaki her şeyi gördüğü de çok açık. Sörf yapan ve yüzen insanların birkaç yeni çizimi var. Piknik yapan bir aile. Öpüşen birkaç kişi ve seks yapan iki kişiye benzeyen bir tane var. Acaba Aiden ne çizdiğini biliyor mu? Seksin ne olduğunu biliyor mu?

"Aiden, bu nedir?" Üst üste duran çiftin resmini işaret ederek soruyorum.

"Bu bir erkek ve bir kadının birbirini sevmesidir," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Bunu sahilde çok görüyor musunuz?"

"Evet. Adamın kadına zarar verdiğini düşündüm ama kadını kurtarmaya çalıştığımda bana bağırdılar ve birbirlerini sevdiklerini söylediler."

Zavallı Aiden'in bir kadının sikildiğini ve çılgılık attığını duyduğunu ve onun canının yandığını düşündüğünü hayal ederek kahkahalarını bastırıyorum. Kendi iyiliği için fazla masum ve tatlı.

"Bunlar gerçekten çok iyi," diyerek kitabını ona geri veriyorum. Keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve yanlış insanlarla konuşursam yarardan çok zarar verebileceğimden korkuyorum.

"Teşekkür ederim Lexi," diye yanıtlıyor gururla gülümseyerek.

"Senin için biraz suyum var." Çantamdan su şişelerini çıkarıp ona uzatıyorum. "Aç mısın?"

"Kahvaltı ettim," diyor dürüstçe. "Brian bana fazladan simit verdi."

Brian iskeledeki kahvaltı restoranının sahibidir. Bir önceki günden kalan yiyecekleri atmak yerine, evsizlerin alması için dışarı koyuyor.

"Tamam, güzel. O zaman yakında görüşürüz." Daha sonra ya da yarın yerine hep yakında derim. Bir keresinde bu hatayı yaptım ve Aiden o gün ya da ertesi gün dönmediğim için beni yalancılıkla suçladı.

On beş dakika sonra, Georgia sırt çantasını omzuna asmış koridorda yürürken ben kapıdan içeri adım atıyorum. Birkaç ay sonra üniversiteden mezun olacağını düşünmek çılgınca. Keşke ben de onun kadar okul motivasyonuna sahip olsaydım ama her şey yolunda giderse Vans Surf Classic'i kazanacağım ve sörf alanında kariyer yapma yolunda ilerleyeceğim, bu da umarım bana başka fırsat kapıları açacak. Yine de okulu bitirmeyi planlıyorum, özellikle de ailem için çok önemli olduğu için, ama en azından kendime bir gelecek yarattığımı söyleyebileceğim.

Cep telefonuna baktığı ve kaşları çatık olduğu için beni görmüyor. "Hey," diyorum dikkatini çekmek için. Kafasını kaldırdı ve bana gergin bir gülümseme verdi. "Neyin var?"

"Bilmiyorum. Hilda benimle görüşmek için bir e-posta daha gönderdi." Hilda, Georgia'nın biyolojik babasının annesi, yani biyolojik büyükannesi. Biyolojik babası o küçükken ölmüş ve Georgia onun ailesiyle hiç görüşmemiş. Annemiz de babamıza çok benziyor, geçmişleri hakkında ağzı sıkı. Bizi korumak için böyle davrandıklarını biliyorum ama artık bebek değiliz ve bize zarar verecek olsa bile gerçeği bilmeyi hak ediyoruz.

"Anneme söyledin mi?"

Georgia alay ediyor. "Evet, doğru. Çıldıracak ve muhtemelen e-posta adresimi silmem için bana yalvaracak."

"Belki, belki de seni destekleyecek ve yanında olacaktır. Bence bilmek isteyecektir ve bunu senden başka birinden öğrenirse incinecektir. Ya sen cevap vermediğin için Hilda onunla iletişime geçerse?"

"Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun?" Georgia şaka yapıyor. "Haklısın, onunla bir görüşme ayarlayacağım."

"Peki anneme söyleyecek misin?"

"Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz. Onu üzmem istemiyorum. Ne zaman geçmişi gündeme gelse yüzündeki acıyı görebiliyorum. Mecbur kalmadıkça ona bunu yaşatmayacağım. Eğer ona söylemem gerektiğini hissedersen, söylerim."

"Tamam, bana ihtiyacın olursa, buradayım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Geç kalmadan derse gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz."

Alec'in odasına geri dönüyorum ve onu banyoda dişlerini fırçalarken buluyorum. Mükemmel poposunu saran bir kot pantolon giymiş ve gömleksiz, sırtı duştan gelen küçük su damlacıklarıyla parlıyor. Bana bakıp gülümsüyor ve içim pelteye dönüyor.

"Hızlıca bir duş alacağım," diyorum ona, kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Çıktığımda saçlarımı havluyla kuruluyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve deodorant sürüyorum. Nereye gittiğimizden emin olmadan havlumu vücuduma sarıyorum ve nasıl giyinmem gerektiğini öğrenmek için Alec'i aramaya koyuluyorum. Onu odada bulamayınca oturma odasına gidiyorum, ancak onu Chase ve bir kadının yanında buluyorum.

Kahretsin, onun evde olduğunu düşünmemiştim. Peki o kadın kim?

Havluyla kaplı vücudumu gören Alec'in gözleri şehvetle yanarken, Chase de kahkahalar atarak bana bakıyor. Chase'in yanındaki kadın ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum, hızla geri çekilerek. "Nereye gittiğimizden, nasıl giyinmem gerektiğinden emin değildim."

"Sana gösterebilirim," diyor Alec, avını takip eden bir aslan gibi bana doğru yürürken.

"Olamaz!" Ben haykırıyorum. "Bana bunu göstermen asla ayrılamamamıza neden olacak." Dönüp koridorda koşmaya başladım, Alec de peşimden geliyordu. Yatak odamın kapısını açıp tam Alec'in üzerine kapatmak üzereydim ki son anda içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kalçalarımı kavrayarak beni duvara doğru itiyor ve havlumu tutan düğümü çekerek yere düşmesini, ayaklarımın etrafında birikmesini sağlıyor. "Sikeyim,

Lex," diye homurdanıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Isı damarlarımdan taşarak tüm bedenimi ısıtıyor. Alec beni yukarı kaldırırken öpüşmemiz derinleşiyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve sırtım bir gümbürtüyle duvara çarpıyor. Beynim daha ne olduğunu anlayamadan pantolonu çözülüyor ve içime giriyor. Ağzı benimkini yutarken, beni duvara yaslayarak beceriyor.

Ne zaman yakınlaştık, sanki etrafımızdaki dünya yok oluyor. Umarım hep böyle olur. Bu kadar ateşli, bu kadar yoğun, bu kadar duygu ve şehvet dolu. Annemle babamı sürekli birbirlerine düştükleri için eleştirirdim ama şimdi anlıyorum. Annemle babamın birbirleri için hissettiklerini, benim Alec için hissettiklerimi hissettiğinizde, tek yapmak istediğiniz onlara göstermek oluyor. Sanki kelimeler yetmiyor. Açıklamaya çalışabilirsin, ama duygularının derinliği tercümede kaybolur ve bunu tamamen açıklığa kavuşturmanın tek yolu hareketlerindir. Her öpücük, her dokunuş, her sevişmemiz, umarım hissettiğim her duyguyu aktarır.

Aklımı başımdan alan bir orgazm içime girerken bedenim titriyor ve Alec'i de benimle birlikte götürüyor. Orgazmlarımız boyunca öpüşmeye devam ediyoruz, ta ki o içimde yumuşayana kadar, döllerinin içimden sızıp bacağımdan aşağı damladığını hissedene kadar ve sonra bana çarpıyor...

"İçime geldin."

Alec'in gözleri açılıyor ve beni yere bırakarak çekiliyor. "Kahretsin, üzgünüm Lex." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen korunma hakkında konuşmalıydık. Seninle o kadar meşguldüm ki..."

"Aynen," diye katılıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama bu konuda tembelim. Bir süredir seks yapmadım, o yüzden..."

Alec sırtlıyor, seks hayatımın eksik olmasından hoşlanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Daha tutarlı olmaya özen göstereceğim."

Tek omzunu silkiyor. "En kötü ihtimalle hamile kalırsın."

"Ve babam seni öldürür," diye yarı şaka yapıyorum, eğilip kendimi silmek için havlumu alıyorum.

"Yakında evleneceğiz," diye yaygara koparıyor. "Ve hayat kısa. Er ya da geç bir aile kurarsak, bu en kötü şey mi olur?" Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor. "Seninle geçirdiğim tek bir günü bile boşa harcamak istemediğimi söylerken ciddiydim."

Babasının v e f a t ı n d a n kaynaklandığını bildiğim bu sözler karşısında kalbim parçalanıyor. "Ve ben de bunu istiyorum," diyorum ona, havluyu bırakıp

"Ama aynı zamanda genciz ve hiçbir şey için acele etmek istemiyorum. Bir sörf sözleşmesi almayı umuyorum ve..."

"Hamile kalmak ve sörf yapmak pek de el ele giden şeyler değil" diye bitiriyor sözlerini.

"Hayır, yapmazlar. Ama sörf sözleşmeleri genellikle kısa sürelidir." Bu da planımdaki boşluğu fark etmemi sağladı. Birkaç yıl seyahat edip sörf yaptıktan sonra ne olacaktı? Başladığım yere geri döneceğim.

"Lex, iyi misin?" Alec çenemi kaldırıyor, böylece ona bakabiliyorum. "Gitmemize gerek yok-"

"Sorun o değil," diyerek sözünü kestim. "Sadece ne zaman geleceğimi planladığımı düşünsem, kaçırdığım bir şey ortaya çıkıyor ve yolumu tıkıyor gibi hissediyorum."

Alec başını sallar. "Hayatın güzel yanı da bu Lex. Bir yol seçip onu takip etmek zorunda değilsin. Geleceğini bilmek zorunda değilsin. Her an her şey olabilir, bu yüzden tek yapman gereken yaşamak ve sevmek. Anın güzelliğinin tadını çıkarın. Ben de bunu yapıyorum." Ağzımın köşesini öpüyor. "İçimizdeki güzelliğin ve sonunda birbirimize giden yolu bulmamızın tadını çıkarıyorum. Ve eğer yollardan bahsetmek istiyorsan, bence bu oldukça harika bir yol."

"Bir kariyeriniz olduğunda bunu söylemek sizin için kolay. Terfi üstüne terfi alan harika bir itfaiyecisin. İtfaiyeci olmayı seçmeseydin, UFC'de kolayca bir kariyerin olabilirdi. Ben sörf yapan ve duvarlara grafiti çizen yarım yamalak bir üniversite öğrencisiyim."

"Hayır Lexi, sen henüz yirmi bir yaşında olan ve dünyadaki yerini bulmaya çalışan yetenekli bir sanatçı ve belalı bir sörfçüsün ve bunda yanlış bir şey yok. Hayat bir yarış değildir ve sonunda hepimiz aynı yere varırız," diyor Alec, çenesini sıkarak. "Ölü."

"Alec," diye nefes alıyorum, ateşli sevişmemizin bu hale gelmesinden nefret ederek. "Gerçek bu. Babam işini büyütmek için kışını yırttı. Babam işini büyütmek için

evliliğini bitirdi ve yıllar sonra aşkı buldu. Şimdi o öldü ve ondan geriye kalan tek şey hamile dul karısı ve onu çok özleyen oğlu." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ne yapman gerektiğini düşündüğün konusunda endişelenme. Ne yapmak istediğine odaklan, tamam mı? Hayatını yaşa ve kendin için yaşa."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama kazanırsam ve bir sözleşme yaparsam ne olacak? Bu seyahat anlamına gelir..."

Alec yumuşakça gülümser. "O zaman seyahat edersin. Dünyayı görürsün. Yapabildiğim zaman sana katılacağım, yapamadığım zaman da burada seni bekliyor olacağım." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve öpücüğe iç çekiyorum.

Ayrıldığımızda, "Hiçbir şey bizi ayıramayacak," diye söz veriyor. "Hadi gidelim. Bugün için bir planım vardı ve sen bizi programın gerisine atıyorsun."

"Ben mi?" Gülüyorum. "Bana saldıran sendin!"

"Çünkü havluyla çıktın."

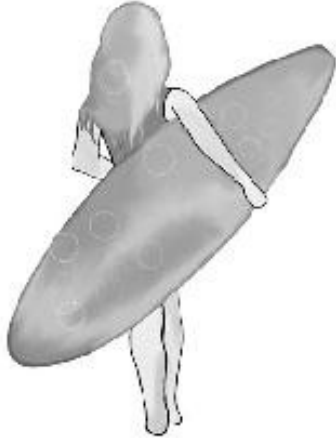
"Ne giyeceğimi bilemedim."

Alec kıkırdar. "Vücudunu örten bir şeye ne dersin, böylece bizi hedefimize ulaştıracak kadar uzun süre kendimi kontrol edebilirim."

"Peki, ben giyinirim." E t r a f ı n d a dolanıyorum, bilerek vücuduna sürtünüyorum.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diye inliyor.

Beni giyinmem için yalnız bırakıp odadan çıkarken bir kahkaha atıyorum.

Sixteen

Alec

"NEREYE GIDIYORUZ?" LEXİ KAMYONETİME BINDIĞIMIZDE SORUYOR.

Ona bakıyorum ve ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyorum. Bugün, her zamanki cutoff'ları ve atletinin yerine, elbette onu çok seksi gösteren bir tişört ve skinny jean giyiyor. Önünde büyük harflerle Billabong yazan gri tişörtü omzundan sarkarak parlak pembe sütyen askısını ortaya çıkarıyor ve yırtık kot pantolonu etini gerçekte örttüğünden daha fazla gösteriyor ve örttüğü şey ikinci bir deri gibi ona yapışıyor. Kendine özgü parmak arası terlikleri yerine bir çift beyaz Vans giyiyor. Ve tüm bunlar yeterince seksi olmadığı için -göz devirmeyi yerleştirin- sarı saçları dağınık dalgalar halinde ve çaldığı Station 115 şapkamı takıyor.

Lexi'nin şapkamın içinde olması, kamyoneti kenara çekip onu kucağıma sürüklemek ve şapkamdan başka bir şey giymezken onu becermek istemem için yeterli.

"Dünyadan Alec'e," diyerek beni fantezilerimden koparıyor.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. "O şapkadan başka bir şey giymeden bana bindiğini hayal ediyordum."

Kıs kıs gülüyor, sonra dudakları muhteşem bir sırıtışla kıvrılıyor. "Şapkandan başka bir şeyin yok, ha? Bu fanteziyi *kesinlikle* gerçeğe dönüştürebiliriz," diyor ve sanki şu anda tam *anlamıyla* gerçeğe dönüştürmek üzereymiş gibi eğiliyor.

Emniyet kemerine uzandığında elini kendi elimle kapatıyorum. "Şimdi olmaz."

Kaşları alnına çarptı. "Vay canına, şimdiden beni seks için geri çeviriyorsun. Bu ilişkimizin balayı döneminin bittiği anlamına mı geliyor?" Başını yana eğiyor ve suratını asıyor.

"Hayır," diyorum ona, ne kadar sevimli olduğuna gülerek. "Ama seni dışarı çıkarmak istiyorum ve eğer şapkamdan başka bir şey giymeden bana bineceksen, bunun tamamen tadını çıkarabileceğim yatağımızda olmasını tercih ederim."

"Yatağımız mı?"

Ha? *Oh...* "Evet, *bizim* yatağımız... Kız kardeşinle aynı odayı paylaşıyormuş gibi davranmaya devam edebilirsin, ama henüz orada gerçekten uyumadın. Benim yatağım artık bizim."

Lexi şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmez, bunun yerine arkasına yaslanıp dizlerini göğsüne çeker.

"Peki, beni nereye götürüyorsun?"

"Bir randevuya."

Başını çevirip gülümsüyor. "Randevu mu?"

"Bugün papağan mısın?" Şaka yapıyorum.

"Papağan mı?"

Gülüyorum. "Söylediğim her şeyi soru şeklinde tekrarlayıp duruyorsun." Gözlerini deviriyor. "Her neyse. Bana bu randevudan biraz daha bahset."

"Bu bir sürpriz." Kamyonetimi vitese taktım ve kenara çektim. "Eğer doğru tahmin edersem, bana doğru olup olmadığımı söyleyecek misin?"

"Elbette." Tahmin etmesine imkan yok.

"Öğle yemeği ve sinema."

Tekrar yola odaklanmadan önce ona hızlıca yan gözle bakıyorum. "Bana biraz kredi ver. Bu bizim ilk resmi randevumuz. Ben o kadar klişe değilim."

"Daha önce hiç biriyle çıkmadım," diyerek beni şoke etti.

"Hiç bir erkekle çıkmadın mı?"

"Hayır. Sadece birkaç erkek arkadaşım oldu. Ya araba kullanmak için çok gençler ya da yeterince büyüdüğümüzde sadece takıldık." Omuz silkiyor. "Çoğu erkek gerçekten çıkmak istemiyor... Sadece takılmak istiyorlar."

Tartışmak istiyorum ama yalan söylemiyor. En son ne zaman bir kadınla çıktığımı bile hatırlamıyorum. İnsanların konuşmaktan çok mesajlaştığı ve takılmaktan çok takıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Takıldıklarında da birlikte oldukları kişiyi gerçekten tanımaktan çok fotoğraf çekmeye ve sosyal medyaya girmeye zaman harcıyorlar.

Lexi ile böyle bir şey olmayacak. O benim sonsuza dekim, bu da sağlam bir temel kurmamız gerektiği anlamına geliyor. Tristan'a gidip Lexi'ye evlenme teklif etmek istediğimi söylediğimde Mason'ın söylediği bir şey.

Aklıma o garip konuşma geldi.

Scotts'ların kapısını çaldım ve Tristan açtı. "Alec, nasılsın? İçeri gelin."

Kapıyı daha geniş açıyor ve içeri giriyorum. "Ben iyiyim. Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

"Elbette," diyor.

Charlie'nin onun için yaptığı ev-ofis-spor salonu-adam mağarasına kadar onu takip ediyorum. Bir köşede bir masa, diğer köşede de bir koşu bandı ve egzersiz sehpası var. İki pencere arasındaki duvarda gülünç derecede büyük bir düz ekran televizyon asılı ve televizyonun karşısında rahat görünümlü iki deri kanepesi var - bunlardan biri şu anda Mason tarafından işgal edilmiş durumda, ayaklarını ahşap sehpanın üzerine koymuş ve elinde telefonuyla uzanıyor.

İçeri girdiğimizi duyunca başını kaldırıp gülümsedi.

"Oğlum." Ayaklarını yere indiriyor ve ayağa kalkıyor. "Nasılsın?" diye soruyor ve beni kucaklıyor.

"Alec benimle konuşmak için burada," diyor Tristan kahkahalarını zapt etmeye çalışıp başaramayarak.

"Öyle mi?" Mason, Tristan'a kaşlarını çatarak bakar.

İkisi de yan yana oturur, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturur ve aynı anda ayak bileklerini dizlerine doğru çekerler.

Kahretsin, bu ikisi daha fazla kankalık yapabilir mi?

"Ee, ne var ne yok?" Tristan soruyor. "Birincisi." Elini kaldırır. "Sen nasılsın?"

Önce havadan sudan konuşacağız... Peki, tamam o zaman. "Dayanmaya çalışıyorum," diyorum onlara dürüstçe. "Babamı deli gibi özlüyorum. Sabahları vardiyamdan çıktığımda eve giderken konuşurduk. Bazen numarasını çeviriyorum ve gittiğini bir kez daha anlıyorum."

Mason başını sallıyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini kalçalarının üstüne koyuyor. "Babanın yerini tutamam, tutmaya da çalışmam ama konuşmak için bir numara çevirmen gerekirse ben buradayım."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ve bu benim için her şey demek."

"Seni seven bir sürü insan var," diyor Mason. "Bunu da atlatacaksın."

"Aslında Tristan'la konuşmak istediğim konu buydu."

Mason ve Tristan gülüyor. Tabii ki bu pislikler bunu benim için kolaylaştırmayacaklar.

Tristan, "Devam et," der.

Siktir et, açıkça söyleyebilirim... "Kızınıza aşığım."

"Hangisi?" Tristan soruyor. Pislik herif hangisinin olduğunu çok iyi biliyor. "Lexi."

"Evet!" Mason yumruklarını sıkıyor. "Bana yüz dolar borçlusun."

Ha?

"Lanet olsun!" Tristan arka cebinden cüzdanını çıkardı ve masaya vurarak bir banknot çıkardı. "Lexi mezun olana kadar bekleyeceğinden emindim."

"O kadar uzun süre beklemeyeceğini biliyordum. Lexi bu hızla giderse sonsuza kadar okulda kalabilir," diyor Mason ve faturayı alıp ön cebine tıktırıyor. "Yine de sana hakkını vermeliyim. Annenin düşündüğünden daha uzun süre bekledin. Lexi liseden mezun olduğunda pes edeceğini tahmin etmişti."

"Bu da ne... Lexi'yle ne zaman birlikte olacağımıza dair ciddi ciddi bahse mi girdiniz?"

"Ben yapmadım," diyor kadınsı bir ses. Arkama bakıyorum ve Charlie'nin kapıda durduğunu görüyorum. O ne zaman geldi buraya?

"Masum rolü yapma," diyor Mason. "Bahse girmemenin tek nedeni onun duygularını itiraf edecek cesareti bulamayacağını düşünmendi."

"Gerçekten mi?" Biraz kırgın ama aynı zamanda kırılmamış bir şekilde soruyorum, çünkü sonunda konuşup ona nasıl hissettiğimi söylemem çok uzun zamanımı aldı.

Gülüyor ve kocasının yanına oturuyor. "Kendimi savunmam gerekirse, Lexi'nin mezun olduktan sonra buradan kaçıp gideceğini düşünmüştüm."

Yarışmayı kazanıp sörf kontratı alırsa yapmayı planladığı gibi...

Lexi'nin gitme düşüncesini beynimden uzaklaştırıyorum. Sadece onun hayatının bir parçası olmak istiyorum, bu seyahat etmesi ve sörf yapması gerektiği anlamına gelse bile. Onun kanatlarını açıp uçmasını izlemek için orada olmak istiyorum, kanatlarının kırılmış gibi hissetmesinin nedeni olmak değil.

"Anladığım kadarıyla sonunda onu yakalamışsın?" Mason soruyor.

Tristan parmağıyla Mason'ı işaret ederek, "Kızımdan lanet olası bir balık olarak bahsetme," diyor.

Mason ellerini teslimiyetle kaldırır ve güler. Tristan'a "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" der. Tristan ters ters bakınca Mason devam ediyor: "Akraba olmak üzereyiz." Kaşlarını sallıyor ve Tristan'ın bakışları bana kayıyor.

"Bu yüzden mi buradasın?" Tristan talep ediyor. "Kızımla çıktığın bombasını patlatmak ve onunla evlenmek için benden izin istemek için mi?"

"Eeek!" Charlie ciyaklıyor. "Bir düğün planlayacağım!" Ayağa kalkıp garip bir dans yapıyor ve Tristan kolunu ona dolayarak onu geri itiyor.

"Alec," diye soruyor Tristan, kaşları öfkeyle çatılmış bir halde...? Kahretsin, bu iş planlandığı gibi gitmiyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Evet, ne?" Tristan diyor ki.

"Lexi'ye aşığım, onunla çıkıyorum ve onunla evlenmek istiyorum," diye atıldım.

Mason elini bacağına vuruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Cidden hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ne yaptım ben? Bu harika. Keşke annen burada olsaydı da seni terlerken görseydi." Telefonunu çıkardı. "Baştan alabilir misin, böylece kaydedebilirim?"

Ona parmak atıyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

Charlie, Mason'ı görmezden gelerek, "Lexi'yle evlenmene elbette onay veriyoruz," dedi. "Ve bence babasından izin istemeye gelmen çok hoş."

"Oh, evet," diye ekliyor Tristan alaycı bir şekilde. "Gerçekten çok tatlı."

Charlie göğsüne vurarak, "Ah, dur," diyor. "Alec iyi bir adam, hayatını düzene sokmuş."

"Teşekkürler," diyorum ona, hâlâ Tristan'ın onay vermesini bekliyorum. "Ona ne zaman teklif etmeyi planlıyorsun?" Tristan soruyor.

"Yakında," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Beklemek istemiyorum. Hayat çok belirsiz." "Bunu babanın ölümü yüzünden mi yapıyorsun?" Tristan soruyor.

"Çünkü böyle bir şeyin tüm dünyanızı nasıl sarsabileceğini anlıyorum, ancak hayatın kısa olduğunu düşündüğünüz ve günü yakalamak istediğiniz için Lexi ile evlenmek istiyorsanız, bir şans olduğunu düşünmeniz gerekir.

Yüz yaşına kadar yaşayacak. Önümüzdeki seksen yıl boyunca onunla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Umm..." Ona nasıl cevap vereceğimi bilemeden başlıyorum. Arada bir yerde bir şaka olabileceğini düşünüyorum ama emin olamıyorum. "Lexi'yi önümüzdeki seksen yıl boyunca idare etmekte sorun yok."

Mason bir kakhaha atıyor, bu da az önce söylediğim sözleri kafamda tekrarlamama neden oluyor. "Bu yanlış oldu," diyorum geri adım atmaya çalışarak. "Lexi'yle kimse başa çıkamaz."

Mason tekrar güler ve bu sefer Charlie de katılır.

Kahretsin, her şey yanlış anlaşılıyor. "Demek istediğim, Lexi'yi seviyorum ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum, ne kadar uzun olursa olsun."

Tristan sonunda gülümser. "Haklısın, Lexi'yle kimse başa çıkamaz ve bunu bildiğin halde hâlâ onunla evlenmek istemen çok şey anlatıyor. Seni kutsuyorum." Elini uzatıyor ve ben de onu yarı yolda karşılayıp sıkıyorum. "Ayrıca, onunla evlenmen onun artık benim sorunum olmadığı anlamına geliyor." Omuz silkiyor. "Karısıyla ilgilenmek kocanın görevidir... duygusal olarak, finansal olarak..."

"Oh, her neyse," diye alay eder Charlie. "Çok sertmişsin gibi davranmayı bırak. Lexi ve Georgia her zaman senin küçük kızların olacak ve sen onlara istedikleri ve ihtiyaç duydukları her şeyi sonsuza dek vereceksin." Eğilip Tristan'ın yanağına bir öpücük konduruyor. "Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Sen en iyi babasın."

"Şaka yaptığınızı biliyorum," diyorum, "ama iyi bir işim var ve son terfimle birlikte iyi bir yaşam sürüyorum. Lex'in kocası olma rolünü her şekilde üstlenmeye hazırım. Genç olduğumuzu biliyorum ama onu seviyorum ve aradığım kişinin o olduğunu biliyorum. Hayali ister sörf yaparak dünyayı dolaşmak, ister resim yapmak olsun, ona tam destek vermeyi planlıyorum. Hayatımı onunla birlikte geçirmek istiyorum."

"İyi adam," diyor Tristan.

"Ne zaman sormayı planlıyorsun?" Charlie ekliyor. "Size bir nişan partisi verebilir miyiz?"

"Bu hafta işe dönmeden önce düşünüyorum. Yakında olduğunu biliyorum ama..."

"Hey," diyor Mason. "Doğru olduğu zaman doğrudur. Annenle Las Vegas'ta bir şapelde bir hevesle evlendim. Neredeyse yirmi yıl geçti ve hala güçlü bir şekilde devam ediyoruz."

"Yani hâlâ sana katlanıyor muyum?" diyor annem odaya girerken.

Mason gülerek, "Anlambilim," diyor ve ayağa kalkıp anneme bir öpücük vermek için yanına gidiyor.

"Bu şenlik de neyin nesi?" Annem Mason'ın kucağına oturmuş soruyor. Tiksinmem gerekirdi ama buna alışkınım. Kendimi bildim bileli hep birbirlerine düşmüşlerdir.

Mason, "Alec, Lexi ile evlenmek için Tristan'dan izin istemeye geldi," diyor.

"Ne?" Annem çığlık atıyor. "Lexi'yle mi evleniyorsun? İkinizin çıktığını bile bilmiyordum! Tam zamanında. İkinizin-" "Li s e d e n mezun olduğunda birlikte olursunuz diye düşünmüştüm." Kuru bir şekilde bitiriyorum.

"Evet, bahse girdiğini duydum."

Annem en azından biraz üzgün görünmeye çalışıyor.

"Ben kazandım," diyor Mason, yüz dolarlık banknotunu çıkararak. "Seni bu akşam yemeğe çıkarmama ne dersin?" Kaşlarını şakacı bir şekilde yukarı aşağı kaldırıyor ve annem gülüyor.

"Bu bir randevu," diyor. "The Melting Pot'a gidebilir miyiz?" Mason inliyor. "Kadın, oradan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ama ben seviyorum," diye takılıyor annem.

"Bunu görüyor musun?" Mason bana dedi ki. "İşte evlilik bu. Kendi yemeğinizi pişirmenizi isteyen pahalı bir peynir restoranında yemek yemek gibi fedakârlıklar yapmak."

Annem sırıtıyor. "Daha sonra eve gittiğimizde her zaman-" "Bu bir fedakarlık sayılmaz.

"Dur bakalım," diyorum. "Eve döndüğünüzde neler olduğunu kimse duymak istemiyor."

Mason güler. "Evliliğin güzelliği. Verirsin ve sonra alırsın." Kaşları aşağı yukarı zıplıyor ve yemin ederim ağzıma biraz kusuyorum.

"Gerçek bir tavsiyen var mı?" diye sordum. Gerçek şu ki, birlikte ne kadar iğrenç derecede tatlı olurlarsa olsunlar, neredeyse yirmi yıldır evli olan iki çiftle aynı odada oturuyorum. Bugünlerde pek sık rastlanmayan bir şey bu.

"Bu gerçek bir tavsiye," diyor Mason. "Verirsin ve alırsın. Annenin sevdiği o restorana giderek veriyorum ve alıyorum..." Sırıtıyor ve göz kırptıyor.

"Mason'ın söylemeye çalıştığı şey," diye ekliyor annem, "bir evliliğin başarılı olabilmesi için almaya ve vermeye istekli olmanız gerektiğidir."

"Ve taze tutun," diye ekliyor Charlie. "Sırf bu yüzden ona çiçeklerle sürpriz yapın. Bir tatil gününü beklemeyin." Kocasına gülümsüyor. "Tristan'ın rastgele bir gecede eve akşam yemeği ya da en sevdiğim şekerle gelmesine bayılıyorum."

Mason, "İlişkinize sağlam bir temelle başlayın" diyor. "Şu anda yaptığınız şey tüm ilişkinizin gidişatını belirleyecektir. Onun her şeyden önce geldiğini bildiğinden emin olun. Onu dışarı çıkarın, sipariş verin, yemek pişirin, birlikte yalnız vakit geçirmek için zaman bulun. Bu para harcamak anlamına gelmek zorunda değil, sadece orada olmak bu temeli oluşturur."

Söylediği her kelimeyi içime çekerken annem Mason'a usulca gülümsüyor. Tanıdığım en ukalalardan biri olabilir ama annemi mutlu ediyor ve ben de Lexi'yi mutlu etmekten başka bir şey istemiyorum.

"Her zaman iletişim kurun," diyor annem o konuşmasını bitirdiğinde. "Gerçek ne kadar zor olursa olsun, onu her zaman söyleyin."

"Kaçmayın," diye ekliyor Charlie usulca. "Yol boyunca inişler ve çıkışlar olacaktır ama birbirinize doğru olmadıkça asla kaçmayın. Karşınıza ne çıkarsa çıksın birlikte göğüs gerin."

Tristan onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra şöyle der: "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız. Her zaman."

"Teşekkür ederim," diyorum onlara. "Lexi bu akşam yemekte herkese çıktığımızı söylemeyi planlıyor, o yüzden şaşırmış gibi davranmaya çalışın."

Charlie gülerek, "Demek bu yüzden hepimizle yemek yemek istediğini mesaj attı," diyor. "Okulu bıraktığını açıklayacağından ve babasının onu öldürmemesi için bir seyirci istediğinden emindim."

"Yüzük aldın mı?" Annem soruyor.

"Evet." Cebimden çıkardım ve onlara gösterdim. Erkekler beni tebrik ediyor, kadınlar da "ooh" çekip "aah" diyor.

"Ona ne zaman teklif edeceğime karar verdiğimde sana haber veririm, böylece kutlamayı planlayabilirsin," diyorum Charlie'ye.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor. "Lexi buraya gelip hepimizi bir arada bulmadan önce yola çıksak iyi olur." O ve Tristan bana sarıldıktan sonra gidiyorlar.

Sadece Mason, annem ve ben kaldıktan sonra, ikisi de ayağa kalkıp Be

n. "Keşke baban burada olsaydı," diyor annem tıkanarak.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ben de."

"Seninle çok gurur duyardı," diyor gömleğimin içine.

Ayrıldığıımızda Mason dedi ki, "Bunu sana daha önce de söyledim. Babanın yerini alamam ve almaya da çalışmayacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Bir kahkaha attım. "Bunu bana yıllar boyunca pek çok kez söyledin, ama anlamadığın şey şu ki, sen de benim için en az benimki kadar babasın."

Mason gözlerinde yaşlarla başını sallıyor ve beni kucaklıyor. "Teşekkür ederim oğlum, bu benim için dünyalara bedel."

"Alec, iyi misin?" Lexi beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Gözlerinde yaşlar var."

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Sadece babamı düşünüyordum." Tam bir yalan değil... Ama barbeküden önce babasıyla buluştuğumu itiraf etmeden ona tüm gerçeği söyleyemem.

Otoparka giriyorum ve Lexi etrafına bakıyor. "Nereye gittiğimize dikkat etmiyordum. Neredeyiz?"

"Göreceksin."

Araçtan inip garajdan geçerek Seaton Sokağı'na varıyoruz. Lexi'nin yüzü hemen aydınlandı. "Sanat Bölgesi'ndeyiz!"

"Evet, en sevdiğin yer olduğu için bana etrafı gösterebilirsin diye düşündüm."

Birkaç galeriye uğrayabilir ve ardından öğle yemeği yiyebiliriz."

Lexi uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Kulağa mükemmel bir ilk randevu gibi geliyor."

Elimi tutuyor ve bu bölgeyi avucunun içi gibi bildiği için bana etrafı göstermeye devam ediyor. Lexi ve ben her bir grafiti parçasını tartışırken bir sokaktan yukarı, diğerinden aşağı yürüyoruz.

Colyton Caddesi'ne adım attığımızda Lexi, "Burası Colette Miller Melek Kanatları Projesi," diyor.

"Bu da ne?" Duvara resmedilmiş gerçek boyutlardaki melek görünümlü kanatlara doğru yürürken soruyorum.

"Bu projeyi insanlara bu dünyanın melekleri olduğumuzu hatırlatmak için yarattı. Bizim işimiz iyi olmak." Çok renkli kanatların arasından geçip arkasını dönüyor. "Bir resmimi çek."

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. "Sen şüphesiz en güzel meleksin," diyorum ona, telefonumu bir kenara bırakıp onu kollarıma çekerek.

Kanatları göstererek, "Yapmak istediğim şey bu," diyor.

"Duvarlara çizim yapmak mı? Bunu zaten yapıyorsun Lex ve eserlerin harika."

"Hayır, o değil. Sanatımla bir fark yaratmak istiyorum. İnsanların farkına varacağı bir şey olmasını istiyorum, duvara grafitiyle yazıldığı ya da iyi olduğu için değil, bir anlamı olduğu için."

"O zaman bir anlamı olsun."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve başını sallıyor. "Evet, belki bir gün." Omuz silkiyor. "Hadi gidip biraz daha sanata bakalım."

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum. "Hey, yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Tutkunuzu fırçalayın. Sanatı seviyorsunuz ve bir fark yaratmak istiyorsunuz. Sadece bunu nasıl yapabileceğinizi düşünmelisiniz. Sizin için neyin önemli olduğunu ve başarmak istediğiniz her neyse onu başarmak için sanatı nasıl kullanabileceğinizi."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Öyle olacağını söylemedim ama bu yapamayacağın anlamına gelmez. Sen tanıdığım en tutkulu insanlardan birisin. Şu anda kaybolmuş hissediyorsun ve yolunu bulmaktan bahsedip duruyorsun... Belki de sanat tutkunu ve bir fark yaratma isteğini birleştirmek seni bu yola götürecektir. Sadece ikisini birlikte nasıl yürüteceğini bulman gerekiyor."

Lexi'nin dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Haklısın. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ve bolca vaktiniz var."

Binaların üzerindeki sanat eserlerini inceledikten sonra ikimizin de daha önce gitmediği bir Alman restoranında durup öğle yemeği yiyoruz.

Kamyonetime doğru yürürken Lexi, "Bugün gerçekten iyi vakit geçirdim," diyor. "Bu randevunun çıtayı yükselttiğini biliyorsun, değil mi? Bundan sonraki her randevu bununla kıyaslanacak."

Mason'ın ilişkimizin tonunu belirlemekle ilgili söylediklerini hatırlayarak gülüyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Benim için sorun değil. Bu çıtayı daha da yükseltmeye niyetim var."

Lexi

"LEX, ALARMIN," DIYE INLIYOR ALEC KULAĞIMA, ELİNİ SIKARAK Bana.

Gözlerimi zorla açıyorum ve telefonumu kapıp gürültünün kesilmesi için sonuna basıyorum. Saat sabahın 5'i ve biraz sörf yapmak için sahile gitmem gerekiyor ama yapmak istediğim tek şey Alec'le yatakta kalmak. Birkaç gün içinde işe dönecek ve benim tek istediğim onunla olabildiğince çok vakit geçirmek. İşe dönmesinin hayatımı değiştirmeyeceğini biliyorum. Aslında ona arka arkaya dört gün izin veren oldukça güzel bir programı var. Sadece yirmi dört saatlik vardiyalar için gittiği iki gün onsuz uyumayı dört gözle beklemiyorum. Onunla aynı yatağı paylaşmaya alışmışım ve yatağımda tek başıma olmak berbat olacak.

Derin bir nefes alarak kendimi Alec'ten kurtarıyorum ve doğruluyorum. Bir nefes daha alıp verdikten sonra ayağa kalkıyorum ve mayomu giymek için banyoya gidiyorum. Dışarı çıktığımda Alec ayaktaydı.

"Ne yapıyorsun?" Plaj çantamı kaparak soruyorum. "Yatağına dön. Eve giderken kahvaltı alırım." Başını

sallıyor. "Ben gitmek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sörf benim işim ve senden her gün gelip izlemeni beklemiyorum."

"Biliyorum ama karanlıkta tek başına dışarı çıkmandan nefret ediyorum, o yüzden gidebiliyorsam gitmek istiyorum." Dalış kıyafetimin kumaşını tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Biliyorum."

Erken saatlerde sörf yapmayı severim ama ben isteyken ve sen yalnız gideceksen, derslerin olmadığı için güneş doğarken gitmeyi düşünebilir misin?"

"Alec..."

"Biliyorum," diyor. "Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın ve bu yönünü seviyorum. Ama Los Angeles korkutucu bir yer ve Jason'ın sana bok atması hiç yardımcı olmuyor." Jason'ın bana yaklaştığını söylediğimde Alec'in çok sinirlendiğini söylemek hafif kalır. Jason bir daha bana yaklaşırsa onu buna pişman edeceğini söyledi.

"Peki," diyorum, teslim oluyorum.

"Teşekkür ederim." Bana öyle bir öpücük veriyor ki, sahile gitmek yerine onunla yatağa geri dönmek istiyorum.

Alec takılıp etrafı izlerken ben sabahı sörf yaparak geçirdim. Shane ve Ricco'ya rastladım ve neyse ki Jason ortalıkta yoktu. Belki de sonunda ipucunu almıştır.

İşim bittikten sonra kahvaltı için duruyoruz ve Aiden için fazladan bir yemek alıyorum. Beni gördüğünde gözlüklerini çıkarıyor ve bana sarılıyor. Alec geride duruyor ama el sallıyor, Aiden da el sallıyor.

Cipime vardığımızda, iki lastiğimin patlak olduğunu hemen fark ediyorum. Alec eğilip lastiklerden birini kontrol ederken "Bu da ne böyle?" diyor. "Bu lastik sadece patlak değil, kesilmiş de."

"Ne?" Sanki bunu yapan kişi daha sonra etrafta dolaşacak kadar aptalmış gibi etrafıma bakıyorum. "Sadece bir tane yedeğim var."

"Evet, ayrıca iki yeni lastiğe ihtiyacın var," diyor Alec öfkeyle. "Cipinizi yakınlardaki bir garaja çektirmemiz gerekecek."

Biz çekiciyi beklerken, Alec bölgede devriye gezen bir polis memuru buluyor ve ona olanları anlatıyor. Memur, resmi bir rapor hazırlayabilmemiz için bilgilerimi not aldı. Ona cipimin anahtarının çalındığını ve Jason'ın bunu yaptığını nasıl itiraf ettiğini de anlatıyoruz. Araştıracaklarını söylüyor ama pek umutlu görünmüyor.

Çekici geldiğinde polis memuruyla işimiz bitmek üzereydi. Adam hemen cipimi yükledi ve bizi götürdü.

Neyse ki tamirhanede benim ölçülerimde lastik var ve iki yeni lastik için ödeme yapıyorum. Biz oradayken Alec yağımı değiştiriyor ve lastiklerimi rotasyona sokuyor. Arabam hazır olduğunda eve gidiyoruz.

Eve vardığımızda Alec, "Seni götürmek istediğim bir yer var," dedi. "Duş al ve güzel bir şeyler giy."

"Güzel mi? Elbise gibi mi yoksa deliksiz bir şey mi?"

Alec gülüyor. "Bir elbise iyi olurdu."

"BURADA NE İŞİMİZ VAR?" Annemin resim atölyesinin ve babamın spor salonunun önüne geldiğimizde soruyorum - hemen yan yana bulunuyorlar -Ve Alec motoru kapatır.

Alec sorumu duymazdan gelerek, "Burada bekle," diyor ve arabadan inip kaputun önünden koşarak kapımı açmak için yanıma geliyor. Dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor -boynumu kırmadan girip çıkabilmem için taktırdığı bir yan basamak olmasına rağmen- ve aşağı indiğimde elimin üstünü öpüyor.

Ailemden birini ziyaret edeceğimizi varsayıyorum, bu yüzden her ikisinin evini de atladığımızda kafam karışıyor.

"Sana aşık olduğumu on dokuz yaşımdan beri biliyordum," diyor Alec, binanın yanına geldiğimizde durarak. Bana içimin düğüm düğüm olmasına neden olan yumuşak bir gülümseme veriyor. "Annenin resim atölyesinden kaçıp buraya gelmiştin. Seni takip ettim ve tüm duvarı boyarken seni izledim." Yıllar önce grafiti yaptığım duvara doğru başını sallıyor. Bina'nın sahibi ailem olduğu için duvar hiç boyanmadı.

O günü hatırlayarak gülüyorum. İlk kez halka açık bir duvara grafiti yapmış ve takma adımı kullanarak imzalamıştım. "Beni takip ettiğin için yakalandım." Gözlerimi deviriyorum, Mason Amca'nın Alec'i aramaya nasıl gittiğini hatırlıyorum çünkü onunla antrenman yapması gerekiyordu ama ortadan kaybolmuştu. Alec duvara bakarak, "Vincent Van Gogh'un Yıldızlı Gece tablosunu çizmiştin," diyor. "Nedenini hatırlıyor musun?" Gözleri tekrar

Benimkiyle tanış.

Hatıralarım dün gibi aklımda. "Bir kadın resim atölyesini ziyaret ediyordu ve annemle konuştu. Annem Los Angeles'ı nasıl bulduğunu sorduğunda, gökyüzünde hiç yıldız olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Buranın insanların hayallerini gerçekleştirmek için gittikleri bir şehir olması gerektiğini ama dilek dileycek tek bir yıldız bile olmadığını söyledi." Zoe'nin anneme, annesinin yıllar önce kanserden öldüğünü söylediğini hatırlayarak hüznle gülümsüyorum.

"Adı Zoe'ydı ve kanser farkındalığını desteklemek amacıyla düzenlenecek yardım galasına katılacak yerel işletmeler arıyordu. Delilah Cross Wish Upon a Star Charity. Charlie galada açık arttırmayla satılmak üzere birkaç tablo bağışladı." Bağışı karşılığında bize bilet verildi ve galaya katıldık. Hayatımda katıldığım en güzel etkinlikti. Tüm tema bir yıldızın üzerine dilek dilemek üzerineydi.

Bir tutam saç gözümün önüne düşüyor ve Alec usulca gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Baban dışarı çıkıp Yıldızlı Gece'yi yeniden yarattığını gördüğünde, bunu bir tuval üzerine yapıp açık arttırmayla satabileceğini söyledi. Duvardaki grafitinin satılamayacağını söyledi. Hiçbir değeri yoktu. Elleriniz kalçalarınızda burada durdunuz ve 'Benim resmim bir hayır kurumunun toplayabileceğinden daha değerli' dediniz. Şehir tüm güzel yıldızlardan yoksun ve şimdi buradan geçen herkesin dilek dileyeceği bir yıldız olacak, böylece hepsi hayallerini gerçekleştirebilecek."

"On beş yaşındaydım." Gülüyorum, hikâyesinin bana ne kadar ilham verdiğini hatırlıyorum. Bunu ikiye iki bir tuvalden daha büyük bir şeye resmetmem gerektiğini biliyordum.

"Yaşın önemli değildi," diyor Alec başını sallayarak. "Ne çizdiğin bile önemli değildi. Önemli olan kalbindi. Resmin ardındaki anlam konusunda ne kadar tutkulu olduğundu. O anda, saçında sürekli boya olan dağınık, beceriksiz küçük kıızı görmeyi bıraktım ve senin güzel ruhunu gördüm. Karanlık ve bulutlu bir dünyadaki güneş ışığı gibisin. Georgia'nın sana yönelmesinin nedeni de bu. İstmeden de olsa etrafındaki herkesin hayatını aydınlatıyorsun."

Nazik sözleri karşısında gözlerim yaşardı çünkü kendimi kesinlikle onun gördüğü gibi görmüyorum.

"Ve şimdi yirmi bir yaşındasın ve hala Los Angeles'ın duvarlarına umut çiziyorsun ve bir gün dünyayı nasıl değiştireceğini bulacaksın ve bunu yaptığında orada olmak için sabırsızlanıyorum."

Alec bir adım geri çekilir ve cebinden bir yüzük kutusu çıkarır. "O zamanlar ne kadar büyük bir kalbin olduğunu biliyordum ve yıllar geçtikçe daha da büyüdü. O kalbi istiyorum Lex. Benim olmasını istiyorum. Senin kalbini istiyorum, bebeğim."

Tek dizinin üzerine çöküyor ve ne olduğunu anladığımda ellerimle ağzımı kapatıyorum.

"Alexandria Scott," diye devam ediyor, kutuyu açıyor ve kalp şeklindeki güzel elmas nişan yüzüğünü ortaya çıkarıyor. "Benimle evlenir misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim olmayabilir ama bildiğim bir şey var. Bunu çözerken Alec'in yanımda olmasını istiyorum. "Evet!" Ona söyledim. "Evet, seninle evleneceğim."

Alec ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıp bir daire çizerek etrafımızda dönüyor. Dudakları benimkilerle birleşiyor ve beni sertçe öperek cevabımdan ne kadar mutlu olduğunu gösteriyor.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında, elimi avucunun içine alıyor ve yüzüğü üçüncü parmağıma geçiriyor. "Beklemek istemiyorum," diyor, elimi ağzına götürüyor ve nişan yüzüğümü tutan parmağımla öpüyor. "Mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyorum."

Niyetini her adımda açıkça ortaya koyduğu için bu itirafı beni şok etmedi. Ama şok olduğum şey, onunla mümkün olan en kısa sürede evlenmeye tamamen razı olduğum gerçeği.

"Ağustos ya da Eylül'e ne dersin?" Teklif ediyorum. "Yarışma bittikten sonra düğünü planlamak için yeterli zamanımız olur."

"Tamam," diye kabul etti. "Bunu ailelerimizle konuşur ve bir tarih belirleriz."

Kahretsin... ailelerimiz. "Alec, kısa bir süre önce herkese çıktığımızı söyledik. Birkaç haftadan kısa bir süre içinde çıkmaktan nişanlanmaya geçtiğimizi öğrendiklerinde çıldıracaklarını düşünmüyor musun?"

"Hayır," diyor Alec kendinden emin bir şekilde. "Herkes zaten biliyor." "Ne?" Ben kekeleyorum.

"Önce babanın iznini almadan sana evlenme teklif edeceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ondan izin mi istedin?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ne zaman? Nerede?"

"Barbekü için bir araya geldiğimiz gün yapmam gereken bazı işler olduğunu söylediğimde, yüzüğünü almaya ve babanla konuşmaya gittim."

"Peki nasıl gitti? Yani, sen hala hayattasın, yani en azından seni öldürmediğini biliyoruz..." Yarı şaka yapıyorum.

"İyi geçti. Sana daha sonra anlatırım ama şu anda nişanımızı kutlamamıza yardım etmek için bekleyen insanlar var."

Alec elimi tutuyor ve bizi binanın önüne kadar götürüyor. Kamyonetine varmadan önce telefonunu çıkardı. Baktım ve biriyle mesajlaştığını gördüm.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bizi kamyonetine doğru yönlendirmek yerine son anda dönüp annemin resim atölyesinin önüne geliyor. Ne yaptığını sormadan kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor.

İçeri girer girmez herkes "Tebrikler" diye bağıyor ve annemle babam bana sarılıyor.

Sonra Georgia beni kucaklıyor. "Senin adına çok mutluyum," diyor bana sıkıca sarılarak.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kalbim o kadar dolu ki. "Baş nedimem olacaksın, değil mi?"

"Peki ben neyim, doğranmış ciğer mi?" diyor kadınsı bir ses.

Georgia ve ben ayrıldık ve Micaela'yı eli kalçasında ve yüzünde eğlenceli bir sırıtışla orada dururken buldum. "Micaela!" Kollarına koşarak çılgık atıyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Ve nişan partini kaçırayım mı?" Alay ediyor. "Hayatta olmaz."

"Ryan ve RJ burada mı?" Etrafta kocasını ve oğlunu ararken soruyorum.

"Evet," diyor, dudaklarını bir gülümseme kaplıyor. "Buralarda bir yerdeler.

Muhtemelen at ve tatlı Masa. RJ o takıntılı ile ve cupcakes."

Ona bir kez daha sarıldım çünkü onu özlemiştim. Onu en son Alec'in babasının cenazesinde görmüştüm ve o da pek sosyal bir ziyaret sayılmazdı. "Burada olmana çok sevindim."

"Baş nedimelik konusunda sadece şaka yapıyordum," diyor gülerek. "Ama en azından düğüne davet edilsem iyi olur."

"Aman Tanrım, dur! Benim lanet düğünümde olacaksın ve bunu biliyorsun." İkimiz de ayrıldık ve güldük.

"Git ve etrafı kolaçan et," diyor. "Hafta sonu için şehirdeki sahil evindeyiz."

"Oh, yaşasın! Kesinlikle takılıyor. Barbekü yapmalıyız."

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

Gözlerim Alec'in annesiyle kilitleniyor ve o da beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Aşk seni ve Alec'i bulduğu için çok mutluyum" diyor. "Aileye hoş geldin... resmen."

"Tebrikler," diye ekliyor Mason. "O çocuğun sana kancayı takmasının zamanı gelmişti." Göz kırıyor ve Mila onun göğsünü okşuyor.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diyor babam yanıma gelerek. "Benim kızım lanet bir balık değil."

Mason kolunu karısının omuzlarına atıyor ve omuz silkiyor. "Balık olmakta yanlış bir şey yok. Mila'yı oltama taktım ve bu hayatımın en iyi avıydı." Hafifçe eğilir ve onun yanağına bir öpücük kondurur.

"Yani seni yakaladım mı demek istiyorsun?" diyor şakacı bir şekilde.

"Çok doğru, yaptın ve beni geri atmak yoktu."

Anna gözlerini devirerek, "Çok sevimsizsiniz," diyor. "Lütfen bana söz ver, sen ve kardeşim asla onlar kadar iğrenç olmayacaksınız." Bana sarılıyor.

Chase, "Çok geç," diyerek yanlarına gitti. "Odalarından gelen sesleri duymalısın." Sahte bir şekilde geçiriyor ve babam elindeki içkide boğuluyor.

"Chase!" Georgia azarlıyor. "Sanki sen konuşacak birisin de. Evimize gizlice soktuğun onca kadın." Öğürür gibi bir ses çıkarıyor.

"Hangi kadınlar?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Georgia gülerek, "Alec ile küçük baloncuğunuzda çok meşgul olduğunuz için fark edemeyeceğiniz kadınlar," diyor. "Ama ben biliyorum, çünkü onları duvarımın arkasından duyabiliyorum. 'Oh, Chase, tam orada, hayır, orada değil... tam orada!'" Sahte bir geniz sesiyle alay ediyor.

Chase'in kadınlarını yorumlamasına herkes gülmekten kırılıyor. Chase hariç herkes.

Georgia'ya doğru eğiliyor, böylece ondan başka kimse onu duyamıyor - ve benim onu duyabilmemin tek nedeni ona çok yakın durmam - ve fısıldıyor, "En azından benim kadınlarım ses çıkarıyor. Senin odandan gelen bir bok duymuyorum, bu da bana bir şey söylüyor..." Yaklaşıyor, bu yüzden ne dediğini duyamıyorum, ama Georgia'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, söylediği her neyse onu üzmüş, çünkü konuşması biter bitmez ondan uzaklaşıp stüdyonun arka tarafına, tuvaletin olduğu yere doğru koşuyor.

Peşinden koşmadan önce ona "İyi gidiyorsun," dedim.

Banyoya gittiğimde kapıyı açıyorum ve Georgia'yı klozetin üzerinde oturmuş, gözyaşlarını içine çekerken buluyorum.

"Kilitlemeyi unuttum," diye mırıldanıyor.

Onun karşısındaki dekoratif sandalyeye oturuyorum. "Ne dedi?"

"Gerçek." Hüzünle gülümsüyor. "Robert ve benim aramda yatak odasında hiçbir şey olmadığı... Yani, eğer bir şeyler oluyorsa, beni tatmin etmiyor olmalı."

"Hangisi?" "Bir şey olduğu yok."

"Yani ona hazır olmadığını mı söyledin?"

"Evet." Başını sallıyor. "Pek heyecanlanmadı ama ben heyecanlanana kadar bekleyeceğini söyledi."

"Güzel," dedim ona. "Chase'i de siktir et. Yatak odasında ne yaptığın ya da yapmadığın onu ilgilendirmez."

"Hayır, değil," diyor Chase kapı aralığından. "Ama belki de Georgia köpek yavrusu gibi işeyecekse büyük köpeklerle oynamamalı."

"Ne?" Gülüyorum.

"Eski bir sözdür," diyor Chase. "Bilirsiniz... eğer size atılan şeyi kaldıramıyorsanız, onu kendiniz atmamalısınız."

"Buraya bakın bayım." Georgia da ayağa kalkıp aramıza girdiğinde ben de ayağa kalkıp ona yeni bir tane patlatmak üzereydim.

"O haklı. Kadın seslerinizle dalga geçmemeliydim."

Bir kahkaha attım. "Bizim banyoyu mu kullanıyorlar? Eğer öyleyse, daha fazla katkıda bulunmanız gerekecek. Senin tek gecelik ilişkilerinden sonra temizlik yapmak zorunda kalmamalıyız."

Chase gözlerini devirir. "Hiç temizlik yapmıyorsun. Temizlikçiniz var." Doğru... Bu, taşındığımızda ailemizin bize aldığı harika bir ev hediyesiydi.

"Çifte randevuya çıkmalıyız," diyorum Georgia'ya. "Sonuncusu mahvolduğundan beri." Chase'e ters ters bakıyorum, Alec ve Chase'in bunu nasıl mahvettiklerini hatırlıyorum.

Alec mini banyo partisine katılarak, "Haklısın, o boku mahvettik," diyor. "Çünkü sen bana aitsin." Alec beni yanına çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Georgia. Georgia'yı üzdüğü için en azından utanmış görünme nezaketini gösteren Chase'e, "Tekrar özür dilerim," der.

"Ne için üzgünsün?" Alec ikimize de şaşkın şaşkın bakarak soruyor. "Hiçbir şey," diyorum ona. "Hadi gidip nişanımızı kutlayalım."

Banyodan çıkıyoruz ve Georgia ile Chase'in geride kaldığını fark ediyorum. Ona ters ters bakarak, ondan özür dilemesi gerektiği konusunda sessizce uyarıyorum.

Gecenin geri kalanını arkadaşlarımız ve ailemizle kutlayarak geçiriyoruz. Saat geç olup da insanlar çıkmaya başladığında, geldikleri için herkese teşekkür ediyor ve bize bu partiyi düzenledikleri için ailemize teşekkür ettikten sonra evlerimize gidiyoruz.

"Uluslararası Kadınlar Sörf Turu tarihlerine baktım," diyor Alec. "Eğer yarışmayı kazanır ve turda bir yer kaparsanız, bir sonraki tur tarihi Eylül'de."

"Bu büyük bir ihtimal," diye belirtiyorum. Bir yer kapmak için yarışan birkaç yüz kadın olacaktır.

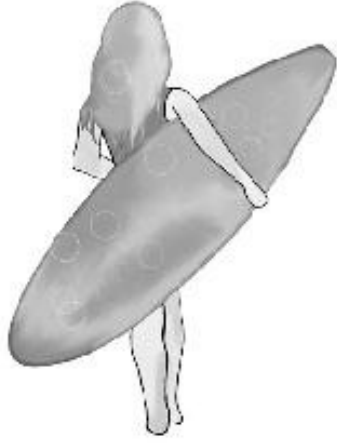
"Yapacaksın."

Yatakta uzanıyorduk, bedenim onun ki ne sarılmıştı, parmakları sırtımda daireler çiziyordu. Eve döndükten sonra Georgia ve Robert'la bir süre takıldık ve sonra odamıza çekildik. Alec içimdeyken ikimizin de çıplak olduğu kendi küçük nişan kutlamamıza katıldıktan sonra duş aldık ve sonra yorgun bir şekilde yatağa düştük.

"Bence Ağustos'ta evlenmeliyiz," diyor yan dönerek, böylece birbirimize bakıyoruz. "Turneye de çıksan, okula da dönsen, Ağustos ikisinden de önce ve yarışmadan sonra gelir."

"Micaela Ağustos'ta evlendi. Farklı bir hafta sonu olmasını sağlamalıyız."

"Tamamdır."

Eighteen

Alec

CHASE VE BEN İÇERİ GIRERKEN ÇOCUKLAR "TEKRAR HOŞ GELDİNİZ!" DIYE BAĞIRIYORLAR.

İstasyon. Hepsi etrafımı sarıyor, bana sarılıyorlar. Bazıları nişanım için beni tebrik ediyor, bazıları da kaybım için ne kadar üzgün olduklarını ifade ediyor. Zamanın bu kadar çabuk geçmesi çılgınca. Son birkaç hafta içinde babamı kaybettim, yeniden kardeş olacağımı öğrendim, sonunda Lexi'ye duygularımı itiraf ettim ve nişanlandım, Chase resmen yanıma taşındı ve üvey annem taşındı. Hayat çok çılgın ve gözünüzü çok yavaş kırparsanız her şey gözünüzün önünde değişir.

"Teşekkürler çocuklar." Geri dönmenin güzel olduğunu söylemek istiyorum ama gerçek şu ki, Lexi'den sadece yirmi dakikadır uzaktayım ve şimdiden onunla yatakta olmayı özlüyorum. "Peki, ne kaçırdım?"

Çocuklar beni burada olup biten her şeyden haberdar ediyor, sonra Chase ve ben egzersiz yapmak için egzersiz odasına gidiyoruz. Lexi'den bana günaydın dileyen ve sörf yapmaya gideceğini bildiren tek bir mesajla gün uçup gidiyor. Sahile tek başına gideceği düşüncesinden nefret ediyorum ama zorba bir nişanlı gibi de davranamıyorum. Sörf yapmak Lexi'nin tutkusu ve ben isteyken bunu yapmasına engel olamam.

Öğleden sonra, fırında yağ yangını ve alev alan bir araçla ilgili birkaç çağrı ile geçiyor. Akşam Lexi'ye mesaj atıyorum ve bana sörfte eve döndüğünü ve kız kardeşiyle takıldığını söylüyor.

yarın akşam için çifte randevu planlıyor. Ona bunun kulağa hoş geldiğini ve sabah görüşeceğimizi söyledim.

Gece olduğunda, bana yatağımızda uyurken bir resim gönderiyor ve benim olmam gereken yere çubuk figürlü bir adam çiziyor.

Hemen ardından eşlik eden bir mesaj geliyor: **Burada benimleymişsin gibi davranıyorum.**

Sonunda saat sekiz oldu ve Chase ile eve gittik. İkimiz de doğruca yatak odalarımıza gidiyoruz ve benimkinin kapısını açtığımda, önümdeki manzara sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Lexi, bacaklarını battaniyeme sarmış yatağımızda uzanıyor. Sırtı tamamen çıplak, bana gömlek giymediğini söylüyor ve kık yanakları sergileniyor, sadece kıcının ortasından aşağı doğru uzanan ince siyah bir kumaş parçası.

Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerimi çıkardım ve arkasına geçtim. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor ve kıkı dışarı fırlayarak sert aletime sürtünüyor.

Kollarımı onun etrafına doluyorum, elimle göğsüne masaj yaparken pürüzsüz kürek kemikleri boyunca ve boynuna doğru öpücükler gönderiyorum. Saçlarını yana doğru tarıyorum ve kulağının hemen altındaki sevdiği noktayı öpüyorum, bu da onun yumuşak bir şekilde inlemesine ve kıvranmasına neden oluyor.

"Lex, bebeğim," diye mırıldanıyorum kulağına. Bana karşı sertleşiyor ve artık uyanık olduğunu anlıyorum. Meme ucunu başparmağımla parmağım arasında sıkıştırıp sert bir tepe haline getiriyorum ve yumuşak bir şekilde inliyor, ses doğrudan sikime titreşiyor. Kahretsin, onu çok özledim ve onsuz sadece yirmi dört saat geçirdim. Vans'la sponsorluğu kazanırsa ne olur bilmiyorum, ama kişisel zamanımı onun kıcını dünyanın dört bir yanında kovalamak için kullanmam gerekirse, bunu yapmak zorunda kalabilirim çünkü onu kollarıma almadan çok uzun süre gitmemin imkanı yok.

Elimi karnından aşağıya doğru hareket ettirerek iç çamaşırının içine daldırıyorum ve merkezini buluyorum. Parmaklarımı sıcak deliği ve hassas klitorisi arasında gezdiriyorum. Onu okşuyor ve masaj yapıyorum. Vücudunu kıpırdatıyor, kalçalarını birbirine kenetliyor ve inleyerek beni teşvik ediyor. Boynunu emiyorum, sırlıklam olana kadar üzerinde çalışıyorum.

"Alec," diye nefes alıyor, benimle aynı sayfada.

İç çamaşırını aşağı iterek bacaklarını ayırıyorum ve aletimi ona doğru yönlendiriyorum. Amının beni içine çekmesi, eve dönmekle eşdeğer bir duygu.

uzun bir vardiyadan sonra. Tam burada, Lexi'yle, Lexi'nin içinde olmak istediğim tek yer.

Ona arkadan sokarken, klitorisini çalıştırıyorum. O kadar yakın ki, amının sikimi sıktığını hissedebiliyorum. Ve sonra tamamen çözülürken yüksek sesle bir inilti çıkarıyor. Bacakları titriyor ve amı kasılıyor. Adımı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki, evdeki herkesin onu duyabileceğinden eminim. Şaftımın etrafında sıkıca kenetleniyor ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, onunla birlikte geliyorum, tohumumun her damlasını ona boşaltıyorum.

"Her sabah işten eve döndüğünde beni böyle mi uyandıracaksın?" diye soruyor nefes nefese. "Çünkü eğer öyleyse, işe gitmen o kadar da kötü olmayacak." Kıkırdıyor ve eğer otuz saniye önce kendimi onun içine boşaltmamış olsaydım, bu ses beni sertleştirir ve gitmeye hazır hale getirirdi.

İçinden çıkıyorum ve onu sırt üstü çevirip üzerine tırmanıyorum. "Öyle mi?" Ellerimi yatağın iki yanına bırakıyorum. "Yani, eğer seni becermem anlamına geliyorsa, beni görmeden yirmi dört saat geçirmeye razı mısın?" Bacaklarını ayırıyorum ve o da bacaklarını belime dolayarak kalçalarını kendine doğru çekiyor. Aletim sertleşmeye başladı bile ve tekrar içine girdim.

"Tanrım, Lex," diye inliyorum, sert uzunluğum onun döl dolu amına giriyor. "Seni o kadar çok özledim ki." Ona iffetli bir öpücük veriyorum, sonra hafifçe geri çekiliyorum. "Hayatımın sonuna kadar burada, senin içinde yaşayabilirim."

"Benim için hiç sorun değil," diyor ve boynumdan tutup yüzümü kendine çekiyor. "Beni ne kadar özlediğini bana göstermeye ne dersin?" Ağzı benimkine çarpıyor ve dili ayrık dudaklarımın arasına giriyor. Beni kendine yakın tutuyor, öpüyor, ben onunla tekrar sevişirken, ona onu ne kadar özlediğimi gösteriyorum.

"Robert çifte randevuya çıkmak istemiyor da ne demek?" Lexi yavaşça kız kardeşine sorar. "Çalışmak zorunda olduğu için yapamayacağı gibi mi?"

"Hayır." Georgia başını sallıyor, yüzünde utanç dolu bir ifade var. "Alec ve Chase'in daha önceki çifte randevumuzu bozmasından hoşlanmadı." Gözlerini deviriyor ve bana doğru bakıyor. "Özür dilerim. İşteki bir dava yüzünden strese girdi ve ben de buna bir yenisini eklemek istemedim."

Lexi'nin öfkелendiğini söyleyebilirim, ama kız kardeşiyle tartışmaya girmek istemediğı için kendini tutuyor. Lexi'den önce bir şey söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm. "Sorun yok Georgia. Biraz zaman ver. Belki hep birlikte ailenin evinde barbekü yaparız ve o da beni tarafsız bir ortamda tanır." Lexi'yle ailemize birlikte olduğumuzu söylediğimiz gece ve evlenme teklif ettiğim gün barbeküye gelmesi gerekiyordu ama her iki seferde de işe gitmesi gerektiğini söyleyerek gelmedi. Burada kesinlikle bir düzen görüyorum ve böyle devam ederse Robert'la konuşmamız gerekecek.

Georgia derin bir nefes verir. "Bu iyi olur. Ben sınavlarıma çalışacağım. Yaz derslerinin ilk yarısı neredeyse bitti."

"Peki ya dışarı çıkmak?" Lexi'nin alt dudağı hayal kırıklığıyla dışarı fırlar.

Georgia, "Gerçekten çalışmam gerekiyor," diyor.

"Ciddi misin Georgia?" Lexi sorar, ses tonu artık sinirlidir. Georgia, "Çalışmam gerek," diye karşı çıkıyor.

"Robert dışarı çıkmaya evet demiş olsaydı bu bahaneyi kullanmazdın."

"Olmayabilir ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez. Gerçekten ders çalışmam gerekiyor. Sadece Alec'le dışarı çık ve iyi vakit geçir. Söz veriyorum dışarı çıkacağız."

yakında."

Lexi daha fazla tartışmadan Georgia odasına çekilir.

Georgia odasına girip kapıyı kapattığında, "Kabuğuna geri dönüyor," diyor. "Robert'ın onun kabuğunu kırmasına yardım etmesi gerekiyordu. Şimdi, onun kibirli kıcı yüzünden tekrar kabuğuna çekiliyor."

Tarafsız kalmaya çalışarak ona "Biraz zaman ver," diyorum. Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da Lexi ve Georgia'nın işlerine karışmamak. Sizi kırbaçlayacak kadar çabuk tartışır ve barışırlar.

Lexi ters ters bakar. "O benim kız kardeşim. Ona zaman vermeyeceğim. Eğer erkek arkadaşı en yakın arkadaşı ve kız kardeşinin yanında olmak istemiyorsa, o zaman bir sorunumuz var demektir."

Georgia'nın odasına doğru yürüyor. Olduğum yerde kalıyorum, ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Tanrıya şükür ben bir erkeğim. Erkeklerin böyle sorunları olmaz.

"Alec," diye tıslıyor. "Hadi." Tamam o zaman... Sanırım ben de bunun bir parçasıyım.

Kapıyı açıyor ve Georgia yatağının üzerine yayılmış kitaplarından başını kaldırıyor. Geride duruyorum, kendimi duvara karşı kamufle etmeye çalışıyorum, yine de bunun ortasına girmek istemiyorum.

"Ben senin kız kardeşinim," diyor Lexi. "Ve o"-beni işaret ediyor-"senin

en iyi arkadaşın." Kendimi kamufle etmek buraya kadarmış. "Eğer Robert istemiyorsa

"Bizimle çifte randevu yap, sonra da onu becer!"

Georgia'nın gözleri şok içinde büyür. Lexi ne kadar hırçın olsa da kız kardeşine her zaman çocuk eldivenleriyle yaklaşır. Onları kaç kez anlaşmazlığa düşerken görsem de Lexi kız kardeşine hiç bağırmadı.

"Ben ciddiym Georgia," diyor Lexi. "Şimdiye kadar ne yemeyi seçtiğin hakkında saçmaladığını, aile etkinliklerimizin hiçbirine gelmediğini, onunla yatmak istemediğin konusunda sana saçmaladığını gördüm ve-"

İşte şimdi dikkatimi çekti. "Onunla yatmak istemediğin için sana bok atıyor da ne demek?" Lexi'nin sözünü keserek soruyorum. "Onunla istediği kadar çabuk yatağa girmediğin için o pisliğin sana zorluk çıkardığını söyleme sakın."

Georgia'nın yanakları hafif bir pembe tonuna bürünür ve bir şey söylemek için ağzını açar, ama o daha tek kelime edemedi Lexi konuşmaya başlar. "Evet, aynen öyle oluyor ve şimdi de hayatındaki en önemli iki kişiyle takılmayı reddediyor."

Georgia tekrar ağzını açar ama Lexi devam eder. "Böyle bir şey olmayacak Georgia, yani-"

"Dur!" Georgia bağırıyor ve Lexi'nin ağzı şok içinde hızla kapanıyor. "Konuşmama izin verseydiniz, aynı fikirde olduğumu ve bu yüzden onunla ilişkiyi bitirdiğimi bilirdiniz."

"Yaptın mı?" Lexi kız kardeşinin yanındaki yatağa oturarak soruyor.

"Evet, bir mesajla." Georgia omuz silkiyor. "Sonra onu engelledim çünkü yüzleşmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Lexi güler ve kız kardeşine sarılır. "Seninle çok gurur duyuyorum. Senin için doğru adam dışarıda bir yerde, bunu biliyorum."

"Evet, belki." Georgia'nın sesi çatlıyor ve bana soğukkanlı görünmeye çalışsa da üzgün olduğunu söylüyor. "Şimdilik, sanırım sadece okula odaklanacağım."

Lexi'nin dudakları yüzünü buruşturur. "Bir aptalın senin için tüm erkekleri mahvetmesine izin verme."

Georgia "Yapmayacağım," diye savunuyor ama sözlerindeki yalanı hepimiz duyabiliyoruz. Kendini ilk kez ortaya koydu ve adam bir pislikti. Çoğu kadın için bu büyük bir sorun olmazdı ama Georgia çoğu kadın gibi değil ve kendini tekrar ortaya koyması zaman alacak.

"Tamam," diyor Lexi. "Ders çalıştığını biliyorum ama biraz ara verip bizimle yemeğe gelmeye ne dersin? Filmi atlayabiliriz."

Lexi daha cümlesini bitiremeden Georgia başını sallamaya başlamıştır bile. "Gerçekten çalışmam gerekiyor. Başka zaman söz veriyorum."

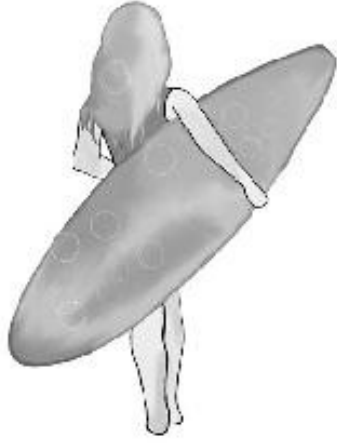
Lexi ne yapacağını şaşırılmış bir halde, "Tamam," diye tekrarlar.

Georgia'nın odasından çıkıyoruz ve Lexi "Onu bırakmak istemiyorum" diyor.

"Tabii ki hayır," diye kabul ediyorum. "Sipariş verip en sevdiği yemeği alırsız, sonra da bizimle film izlemesi için onu buraya sürüklersiniz."

Lexi kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür ederim, Alec. O göt herif Robert'ın senden nasıl erkek arkadaş olunacağı konusunda ders alması gerekiyor."

"Ama ben erkek arkadaş değilim," diyorum elini kaldırarak. "Ben bir nişanlıyım." "Ve gelmiş geçmiş en iyisi."

Nineteen

Lexi

"YAŞASIN!" ANNEM ÇIĞLIK ATIYOR. "YANI, BİR RANDEVUMUZ MU VAR? EMIN MİSİN?"

"Evet," diyorum ona, kahvemden bir yudum alarak. "Tarih bu. Güz dönemi başlamadan önce, Micaela ve Ryan'ın yıldönümünden sonra ve sörf yarışması bitmiş olacak. Alec o hafta sonu ve sonraki hafta için yer ayırttı bile. Balayına gitmemiz için ısrar ediyor ama nereye gideceğimizi söylemiyor. Bunun bir sürpriz olduğunu söylüyor."

"İki aydan az zamanımız var," diyor Mila, telefonundaki takvimde gezinirken. "Çok fazla zamanımız yok ama bunu yapabiliriz. Bir mekâna ihtiyacımız olacak-"

"Micaela'nın ailesinin Venice'teki sahil evini düşünüyoruz," diyorum onlara. "Sahili seviyorum ve özel bir sahilleri var. Ücretsiz ve basit..."

"Tatlım," diyor annem, elini benimkinin üzerine koyarak. "Sadece bir kez evlenirsin." Kendi sözleri karşısında irkiliyor ama hemen toparlanıyor ve daha da sert bir şekilde gülümsüyor. "Düğününün istediğin gibi olduğundan emin olmak istiyorsun. Parasını baban ve ben ödüyoruz, bu yüzden lütfen bedava ve basit olanla yetinme."

Sanki ailemi daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyormuşum gibi... "Bunu biliyorum ve takdir ediyorum ama sen beni tanıyorsun ve ben basitliği severim. Eğer para harcamaya bu kadar ihtiyacın varsa, sanat için bir yere bağış yap. Tek ihtiyacım olan Alec ve benim, bizi yasal olarak evlendirebilecek birinin önünde durmamız. Onu seviyorum ve sadece onun karısı olmak istiyorum."

Annem ve Mila iç çeker.

"Peki, tamam," diye kabul ediyor annem. "Ama bunun yerine sahilde bir otele ne dersiniz, resepsiyonu orada yapabiliriz? Sahil evi herkese yetmez."

Bunun onun için önemli olduğunu bildiğimden kabul ediyorum.

"Tamam, sadece basit tutacağına söz ver," diyorum, ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Sörf yapmaya."

"Genelde sabahın köründe gitmez misin?"

"Evet, ama Jason arabamı anahtarladığından ve lastiklerim kesildiğinden beri, Alec bana sadece gün ışığında gitmem için söz verdirdi. İzinli olduğu zamanlarda benimle birlikte erkenden kalkıyor ve sörf yapmamı izliyor."

Ailemize Jason'dan bahsettiğimizde, babam ve Mason onun peşine düşmeye çok yaklaştılar, ancak kimse soyadını bilmiyor gibi görüldüğünden - ki bu biraz garip - ve plajdan kaybolduğundan, onu nasıl bulacaklarını bile bilmiyorlardı. Babam karakolu arayıp cipimi sordu ve bizim sitede ya da sahildeki otoparkta kamera olmadığı ve görgü tanığı olmadığı için yapabilecekleri pek bir şey olmadığı söylendi.

Annem, iltifat karşısında gülümseyen Mila'ya, "Harika bir genç adam yetiştirmişsin," diyor.

Mila, "İki aydan kısa bir süre içinde resmen aile olacağımızı düşünmek çok çılgınca," diye övünüyor.

"Biliyorum! Devam et Lexi," diyor annem. "Sörf yaparken iyi eğlenceler. Yapmamız gereken şeylerin bir listesini çıkaracağız ve yakında bir araya gelip hepsini gözden geçireceğiz."

"Teşekkürler anne." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler Mila." Ben de onun yanağına bir öpücük konduruyorum.

Sahile gittiğimde Alec'e burada olduğumu mesaj atıyorum, böylece mesaj attığında ya da aradığında neden hemen cevap veremeyeceğimi biliyor. Vardiyası var ve fark ettim ki istasyondayken ve yangın yokken canı sıkılıyor ve bana mesaj atıyor. Ondan uzak olmaktan ne kadar nefret etsem de, gece sohbetlerimizden keyif alıyorum. Bazen hararetlenip telefonda seks yapmamızla bile bitiyor.

İyi bir antrenman yaptıktan sonra eve gittim. Kapıya doğru yürürken telefonum çaldı. Kontrol ettim ve Alec'in aradığını gördüm: **Mutlu Yıllar.**

Yıldönümü mü? Ben de cevap yazdım. Sadece birkaç haftadır birlikteyiz.

Alec: Kız arkadaşım olmayı kabul edeli bir ay oldu.

Ne kadar sevimsiz olduğuna gülüyorum.

**Eve döndüğünde biriyle yatacağını garantilemenin yolu bu mu?
Çünkü seni temin ederim, ben kesin bir şeyim.**

Takvimimi açıyorum ve her ay bana haber vermesi için bir hatırlatıcı ayarlıyorum ki ben de onun kadar sevimsiz olabileyim. Etkinliği yazdığımda, sörf yarışmasına sadece birkaç hafta kaldığını fark ediyorum. Bir ayın ne kadar çabuk geçtiğini ve bu süre zarfında ne kadar çok şeyin değiştini görmek çılgınca. Ağustos ayında Alec ve ben evleneceğiz ve kısa bir süre sonra ya sörf yapmak için dünya turuna çıkacağım ya da sonbahar derslerime kaydolacağım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Alec'in bunu başarabileceğimizi söylediğini biliyorum ama bu yarışmaya kaydolduğumda, hayallerimin peşinden gitmek için ayrılmanın onu terk etmek anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu kesinlikle düşünmem gereken bir şey.

Alec: Senin içinde olmak her zaman olumlu bir şey, ama tek istediğim eve döndüğümde kollarımda olman.

Ne kadar tatlı olduğuna gülümsüyorum ve sonra aklıma bir fikir geliyor...

"ALEXANDRIA SCOTT!" Georgia kulaklarını kapatarak bağılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Alec'in ve benim yıldönümümüz için kek pişiriyordum," diye bağıriyorum, süpürgenin ucuyla duman alarmını bıçaklamaya çalışarak.

"Neyiniz?"

"Bugün birinci ay dönümümüz," diye açıklıyorum alarmı çalarken. "Git Bayan Holden'a söyle, dokuz-bir-bir'i aramasın!" Bir sandalye kapıp üzerine çıkıyorum ve düğmeye basmak için uzanıyorum. Düğmeye basmaya devam ediyorum ama etraftaki herkesi bir kez daha pişirmeye çalıştığım bir şeyi mahvettiğim konusunda uyarmaktan vazgeçmiyor.

"Aman Tanrım!" Georgia bağılıyor. "Fırını kapattın mı?"

"Oh, kahretsin! Unutmuşum." Lanet alarmı kapatmaya çalışmakla meşguldüm. Parmağımı alarmın içine soktum ve sonunda sustu.

Aşağı atlayarak Georgia'nın az önce kapattığı fırına koştum ve brownileri çıkarmak için açtım, böylece daha fazla pişmeleri duracaktı.

"Hayır, bekle!" Georgia diyor ama artık çok geç. Duman havayı doldurur ve alarm tekrar çalmaya başlar.

"Git Bayan Holden'a söyle, dokuz-bir-bir'i aramasın," diyorum tekrar, yanmış gevrek kekleri ocağın üstüne bırakırken.

"Çok geç," diyor derin bir ses. "Beni görmek istiyorsan tek yapman gereken sormaktı."

Fırın eldivenlerini çıkardım ve Alec'in kollarına koştum. Bu sabah ben uyanmadan önce gittiğinden, onu dün gecedan beri görmemiştim.

Sesler kesiliyor ve Chase ile Alec'in birlikte çalıştığı diğer birkaç adamı, aynı üniformaları giymiş, aynı sırtışları takınmış halde orada dikilirken buluyorum. Hafifçe geri çekiliyorum ve gözlerimi hepsiyle aynı şeyi giymiş olan Alec'in üzerinde gezdiriyorum. Üniformalı bir adamla ilgili bir şey var...

"Lex," diye inledi Alec, başını sallayarak. "Ne oldu?"

"Yıldönümümüz için sana kek yapıyordum. Onları karakola getirecektim."

Alec'in yüzü, yüz hatlarını hızla düzeltmeden önce aydınlanır.

"Sana söylüyorum, o fırında bir sorun var." Bokumu yakmaya devam eden rahatsız edici nesneyi gösteriyorum. "Elli beş dakika pişirin diyordu. Zamanlayıcıyı kurdum ve henüz kapanmadı bile. Nasıl yanmış olabileceğini bile anlamıyorum."

"Bir," diyor Georgia. "Elli beş dakika sekize sekiz bir tava içindir. Bu sekize on üç, yani sadece yirmi beş dakika olmalıydı." "Ve iki, zamanlayıcı açık değil." Yanıp sönen sayılara basıyor ve zamanlayıcı başlıyor. "Başlat tuşuna hiç basmadın."

"Seni suçlayacaklarını biliyorsun," diyor Alec gülerek.

Etrafımda dönüyorum ve ona yaklaşıyorum. "Belki yarın eve geldiğinde bir kısmını ödemek için çalışabilirim..."

Chase homurdanıyor. "Seni suçlayan Alec değil. Şehir suçluyor." "Kapa çeneni," diyerek Alec'in sırtına neden oluyorum.

Alec'e doğru bir adım daha atıyorum, ta ki vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıp kadar. "Sen buradayken," diye fısıldıyorum, "odamıza gidip-"

"Hayır," diyor Chase, sözümü keserek. "Ve bilgin olsun: Fısıldamakta da en az yemek pişirmek kadar kötüsün. İkisini birden yapmaya çalışmayı bırak."

Çocuklar kıkırdıyor ve ben ters ters bakıyorum. "Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu. "Eve döndüğünde evsiz olduğunu öğrenebilirsin."

Georgia bir kahkaha atıyor ve Alec kollarını bana doluyor. "Gitmem gerekiyor," diyor. "Kekler için teşekkürler." Beni öpüyor ve tüm çocuklar inliyor.

"Az önce nişanına yaktığı kekler için teşekkür ettiğinin farkında mısın?" Chase soruyor. "Amina koyduğumun amcığı."

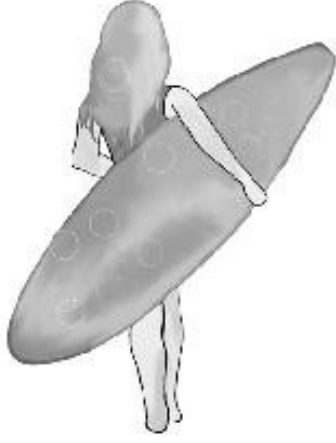
"Hey," diyor Alec, öpüşmemizden uzaklaşarak. "Benim kadınının amı hakkında konuşma."

Chase teslim olmak için ellerini kaldırır ve diğer adamlarla birlikte kapıya yönelir.

Onlar gittikten sonra Alec, "Sabah görüşürüz. Artık pişirmek yok. Düşünceni takdir ediyorum ama bir dahaki sefere belki satın alırsın..."

"Evet, evet." Gözlerimi deviriyorum. "Ricco bana mesaj attı, sahile gidiyormuş. Biraz daha dalga almak için onunla orada buluşabilirim."

"Pekâlâ bebeğim," diyor yanağımdan öperek. "İyi eğlenceler ve güvende ol."

Twenty

Alec

- Hey bebeğim.
- Lex mi?
- Hâlâ plajda mısın? Bunu aldığımda bana mesaj at.
- Lex, endişelenmeye başlıyorum. Bir süredir senden haber alamıyorum.

I BAKIŞ AT BENİM TELEFON, KAFAM KARIŞTI VE
ENDİŞELİYİM. BEN ENDİŞELİYİM. MUHTEMELEN
Aşırı tepki veriyorum ama Lexi'ye ne zaman mesaj atsam bana geri mesaj
atıyor. Sörf yapıyorsa biraz zaman alabilir ama saatler sürmez.

Georgia'nın ismini buldum ve ara tuşuna bastım.

"Merak etmeyin, başka bir şey pişirmeye kalkışmadı," diyor gülerek.

"Evde mi?" Direkt konuya girerek soruyorum. "Hayır,

sörf yapmaya gitti. Bütün öğleden sonra onu

görmedim." "Dışarısı karanlık."

"Güneş battıktan sonra sörf yaptığı ne ilk ne de son sefer olacak."

"Yapmayacağına söz vermişti," diyorum kendimi aşırı korumacı bir deli
gibi hissederek.

Göt herif. "Cipinin tahrip edilmesi ve Jason'ın ortalığı karıştırması..."
Kalbim daha sert atıyor. Belki bir şey yok, belki de abartıyorum, ama bir
şeyler yanlış geliyor...

"Eminim iyidir," diye yanıtlıyor Georgia, sesi artık hafif ve kaygısız
değil. "Muhtemelen arkadaşlarıyla takılıyordur. Biliyorsun o

evden çok plajda vakit geçiriyor. Muhtemelen telefonunu sessize almış ve saatin kaç olduğunu unutmuştur."

"Kardeşini arayıp Ricco'nun numarasını alabilir misin? Onunla plajda buluşacağını söyledi."

"Evet, yine de endişelenme. Eminim dalgalara kapılıp gitmiştir."

Telefonu kapatıyoruz ve Lexi'yi birkaç kez daha aramayı deniyorum, her seferinde cevap alamıyorum.

Georgia tekrar aradığında onu aramak için sahile gitmek üzere anahtarlarımı alıyorum. "Onunla oradaydı ve sonra Max ile ayrıldı. Onu en son saatler önce görmüş."

"Lanet olsun. Onu aramak için sahile gidiyorum. Aileni ve birlikte olabileceği herkesi ara."

"Tamam, yapacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Chase yanıma yaklaşarak soruyor.

"Lexi'nin orada olup olmadığına bakmak için sahile gidiyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor ya da geri dönmüyor. Başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum."

Chase ağzını açıyor, ukalaca bir yorum yapacağından eminim ama gözleri benimkilerle buluştuğunda anlayışla başını sallıyor. "Ben de seninle geleceğim."

Sahile giderken sessizlik hakimdi. Georgia beni aradı ve kimsenin Lexi'yi görmediğini veya ondan haber almadığını ve herhangi bir sosyal medya platformunda hiçbir şey paylaşmadığını söyledi.

Telefonuna cevap verdiğimde Tristan, "Sahilde olduğunu gösteriyor," diyor. "Bütün çocuklarım için bir takip cihazım var. Son sekiz saattir sahilde olduğunu gösteriyor." Georgia ya da Max'in babalarına onu aradığını söylediğini varsayıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Beni

bilgilendirmeye

devam et."

"Yapacağım."

Ben sahildeki otoparka girerken telefonu kapattık. Hemen onun cipini görüyorum ve yanına gidiyorum. İçine baktım ama boştu.

"Hâlâ sörf yapıyor olmalı."

"Evet, ama bana mesaj atmadan ya da aramadan bu kadar uzun süre durması onun yapacağı bir şey değil."

Kaldırımdan sahile iniyoruz. Genelde sörf yaptığı alana doğru gidiyorum ama orada değil. Geç oldu ve plaj

karanlık ve boş.

Chase, "Belki de iskelede yemek yiyordur," diye öneriyor.

"Belki... Gidip kontrol edebilir misin? Ben sahilde yürüyüp başka bir yerde olup olmadığına bakacağım." Gözlerim iskelenin altındaki karanlık alana takılıyor. Aiden'ı konuşturmak bile zor, ama belki onu görmüştür ve en azından bana bu kadarını söyleyebilir.

Çadırına doğru koşuyorum, adamı ürkütmemek için yaklaştıkça yavaşlıyorum. Çadırına yaklaştığımda Lexi'nin sörf tahtasının ve plaj çantasının çadırın yanında durduğunu fark ediyorum. Kalbim kararsızlaşıyor. Onun burada durup adamla konuştuğunu görmüştüm ama çadırına girdiğini hiç görmemiştim. Ve bu şey çok küçük, ikisini zor taşıyor.

"Aiden," diye seslendim.

Biraz karışıklık oluyor ve sonra malzemenin fermuarı açılıyor. Aiden kafasını dışarı çıkarıyor ve gözlüklerini takıyor. "Lexi'nin erkek arkadaşı," diyor. "Lexi yaralandı. Kanaması var ve uyanmıyor."

Harekete geçmek için duymam gereken tek şey bu. Çadırın fermuarını hızla açarak Aiden'ı nazıkçe yolumdan çekiyorum, böylece Lexi'ye ulaşabiliyorum ama nişanlığım önümde uzandığını görünce duruyorum. Etrafı aydınlatan fener sayesinde onun her özelliğini görebiliyorum ve önümdeki manzara beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Sırt üstü yatıyor ve gözleri kapalı. Saçları sıırılsıklam ve birbirine karışmış. Kafasında kocaman bir yara var ve yüzünün yan tarafından kan akıyor.

"Lexi yaralandı. Kanaması var ve uyanmıyor," diye tekrarlıyor Aiden. "Ne-"

"Alec!" Ben cümlemi tamamlayamadan Chase çığlık atıyor. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor, gözleri Aiden ve benim aramda gidip geliyor.

Aiden geriye doğru düşer. "Onu tanımıyorum. Burası benim evim. Sen burada olamazsın." Başını sallar ve çadırının bir köşesine çekilir. "Lexi'nin erkek arkadaşı, onu tanımıyorum," diye tekrarlıyor.

"Lexi'ye ne oldu?" Chase soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Başını çarpmış gibi görünüyor. Onu hastaneye götürmeliyiz." Onu bu halde görmenin şokunu üzerimden atıyorum ve acil yardım eğitimim devreye giriyor. "Ambulans çağırın. Başka bir yerde yaralanma ihtimaline karşı onu hareket ettirmek istemiyorum." Chase telefonunu çıkarıyor ve arama yapmak için uzaklaşıyor.

"Aiden, bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Lexi'nin yanına çöküp nabzını kontrol ederek soruyorum. Orada ve nefes alıyor. Uyanık olmadığına ve kafasında büyük bir yara olduğuna göre, bu beyinle ilgili olabilir.

"Adam onu incitti," diyor Aiden. "Onu sevmiyordu."

"Kim?" Eğer Jason'sa, Tanrı yardımcım olsun, onu öldüreceğim. "Kötü sur-"

Chase, Aiden'ın sözünü keserek, "Yoldalar," dedi. "Lexi'ye ne yaptığını bilmiyorum ama polisi arayacağım."

Aiden başını sallayarak, "Bunu ben yapmadım," diyor. "Bunu ben yapmadım." "O zaman kim yaptı?" Chase bağıırıyor.

"Bunu ben yapmadım," diye tekrarlıyor Aiden. "Ben yapmadım." "Chase, dur," diye bağıırıyorum. "O otistik."

Ben Lexi'nin alnındaki yarayı kontrol ederken, Aiden köşede sallanıyor ve aynı şeyi tekrar tekrar söylüyor. Bana ne olduğunu anlatma şansı kapı dışarı edilmişti ama şu anda önemli olan tek şey Lexi'yi hastaneye götürmek. Henüz uyanmamış olması iyiye işaret değil. Göz kapaklarını kaldırıyorum ve göz bebekleri büyümüş, kafa travmasıyla eş zamanlı.

Ellerimi vücudunda gezdirerek başka bir yerinde yara olup olmadığını kontrol ediyorum. Dizleri parçalanmış, her ikisi de taş parçaları ve kanla kaplı, ama bunun dışında iyi görünüyor. Mayosunu giydiğine göre sörf yapıyor olmalı.

Chase içeriye seslendi: "Acil yardım ekipleri geldi." Nerede olduğumuzu gösterebilmek için onlarla buluşmaya koşmuştu.

"Aiden, Lexi'ye yardım etmek için buraya gelebilmeleri için dışarı çıkmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Lexi yaralandı," diyor. "Ona yardım edecekler mi?" "Evet, ona yardım edecekler."

"Ben yapmadım," diye tekrarlıyor.

"Sana inanıyorum." Ve inanıyorum, ama hala ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda Lexi'ye yardım etmeye odaklanmam gerekiyor.

Aiden dışarı çıkıyor ve ben de acil yardım görevlilerine bildiklerimi anlatıyorum, ki bu pek bir şey değil. Onu dikkatlice bir sedyeye taşıdıktan sonra sahile getirip ambulansa bindirdiler. Aiden iyileşip iyileşmeyeceğini soruyor ve ben de kamyonetime koşup onları hastaneye kadar takip etmeden önce ona haber vereceğimi söylüyorum.

Chase, "Bırak ben süreyim," dedi. "Ailesini araman gerek."

"Teşekkürler."

Babası olduğu için önce Tristan'ı arıyorum ve ona Lexi'yi baygın bulduğumu ve başka bir şey bilmediğimizi söylüyorum. Charlie'yle birlikte hastaneye doğru yola çıktıklarını ve Georgia'yı, Max'i ve ailemi arayacağını söylüyor, böylece benim aramama gerek kalmıyor.

"Kimdi o herif?" Aramayı bitirdiğimde Chase soruyor. "Aiden.

Lexi'nin bir arkadaşı. Evsiz ve o çadırda yaşıyor." "Polisi aramalıyız.

Ona bunu yapan kişi o olabilir."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Birinin ona zarar verdiğini söyledi. Tahminimce onu kurtardı. O bize ne olduğunu anlatana kadar polis yok."

"Yanlış bir şey yapmadıysa, endişelenecek bir şey yok."

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Onu koruyor ve yanlış bir şey yapmadığı halde tutuklanırsa üzülür."

Hastaneye vardık ve doğruca Acil Servis'e gittik çünkü onu oradan geçireceklerdi. Ben de acil tıp teknisyeni olduğum için geçmeme izin veren bir kartım var. Chase geride kalıp ailelerimizi beklemeyi teklif etti.

Onu bir odaya götürüyorlar ve gözleri hâlâ kapalıyken kalbim sıkışıyor. Uyanmaması iyi bir şey olamaz. Acil yardım görevlileri bulgularını doktora açıklarken yolumdan çekiliyorum, o da hemen testler istiyor ve bekleme odasında beklememi istiyor.

Sonraki birkaç saat uzun sürdü. Hep birlikte oturup bilgi almak için bekliyoruz. Geç oldu ve herkes çok yorgun. Sinirlerimiz yıpranmış durumda. Kimse bir şey söylemeye ya da sahte bir konuşma yapmaya zahmet etmiyor. Hemşire bir kez çıkıp doktorun hala testler yaptığını ve yanıtları aldığı bize haber vereceğini söylüyor.

"Alexandria Scott'ın ailesi," diyor doktor.

Hepimiz ayağa fırlıyoruz.

"Evet," diyor Tristan. "Ben onun babasıyım."

"Alexandria başından yaralanmış olarak getirildi. Testlerden sonra travmatik bir beyin hasarı olduğunu tespit ettik. Beynin kendisinde kalıcı bir hasar yok gibi görünüyor ama Bayan Scott'la konuştum-"

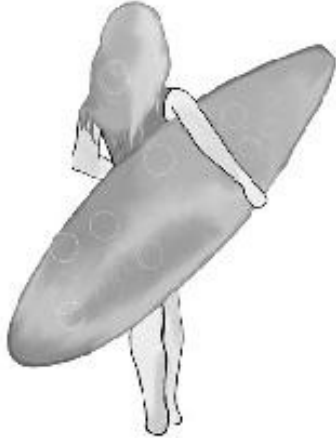
"Uyandı mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet, bir süre önce uyandı. Ona birkaç soru sorduk ve kafasının karışık olduğu çok açık. Kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyor ama olaydan önceki son birkaç saati hatırlayamıyor ki bu beyin hasarı hastaları arasında çok yaygındır. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmiş,

Ama neyse ki şişlik indi. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca onu izlememiz ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir MR daha çekmemiz gerekecek."

"Onu görebilir miyiz?" Sabırlı olmaya çalışarak ama çok korkarak soruyorum. Beyin sarsıntısı geçiriyor, kafasında şişlik var... Son birkaç saati hatırlayamıyor. Bu daha kötü olabilirdi, çok daha kötü, ama yine de kötü. Ve bunu ona kim yaptıysa cezasını çekecek.

"Evet," diyor doktor. "Her seferinde bir kişiyle başlayalım, özel odasına taşındıktan sonra daha fazla ziyaretçi kabul edebilir."

Twenty One

Lexi

BAŞIM ÇARPIYOR - KAFAMA ALDIĞIM DARBENİN VE

Kafamı nasıl vurduğumu bilme saplantısı. Sürekli *güm, güm, güm* sesleri, babamın çalıştırdığı çocukların katıldığı MMA dövüşlerinde olduğu gibi kafatasıma defalarca tekme atılıyormuş gibi geliyor. Yere düştüm, can havliyle vuruyorum ama hakem dövüşü durdurmuyor. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştıkça, gümbürtü daha da kötüleşiyor.

Gözlerim kapalı, dinlenmeye ve sakinleşmeye çalışıyorum. Doktor aileme nasıl olduğumu bildireceğini ve geri gelmelerine izin vereceğini söyledi. Umarım birileri benim için bazı cevaplar bulabilir. Sörf yaparken başımı mı çarptım? Eğer öyleyse, beni kim kurtardı? Doktorun bana söyleyebildiği tek şey kafama bir darbe aldığım ve bunun da kötü bir beyin sarsıntısı geçirmeme neden olduğuydu. Bu yüzden midem bulanıyor ve başım dönüyor. Görünüşe göre beynimde şişme bile olmuş ama neyse ki inmiş. Şimdi de iyi olduğumdan emin olmak için beni izliyorlar.

Kapı açılır ve Alec içeri girer. Yüzü solgun ve gözlerinin altında morumsu siyah torbalar var. Birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Gözlerini bana diktiği anda gözleri yaşlarla doluyor. Hemen yanıma koşuyor ve yüzümü nazikçe ellerinin arasına alıyor. Derin bir nefes alarak alnımdan öpüyor.

"O güzel mavi gözlerini açık görmek en güzel şey," diye mırıldanıyor, dudakları tenimde geziniyor.

"Neden onları görmedin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Yüzümü bırakarak geri çekiliyor ve bir sandalye kapıyor, bana yakın oturabilmek için sandalyeyi hızla sürüklüyor. Kendisine en yakın olan elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek öpmek için dudaklarına götürüyor. Gözlerini tekrar kapatıyor ve kokumu içine çeker gibi nefes alıyor.

"Alec, ne oldu?"

Gözlerini açıyor. "Ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey... Yani burada olmamı sağlayacak hiçbir şey yok. Hatırladığım son şey sahile gittiğim." Bunun ötesinde tek bir anıyı canlandırmaya çalışıyorum, ama tek olan şey gümbürtünün şiddetlenmesi ve acı içinde irkilmeme neden olması.

"Sorun ne?" diye soruyor, gözleri korkuyla irileşiyor.

"Başım ağrıyor ve ne olduğunu hatırlamaya çalıştığım da daha da kötüleşiyor, sanki beynimi zorluyormuşum gibi."

"Yapma bunu."

"Bu nasıl oldu?"

Alec iç geçirir. "Bilmiyorum. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermeyince seni aramaya çıktım. Hava karanlıktı ve endişelendim..."

"Hatırladığım son şey sörf yaptığım ve gündüz vaktiydi. Ricco ve kardeşim oradaydı."

"Başka kimse var mı?"

"Shane uğramıştı ama arkadaşlarıyla gitti." "Peki ya Jason?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla değil."

"Aiden seni buldu. Söylediklerine bakılırsa biri tarafından saldırıya uğramışsın. Kafadaki şişlikten ve dizlerinin parçalanmasından anladığım kadarıyla bir kayaya çarpmışsın. Aiden seni çadırına getirmiş ama ne yapacağını bilememiş. Bayılmışsın."

Söylediği her şeyi duyuyorum ama hiçbir mantıklı gelmiyor. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tüm bunlar olmuş olsaydı, elbette bir şeyler hatırlardım, herhangi bir şey.

"Sahile vardığımda Aiden'in çadırına gittim ve seni buldum. Chase ambulans çağırdı ve seni buraya getirdiler."

"Bunların hiçbirini tanıdık gelmiyor," diyorum ona dürüstçe. "Aiden nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"Sahilde. Chase durumunu bilmeden ona bağırdı ve o da çılgına döndü."

"Çok endişelenmiş olmalı." Bir şekilde kalkıp gidebilecekmişim gibi etrafıma bakıyorum. Alec kafamdan geçenleri anlamış olmalı ki elini sallıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Kafana lanet bir darbe aldın Lex. Seni kaybedebilirdim. Lanet beynin darbe aldı."

"Biliyorum ama ben iyiyim ve Aiden'a gidip ona iyi olduğumu söylemeni istiyorum. Çok korkmuş olmalı. Lütfen."

Alec derin bir nefes verir. "Tamam. Sabah giderim."

"Hayır, şimdi. Ona biraz yiyecek ve su getir," diye yalvarıyorum. "Bir keresinde bazı sörfçülerin Aiden'ı üzdüğünü görmüştüm ve o da kabuğuna çekilmişti. Günlerce gitmeyi reddetti. Ona yiyecek ve su getirmek ve dışarı çıkması için ikna etmek zorunda kaldım."

"Pekala," diye gönülsüzce kabul eder. "Ama gitmeden önce bunu polise bildirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ne raporu? Başımı çarptığımı ve dizlerimi sıyırdığımı ama nasıl olduğunu bilmediğimizi mi?"

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Gidip Aiden'la konuşacağım ve umarım bunu sana kimin yaptığını bana söyleyebilir, sonra da bir rapor hazırlayacağız."

"Alec, onu üzme," diyorum o geri çekilirken. "Eğer oraya varırsan ve o üzgünse, durumu daha da kötüleştirme."

"Lex," diye bağıyor, sonra kendini sakinleştirmek için kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıyor ve bakışları benimkilere saplanıyor. "Bu gece ölebilirdin. Chase, Aiden'ın-"

"Hayır, sakın oraya gitme," diye bağıyorum, kafam patlayacak gibi oluyor. "Aiden bunu bana asla yapmaz. Chase onu benim tanıdığım kadar tanımıyor. Eğer bunu biri yaptıysa, o değildir. Ona sorabilirsin ama sinirlenirse onu rahat bırak. Ben hayattayım ve hastanede güvendeyim, önemli olan da bu."

Tartışmak ister gibi uzun bir süre bana bakıyor, ama daha iyi düşünmüş olmalı ki yüksek sesle iç çekiyor. "Tamam, döneceğim."

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra hemşire geldi ve önümüzdeki birkaç gün boyunca burada olacağım için beni özel bir odaya taşıdıklarını söyledi. Yerleştikten sonra ailem ziyaretime geldi.

Georgia endişelendiğini ve daha önce endişelenmediği için kendini kötü hissettiğini söyleyerek ağlıyor. Tabii ki ona bunun saçma olduğunu söyledim. Ailem üzerime titriyor, iyi olup olmadığımı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Max köşede duruyor, beni plajda yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyor, ben de ona bunun bir suç olduğunu söylüyorum.

On altı yaşımdan beri sahile tek başıma gittiğim ve hava karardıktan sonra sayılamayacak kadar çok kaldığım için kendimi suçlu hissetmem için hiçbir neden yok. Mason ve Mila Anna'yı ziyaret ediyor ama kısa bir süre sonra ayrılıyorlar, böylece ben de biraz dinlenebiliyorum. Micaela Georgia'yı arıyor, o da beni düşündüğünü ve sevdiğini söylüyor.

Herkes iyi ve hayatta olduğumu gördükten sonra hepsine evlerine gidebileceklerini söyledim. Saat geç oldu -ya da oldukça erken- ve hepsi zombi gibi görünüyordu.

Birkaç saat sonra, ailem hâlâ dışarıda takılırken ve gitmeyi reddederken, Alec kapıdan içeri girdi. Aileme merhaba dedi ve sonra "Aiden'la konuştum." dedi.

"Aiden?" Georgia soruyor. "Sence bunu o mu yaptı?" Sesinde duyabiliyorum, onun böyle bir şey yapabileceğine inanmıyor. Bunu kimin yaptığını ya da neden bana zarar vermek istediklerini bilmiyorum ama içimden bir ses Aiden olmadığını söylüyor.

"Aiden kim?" Babam soruyor.

"O evsiz çocuk, değil mi?" Annem ondan bahsettiğim zamanları hatırlayarak, "Evsiz çocuk, değil mi?" diyor.

"Sence bunu evsiz bir adam mı yaptı?" Babam ayağa kalktı.

"Hayır, sakın ol," diyorum ona. "Aiden evsiz ve sanırım aynı zamanda otistik. Alec onunla konuşmaya gitti çünkü beni bulan oydu."

Herkes Alec'e bakar. "Bundan bahsetmedim çünkü Lexi'nin tüm detayları öğrenene kadar onun buraya getirilmesini istemeyeceğini biliyordum," diye açıklıyor. "Ve eğer onu sorgulamak için getirip üzserlerdi Lexi çok kızardı." Sözleri kalbimi ısıtıyor.

"Teşekkür ederim." Elini tuttum ve sıktım. "Ne dedi?"

"Senin için endişeleniyordu ve iyi olduğundan emin olmak için tek yönlü bir görevdeydi. Ona iyi olduğunu söyledim ve sakinleştiğinde, seni bulduğumda bana söylediği şeyin aynısını söyledi. "Bir adam sana zarar vermiş."

"Kim olduğunu bilmiyor mu?" Babam soruyor.

"Varsa bile söyleyemedi. Çok heyecanlıydı ve ondan alabildiğim tek şey buydu."

"Bir polis raporuna ihtiyacımız var," diyor babam. "Ne olduğuna dair bir kayda ihtiyacımız var."

"Ne olduğunu bilmiyoruz," diye tükürdüm, hatırlayamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. "Tek bildiğimiz bir adamın bana zarar vermesi, birinin yanından geçerken ona takılıp kafamı çarpmam anlamına geliyor."

Alec ters ters bakar. "Tahminimce bunu Jason yaptı. Onunla kavga ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Orada değildi," diyor Max. "Lexi'yi kendisiyle konuşturmaya çalıştığından ve Shane ona gitmesini söylediğinden beri ortalıkta yok... Ama bu onu göremeyeceğimiz bir yerde olmadığı anlamına gelmez."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Alec.

"Hemen sonuca varamayız," diye ısrar ediyorum. "Bu bir kaza olabilir." Ama bu sözleri söylerken bile içimden bir ses bunun bir kaza olmadığını söylüyordu. Jason onu son gördüğümde bana çok kızgındı. Yüz hatlarında bunu görebiliyordum.

"Bence polise haber vermeliyiz," diye ekliyor babam. "Bildiklerimiz konusunda dürüst olabiliriz."

"Bu da Aiden'ı taciz etmelerine neden olacak. Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu noktada onun sözüne karşı başkasının sözü olacak ve onu yok edecekler."

"Peki." Babam iç çekti. "Ama artık sahile yalnız gitmek yok."

"O zaman o kazandı," diye itiraz ediyorum. "Bir pisliğin benim için en önemli şeyi çalmasına izin vermeyeceğim." Başımdaki zonklama şiddetleniyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Alec bunu fark etmiş olmalı ki, "Lexi'nin dinlenmesine izin versek nasıl olur? Çok şey yaşadı ve uyumaya ihtiyacı var."

"Katılıyorum," diyor annem.

Dudaklarım alnımı okşuyor. "Yarın seni görmek için geri geleceğiz. Seni seviyorum, tatlım." Gözlerimi açtığımda annemin gözleri yaşlarla doluydu.

"Anne, ağlama. Ben iyiyim."

"Biliyorum," diyor. "Ama ne zaman çocuklarınızın başına kötü bir şey gelse bu korkutucu oluyor. Ne olduğunu bilmiyoruz ama sizi kaybedebileceğimizi biliyoruz."

"Seni seviyoruz," diyor babam. "Güçlü olduğunu biliyorum ama bunu her kim yaptıysa sana zarar vermiş olabilir ve kim olduğunu bulacağım."

"Ben de seni seviyorum baba."

Herkes teker teker dışarı çıkıyor. Önümüzdeki birkaç gün izinli olduğu için kalmakta kararlı olan Alec hariç herkes. Sandalyesine olabildiğince rahat bir şekilde oturuyor ve biraz uyumam için ısrar ediyor.

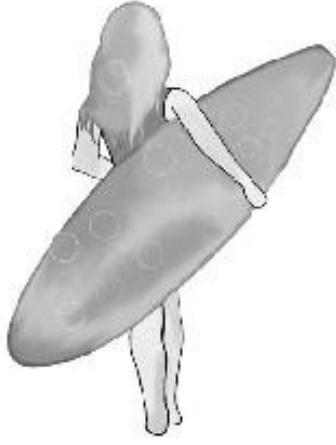
Gözlerimi kapattığımda garip bir şey -bir anı mı?

Ben.

"Ah! Acıyor. Lütfen bunu yapmayın."

Gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum, ürperti kollarıma yayılıyor. Alec'in gözleri çoktan kapanmıştı ve bana uyuduğunu söyleyen yumuşak horultular duyabiliyordum.

Bu da nereden çıktı? Saldırıya mı uğradım? Karşı koydum mu? Ses kafamın içinde boğuklaşıyor, bu yüzden kim olduğunu çıkaramıyorum. Daha fazlasını hatırlamak için gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, ama başka bir şey gelmiyor ve kısa süre sonra uykuda kayboluyorum.

Twenty Two

Lexi

"SEN LANET BİR ALAYCISIN! VE SENİN GIBİ ALAYCILAR HAK ETTİKLERİNİ BULURLAR."

"Ah! Bu acıtıyor. Lütfen bunu yapmayın."

"Lexi, Lexi, uyan bebeğim."

Gözlerimi açıyorum ve dışarıdan gelen ışık bana saldırarak gözlerimi kapanmaya zorluyor. Hastaneden taburcu olalı neredeyse bir hafta oldu ve baş ağrılarım sadece biraz azaldı. Onlardan kaçabildiğim tek zaman uyuduğum zamanlar gibi görünüyor, ama sorun şu ki her uykuya daldığımda beni uyandıran kabuslar görüyorum. Bu beni bitkin ve sinirli hale getiren hiç bitmeyen bir döngü.

"Hey," diyor Alec yumuşak bir sesle, yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle. Ne zaman bir kâbusun içinde sıkışıp kalsam beni uyandırıyor. Neler olduğunu sormak istediğini biliyorum ama sormadı, ki bu iyi bir şey çünkü nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Uykuma musallat olan her kâbusla birlikte, bunların sadece bir kâbus mu olduğunu, o gece ne olduğunu bilmeme korkusuyla vicdanımın uydurduğu bir hikâye mi olduğunu, yoksa bilinçaltımda saldırıdan parçalar mı hatırladığımı sorguluyorum. İlkinin mi yoksa ikincisini mi tercih edeceğimden emin değilim. Bir yandan, eğer gerçek değilse, o zaman hala ne olduğunu bilmiyorum, ama diğer yandan, eğer gerçekse, o zaman neredeyse ne olduğunu bilmemeyi tercih ederim. Çünkü eğer kabuslarım o gece neler olduğuna dair bir gösterge ise... bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Lex, benimle konuşmana ihtiyacım var," diye yalvarıyor Alec, beni kaldırıp kucağına oturtuyor. Kolları bedenimi sarıyor ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. İyi olduğumdan emin olmak için hem bana hem de o isteyken Lexi'ye bakma görevini üstlenen Georgia'ya durmaksızın mesaj atması ya da eve döndüğünde beni dört gözle beklemesi bir yana, hastaneye getirildiğim andan itibaren bir şekilde yanımda oldu.

Şimdiye kadar beni üzecek bir şey yapmamaya ya da söylememeye özen gösterdi ama ses tonuna bakılırsa sanırım sinirlenmeye başladı. Ve onu suçlamıyorum. Ne zaman uyusam, birkaç saat sonra çığlık atarak ve ağlayarak, ter içinde uyanıyorum.

İlk başta bunun acı çektiğim için olduğunu düşündü, ama sonra görünüşe göre uykumda konuştum, birine durması için yalvardım ve o zaman başka bir şey olduğunu anladı.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru, vücut losyonunun temiz kokusunu içime çekerek. İşten eve döndüğünde duş almış olmalı, çünkü üzerinde bir tişört olmasına rağmen, tişörtün içinden vücut yıkamasının kokusunu alabiliyorum. "Kabuslar görüyorum ama neyin gerçek neyin uydurma olduğunu bilmiyorum."

Alec bana daha sıkı sarılıyor. "Bana onlardan bahsedebilir misin?"

Hayır, çünkü eğer yaparsam, korkarım bu onları gerçek yapar.

Uzun süre sessiz kaldığımda, "Biriyle görüşmeye ne dersin? Bir terapist gibi... duruma yakın olmayan biriyle konuşabilirsin." Onun bu önerisi benimle aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. Dışarıdan biriyle konuşmaya ihtiyaç duymamın ya da konuşmak istememin tek nedeni onunla konuşurken kendimi rahat hissetmemem ve onunla konuşurken kendimi rahat hissetmememin gerçekten tek bir nedeni var...

"Lex, lütfen." Alnımdan öpüyor. "Senin için endişeleniyorum. Uyanıkken zar zor konuşuyorsun, tuvalete gitmek dışında yataktan çıkmıyorsun, uykunda çığlık atıyorsun... Aramıza ördüğün bir duvar var ve bu beni çok korkutuyor."

Gözlerimi kapatıp kalın kalın yutkunuyorum, göz kapaklarımda yanan yaşların düşmemesini dileyerek sessizce. Haksız değil ama ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Cevaplara ihtiyacım var ama onları nasıl alacağımı bilmiyorum. Tabii...

"Gidip Aiden'la konuşmak istiyorum." Alec başını sallıyor.

"Ne zaman?"

"Şimdi..." Bir anlık korkusuzluk yaşarken.

"Pekala."

Bir çift kot şort ve atlet giyip saçlarımı topuz yaptıktan sonra Alec'in kamyonetiyle sahile doğru yola çıkıyoruz. Yaklaştıkça kalp atışlarım daha da hızlanıyor ve bu beni çok üzüyor çünkü plaj her zaman rahatlamak için gittiğim bir yer olmuştur. Neredeyse kendimin bir uzantısı ve şimdi burada olmaktan korkuyorum.

İskeleden Aiden'a yiyecek ve içecek bir şeyler almak için ısrar ettikten sonra, Aiden'ın çadırının bulunduğu yere doğru yürüyoruz. Bizi izliyor olabilecek birileri var mı diye etrafıma bakınırken, aslında ne kadar korktuğumu fark ediyorum ve bu beni çok kızdırıyor.

Alec elimi tutuyor ve attığımız her adımda beni sıkıldığını hissedebildiğini biliyorum.

Aiden'ın çadırına yaklaştığımızda onu bıraktım. "Onunla yalnız konuşmam gerek." "Lex..."

"Bana güveniyor ve benim yanımda rahat ve eğer yalnız olursak sana vermediği ayrıntıları bana verebilir."

Alec hayal kırıklığı içinde ellerini yüzünde ovuşturur. "Tamam, hemen geliyorum." Beni kalçalarımın tutup kendine çekiyor, ağzı benimkiyle kaynaşıyor. Ben de onu öpmeden, birkaç flashback birbiri ardına beni vuruyor.

*Bir ağız benimkine
saldırıyor. Kalçalarımı
kavrayan eller.*

Bir leğen kemiği ön tarafıma sürtünüyor.

Korkunç görüntülerin saldırısı beni Alec'ten uzaklaştırdı.

"Lex?" Sesindeki acı gözlerimi açmama ve burada Alec'in yanında güvende olduğumu hatırlamama neden oluyor.

Alec'e sırtımı dönüp çadıra doğru ilerlemeden önce tek söylediğim "Aiden'la konuşmam gerek," oluyor.

Oraya vardığımda kumda oturmuş, neon yeşili gözlükleriyle eskiz defterine çizimler yapıyordu. Beni duymuş ya da hissetmiş olmalı çünkü başını kaldırıp kitabını bıraktı.

"Lexi!" Ayağa fırlıyor ve benimle yarı yolda buluşarak beni kucaklıyor. İşte o anda, Aiden'ın beni asla incitmeyeceğinden emin oluyorum ve eğer biri onu böyle bir şeyle suçlamaya kalkarsa, onu mahvederim.

"Senin için endişelendim," diyor. "O adam seni sevmiyordu." Kısa bir süre önce yaptığımız konuşma aklıma geliyor.

"Bu bir erkek ve bir kadının birbirini sevmesidir," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Bunu sahilde çok görüyor musunuz?"

"Evet. Adamın kadına zarar verdiğini düşündüm ama kadını kurtarmaya çalıştığımda bana bağırdılar ve birbirlerini sevdiklerini söylediler."

Boğazımdaki safra yükseliyor. "Hangi adam?" Yavaşça soruyorum. "Kötü sörfçü adam."

Sözleri karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Oturup konuşabilir miyiz? Sana taco getirdim."

Aiden beni bırakıyor ve başını sallayarak çantayı benden alıyor.

"Teşekkür ederim .

Tacolar benim favorim."

Biraz önce onun oturduğu kumda oturuyoruz.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra ona "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum.

Gözlüklerini çıkarıp gözlerimin içine bakıyor, bunu pek sık yapmıyor. "Adam bana bağırdı. Seni incittiğimi söyledi. Ben arkadaşşıma zarar vermem Lexi."

"Yapmayacağını biliyorum. Sadece çok korkmuşlardı ve ne olduğunu bilmiyorlardı."

"Adam sana zarar verdi." Kitabını aldı ve açtı, sonra bana doğru itti. "Gördün mü? Adam seni sevmiyordu."

Kitabı ondan alıyorum ve birkaç saniye boyunca sayfaya bakıyorum. Bir adam ve bir kadın resmi. Kadının üzerinde mayo var, alt kısmı ayak bileklerine kadar uzanıyor ve bir kaya kümesinin üzerine eğilmiş. Adam kadının saçını çekiyor, ön tarafı kadının sırtına değiyor. Tutkulu bir anın içinde kaybolmuş gibiler ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Kendimi durduramadan suyun kenarına doğru koşuyor ve kusuyorum.

"Lex, sorun ne?" Alec koşarak geldi. "Ne oldu?" "İyiyim," diye ısrar ediyorum, Alec'e yalan söylediğim için nefret ediyorum.

Aiden ayağa kalkar. "Ona zarar vermedim. Ona zarar vermedim," diye tekrarlıyor ve kendini korumak için gözlüklerini tekrar takıyor.

"Biliyorum dostum," diyor Alec yavaşça.

"Ben dostum değilim. Ben Aiden'ım ve arkadaşım Lexi'ye zarar vermedim."

"Biliyor," diyorum ona. "Sorun yok." Onu daha fazla üzmemek ya da çizdiği resmi Alec'e gösterme riskini almak istemediğimden konuyu değiştiriyorum. "Taco'larını soğumadan ye."

"Tacos benim favorim," diyor Aiden, elindeki yiyecek torbasıyla tekrar

otururken.

"Al." Arka cebimden birkaç banknot çıkarıp ona uzatıyorum. "Taco için."

Aiden paraya bakar. "Ben çalışmadım. Sadece çalıştığım da para alıyorum." Parayı reddederek elimi itiyor ve ben de iç çekiyorum.

Aiden'a yemek yemesi için ilk kez para vermeye çalıştığım da bana bunu söyledi, bu yüzden ona para vermek yerine her zaman yemek vermeye özen gösteriyorum. Ancak sahile ne zaman döneceğim den emin olmadığım için ona yiyecek alamayacağım ve ona iyi bakıldığından emin olmam gerekiyor.

"Tamam," diyorum ona, tartışmak istemeyerek. Yemeği ona ulaştırmak için başka bir yol bulmam gerekecek. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam Lexi," diyor tacolarını mideye indirirken. "Yakında görüşürüz."

Eve gittiğimiz de doğruca duşa girdim. Artık çok geç, saldırıya uğrayalı günler oldu ama o fotoğrafı görmek kendimi kirli ve iğrenç hissetmeme neden oluyor. Hatırlayamıyorum ama resim ne olduğunu açıkça gösteriyor ve onun kaba sörfçü yorumuna dayanarak, bana bunu yapacak kadar kızgın olabilecek tek bir erkek olduğunu düşünebiliyorum.

Lifimi vücudumun her santimini ovma için kullanırken sıcak suyun üzerime yağmasına izin veriyorum, ta ki cildim kızarıp hassaslaşana ve su soğuyana kadar.

Sonunda dışarı çıktığım da Alec beni bekliyor, kaşları çatık, yüzü gölgeleniyor. Ona ne olduğunu düşündüğümü anlatmalıyım. Bu ondan saklayabileceğim bir şey değil ama önce bana saldırının Jason olup olmadığını öğrenmeliyim. Çünkü Alec'e söylediğim anda onun peşine düşeceğinden hiç şüphem yok.

"Sahile dönmeyi planlamadığın için ona para vermeye çalışıyordun," diyerek bana sesleniyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Neden? Sana ne söyledi?"

"Zaten bildiğimiz şeyi söyledi," diye yarı yalan söyledim.

"Saldırıya uğradım." "Ve..." Alec soruyor.

"Ve korkuyorum," diye itiraf ediyorum, ona hak ettiği dürüstlüğün bir kısmını veriyorum. "Yani sana saldırının kazanmasına izin mi vereceksin?" Bana doğru bir adım attı.

ve asi bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Teninin benimkine yumuşak teması vücudumda kıvılcımlara yol açıyor. "Hastanede sana bunu yapanın kazanmasına izin vermeyeceğini söylemiştin. Birkaç hafta içinde sörf yarışman var..."

"Bunu yapmayacağım."

"Saçmalık," diye tıslıyor. "Bunun için kışını yırtıyorsun. Georgia, Max, ben... Sen antrenman yaparken biz de seninle geleceğiz ama pes etmeyeceksin. Bu senin her şeyden çok istediğin şey ve bir pisliğin bunu senden almasına izin vermeyeceksin."

Haklı ve bunu söylediği için onu daha da çok seviyorum. Bana kolayca unutmamı söyleyebilirdi. Bir beyin sarsıntısı geçirdim ve benim için çok endişelendi ama benim isteklerimi kendi korkularının önüne koyuyor ve benim de aynı şeyi yapmam gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, ağzımı onunkine bastırarak. Dudaklarımız birbirinin etrafında kıvrılıyor ve Alec'in elleri yüzümü bularak öpücüğü derinleştiriyor. Bana cam gibi davrandığını söyleyebilirim, kırılacağımdan endişeleniyor ve haksız olmayabileceğinden korktuğum için nefret ediyorum.

Şu anda kalmaya odaklanıyorum, o korkunç görüntülerin anı mahvetmesine izin vermiyorum. Ama eli başımın arkasına kayar kaymaz ve parmakları saç tellerimin arasından geçip topuzumu hafifçe çekiştirirken, Aiden'in çizdiği resim göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor.

Beni kayanın üzerine ittiler.

Dizlerim acı içinde çığlık atıyor

Arkamda bir adam saçımı

yumrukluyor. Kafa derim yanıyor.

Boynum geriliyor.

Göğsümü sıkıyor.

Acı vücuduma yayılıyor. Ve

sonra....Her şey kararıyor.

"Lexi!" Alec çığlık atarak beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Gözlerim etrafta geziniyor ve bir köşede cenin pozisyonunda büzüldüğümü fark ediyorum.

"Bebeğim, benimle konuşmalısın," diye yalvarıyor Alec. "Neden ağlıyorsun? Seni incittim mi?"

Kafası çok karışık ve endişeli ve ona bir açıklama borçluyum. Bunun ona ve bize yaptıklarından nefret ediyorum.

Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda onları gerçeğe dönüştürecek ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Onları düşünmek yeterince zor, bir de konuşamam.

"Bana zarar vermedin. I-" Derin bir nefes alıyorum. "Saldırıya uğradığım geceden görüntüler görüyorum."

Alec yere çöküyor ve Hint usulü oturuyor, bana yer açıyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Sanırım bana saldıran Jason'dı."

Alec'in gözleri hafifçe açılır.

"Aiden onun kötü bir sörfçü olduğunu söyledi," diye ekliyorum. "Yani mantıklı olabilir." Kalın kalın yutkunuyorum. "Flashback'lerimde adam bana alaycı diyor." Tıpkı Jason'ın beni Alec'le gördüğü gece yaptığı gibi.

Benim iyiliğim için sakın kalmak için gerçekten çok çabaladığını söyleyebilirim, ama elleri yumruk olmuş ve beyazlaşıyor ve çenesi çatlamak üzereymiş gibi titriyor, sakın olmadığı her şeyi ele veriyor.

Ona başka ne düşündüğümü söylemeyi düşünüyorum ama ben söyleyemeden ayağa kalkıyor ve "Onu öldüreceğim" diyor.

"Alec, yapamazsın." Ben de ayağa kalktım. "Hapse girersin, işini kaybedersin. Seni kaybedemem." Kollarımı beline doladım.

"Onu ihbar etmelisin. Polislerin bilmesi gerek."

"Onun sözüne karşı benim sözüm olacak ve elimdeki tek şey bazı görüntüler, gerçek olabilir de olmayabilir de. Henüz cipimi çaldığı ya da lastiklerimi patlattığı için onu yakalayamadılar."

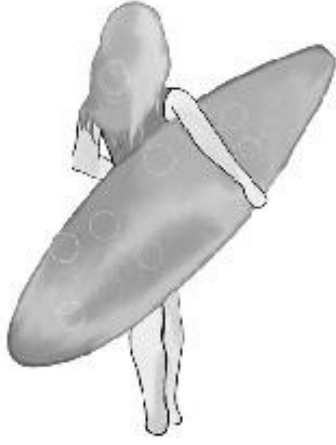
Alec iç geçirir. "Peki ya Aiden?"

"Ona bunu yaşatmak istemiyorum." Ellerimi göğsüne koyuyorum ve bunun onu sakinleştireceğini umuyorum. "Bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum ama her ne yaptıysa bana yaptı ve şu anda bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bütün dizileri izledim. Bir kadın karakola gidiyor ve bir adamı yaptığından emin olmadığı bir şeyle suçluyor. Kimse onu ciddiye almıyor."

"Bu bir gösteri değil Lexi. Bu senin hayatın."

"Biliyorum ve ne olduğundan emin olsaydım giderdim. Ama değilim ve oraya yapışmayacak bir şey atmak istemiyorum."

Başını sallar. "Tamam, bundan hoşlanmıyorum ama ne istersen yapacağım. Ama sana şimdiden söylüyorum, eğer onu etrafta kimsenin olmadığı bir yerde görürsem, her şey biter."

Twenty
Three

Alec

SAAT SABAHIN DÖRDÜ VE LEXI'YI BİR AN ÖNCE UYANDIRMALİYIM KI sörf yarışması için Huntington Beach'e gitmeye hazır. Aylardır bu gün için çalışıyordu. Ancak uykusunda sızlanmasını izlerken, sahilde saldırıya uğradığından beri norm haline gelen bir şey, onu uyandırmaya henüz cesaretim yok. Bir yandan, inlemesi muhtemelen bir kabus gördüğü anlamına geliyor ve onu uyandırırsam kabus sona erecek, ama diğer yandan, artık nadiren uyuduğu için, gerçekten uyurken onu uyandırmaktan nefret ediyorum.

Dudakları yumuşak bir dudak büküşü oluşturuyor ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek onları düzeltmeye çalışıyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum: kendi içinde kaybolmuş. Aklından neler geçtiğini doğrulayamıyorum ve bana tüm parçaları vermediğini biliyorum, ancak neden mücadele ettiğini tahmin etmek için bulmacanın yeterince parçasını bir araya getirdim. Onu öptüğümde ve sarıldığımda neden sığıyor? O geceden beri neden seks yapmadığımızı. Onun yanında olmak istiyorum ama onu rahat bırakmaya çalışıyorum. Çok zorlarsam Lexi'nin kırılacağından korkuyorum.

Eli uzanıyor ve beni bulduğunda göğsüme sarılıyor. Uykusunda bile bana doğru çekilmesini seviyorum. Son birkaç haftayı Jason'ı sorarak geçirdim. Görünüşe göre kayıplara karışmış ve kimse onun hakkında bir şey bilmiyor. Ne soyadını, ne de nerede yaşadığını. Sanki adam hiç var olmamış gibi. Umarım Lexi'nin iyiliği için

ama küçük bir parçam sonunda onu ele geçirebilmeyi çok istiyor.

"Derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi görünüyorsun," diyor Lexi, sesi çakıllı.

"Sadece güzel nişanlımın uyumasını izliyorum."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyor usulca ve tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden oluyor.

"Ne

yapacağım?"

"Bugün sörf

yap."

Rahat bir nefes aldım. Sonunda Lexi hayatımda, artık onu bırakmamın imkanı yok. Eğer benimle birlikte olamayacağını söyleseydi ne yapardım bilmiyorum.

"Sana bunu yapmak zorunda olduğunu söylemeyeceğim." Onu üstüme çekiyorum, sonra bizi yatakta yukarı çekiyorum, böylece ben yatak başlığına yaslanıyorum ve o da ortama oturuyor. "Ama bugün sörf yapmak istememenin nedeni o pislikse, daha önce söylediğimi söyleyeceğim, onun kazanmasına izin verme."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor, hayatım boyunca tanıdığım Lexi'ye hiç benzemiyor. Bu durumdan onun adına nefret ediyorum ve bir daha asla korkmaması için her şeyi yaparım.

"Neyin?"

Bakışlarını kaçırıyor -hem Georgia'nın hem de kendisinin yalan söylerken yaptığı bir şey- ve bana söylediği her şeyin gerçeğin tamamı olmayacağını söylüyor. "Orada boğulmaktan... Son birkaç haftadır pratik yapmadım."

"Benim tanıdığım Lexi korkunun yoluna çıkmasına izin vermezdi." Burnunun ucunu öpüyorum. "Herkes orada olacak, seni izleyecek, destekleyecek. Ailem, annen, baban, erkek ve kız kardeşlerin, Micaela ve Ryan bile orada olacak. Eğer herhangi bir zamanda kendini iyi hissetmezsen, o zaman gideriz."

"Tamam." Öne eğildi ve beni öptü. "Gidip hazırlanayım."

Huntington Sahili'ne vardığımızda, Lexi'nin hazırlık yaptığı ve kayıt yaptırdığı süre boyunca onun yanında kalıyorum. Bu oldukça büyük bir yarışma olduğu için plaj yüzlerce insanla dolu.

Sahilde bir battaniye ve plaj sandalyeleriyle yerlerini almış olan ailelerimizi buluyoruz. Lexi hepsine sarılıyor ve geldikleri için teşekkür ediyor, sonra da antrenmana gidiyor. Yarışma başlamadan önce sörfçülerin pratik yapmaları için kısa bir zaman aralığı var. Sörf tahtasını alıp suya bırakmasını ve sonra kürek çekmesini izliyorum.

"O nasıl?" Tristan soruyor.

"Anılar olabileceğini düşündüğü görüntüler, bazı kâbuslar görüyor," diyorum ona. "Yine de bu konuda pek konuşmuyor. Ona bir terapistle görünmesi gerektiğini söyledim."

"Onun sigortasını kabul eden bir çift bulacağım," diyor. "Bunu atlatacaktır. Sadece ihtiyacımız olan-"

"Lexi'nin nesi var?" Max babasının sözünü keserek sorar.

Gözlerim hemen onu buluyor. Suyun kenarında duruyor, yumrukları iki yanında. Sörf tahtası suyun içinde yüzüyor ve hareket etmiyor, onu tutmaya çalışmıyor. Görüş alanını takip ediyorum ve o zaman onu görüyorum: Lanet olası Jason.

"Lexi'yi yakala!" Ayağa fırlayıp Jason'a doğru koşarken babasına bağıriyorum. Bu adamın kim olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmezse lanetleneceğim.

Sahile doğru koşarken gözümü ondan ayırmamaya çalışıyorum ama çok fazla insan var, sahil çok kalabalık ve onu kaybediyorum. Bölgeyi, otoparkı, sahili tarıyorum ama onu bulamıyorum.

Herkesin bulunduğu alana geri döndüğümde, Lexi'nin etrafına büyük bir havlu sarılmıştı ve kız kardeşi ona sıkıca sarılıyordu, annesi ve babası yüzlerinde acı dolu ifadelerle başlarında duruyordu.

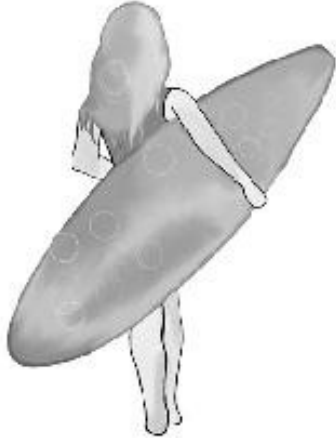
"O ne yaptı?" Onu Georgia'dan alarak sordum.

"O hiçbir şey yapmadı," diyor, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Sadece... bana bakış şekliydi." Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Burada olmak istemiyorum. Lütfen beni eve götürün."

Gözlerim babasınıninkilerle buluşuyor ve çenesi kıpırdıyor, ama bir kez başını sallayarak sessizce benden onun istediğini yapmamı istiyor. Lexi'ye ulaştığı için, onunla uğraştığı için bu pislikten nefret ediyorum ve onu bulup ona ne yaptığını ortaya çıkarana kadar durmayacağım. Lexi'nin cevaplara ihtiyacı var ve eğer onu dövmem gerekirse, döveceğim.

Herkesle vedalaştıktan sonra eve gidiyoruz ve Lexi yorgun olduğunu söyleyerek mazeret bildiriyor. Onunla yatmalı mıyım yoksa onu biraz rahat bırakmalı mıyım emin olamadan koridorda ilerliyorum, sonunda canıma tak etti ve içeri girdim.

Battaniyemizin içine kıvrılmış, gözleri kapalı. Uyumadığını biliyorum çünkü hafifçe horlamıyor ama uyuduğunu düşünmemi istiyor olmalı. Bu yüzden yatağa yanına uzanıyorum ve kollarımı dikkatlice etrafına doluyorum, onu yakın tutuyorum ama çok sert değil. Memnuniyetle iç geçiriyor ve birkaç dakika sonra horlama başlıyor.

Twenty Four

Lexi

"OH, LEXI," DIYE NEFES ALIYOR ANNEM. "KESİNLİKLE MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN."

"Katılıyorum," diyor Mila. "Çarpıcı."

Georgia başını sallar. "Gelmiş geçmiş en güzel gelin."

"Bu mükemmel." Micaela burnunu çekiyor. "Üzgünüm, şu anda biraz duygusalım." Bir damla gözyaşını siliyor ve herkes gülüyor. Kısa süre önce Ryan'la ikinci bebeklerini beklediklerini öğrenmiş ve her şeye ağlıyormuş.

Beni her açıdan gösteren üç parçalı aynaya bakıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Her şey yolunda. Elbise çok güzel. Şık, çok kızsı değil. İstedğim gibi beyaz yerine fildişi. Yaz düğünümüzde beni serin tutacak, yere kadar uzanan, kolsuz, A kesim bir tasarım.

Bu mükemmel bir gelinlik ve sadece birkaç deneme yaptıktan sonra mükemmel olanı bulduğum için mutlu olmalıyım. Ama Jason'ı aklımdan çıkaramazken burada, şu anda olmak ve mutlu olmak çok zor. Huntington Sahili'nde göz göze geldiğimizde bana sırtışını iliklerime kadar hissedebiliyordum. O gece sahilde bana saldıran adam oydu ve yüzündeki yapmacık ifadeye bakılırsa bunu bilmem umurunda bile değildi. Yaptığının yanına kâr kaldığını biliyordu ve bu düşünce bile beni aynı derecede öfkeliendiriyor ve midemi bulandırıyor.

"Lexi," diye soruyor annem. "Ne düşünüyorsun?" Sempatik gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve ben bunu mahvettiğim için nefret ediyorum. Bugün güzel bir gün olmalıydı.

Mutlu bir gün. Gülüyor, gülümsüyor ve çok heyecanlı olmalıydım. Haftalardır bu gün için rezervasyon yaptırmıştık ve o iptal etmeyi teklif ettiğinde gitmemiz için ısrar ettim. Düğünümüze sadece birkaç hafta kaldı ve daha yapacak çok şey var.

"Mükemmel," diyorum ona. "Ve değiştirilmesine bile gerek yok."

Arkamdan geliyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Çok güzel bir gelin olacaksın."

"Teşekkür ederim anne." Arkamı dönüyorum ve kollarımı ona doluyorum, sıcak anne dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım var. "Seni çok seviyorum."

"Oh, tatlım, ben de seni seviyorum."

Düğünü küçük tuttuğumuz için nedime ya da sağdıç almayacağız. Alec, Chase'in sağdıç olmasını istedi ve Georgia da benim nedimem olacak. Mihrapta bizimle birlikte sadece onlar olacak ve şahitlerimiz olarak imza atacaklar. Satış görevlisiyle bu gelinliği istediğimi teyit ettikten sonra, gelinliği çıkarmamda bana yardımcı oldu ve poşetledi, sonra da yola koyulduk.

"Öğle yemeği?" Mila öneriyor. "Elbette," hepimiz aynı fikirdeyiz.

Hepimizin sevdiği bir şarküteride durup verandada yemek üzere çorba ve sandviç sipariş ediyoruz. Yemek yerken annem ve Mila düğünle ilgili detayları gözden geçiriyor, Georgia ve ben de Micaela'nın oğlu RJ'nin çektiği son fotoğraflara bakıyoruz. Çok sevimli ve küçük bir terör gibi görünüyor. Bunu kesinlikle babasından değil Micaela'dan alıyor.

Telefonum gelen bir mesajla çaldığında sandviçimden bir ısırık alıyordum.

Eve geldiğimde çantamı hazırla. Birkaç günlüğüne gidiyoruz.

Alec'le biraz uzaklaşma düşüncesi hem kalbimi hem de midemi titretiyor. Son birkaç haftadır, Alec çalışmadığı zamanlarda aynı yatakta yatmamıza rağmen, sanki suda yüzüyormuşuz ve her birimiz ayrı yönlere çekiliyormuşuz gibi hissediyorum. Alec bana ulaşmak için çok çabalıyor, ama ben kendi içimde o kadar kaybolmuşum ki, onunla yarı yolda buluşmayı bile denemedim. Belki de ihtiyacımız olan şey budur. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulmak için buradan biraz uzaklaşmak.

Ben: Hazır olacağım!

"Her şey yolunda mı?" Georgia dikkatle soruyor, dikkatini bana çeviriyor. Son zamanlarda benimle konuşurken adeta yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor, yanlış bir şeyin beni uçuruma sürüklemesinden korkuyor. Benim gitmem de onu biraz rahatlatacak.

"Evet, Alec ve ben birkaç günlüğüne bir yerlere gideceğiz."

Georgia'nın kaşları birbirine değiyor. "Ne kadar süre için? Mezuniyetim önümüzdeki Cuma günü."

"Mezuniyetini kaçıracağımı mı sanıyorsun?" Alay ettim. "Sadece birkaç gün."

Georgia rahat bir nefes alır, sonra kaşlarını çatar. "Oh, harika. Beni Chase'le yalnız bırakıyorsun." Burnunu tiksintiyle kıvrıyor.

"Chase'in nesi var?" Geçmişte birkaç kez tartıştıklarını biliyorum ama aralarının onunla yalnız kalmak istemeyecek kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

"Hiçbir şey," diyor hızla, başını sallayarak.

"Yapma bunu." Onunla gözlerimi kilitliyorum. "Son zamanlarda biraz kaybolduğumu biliyorum. Ama lütfen etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşma. Zaten Alec'le aramızın bozuk olduğunu hissediyorum. İkimizin biz olmamasını kaldıramam."

Georgia iç geçirir. "Özür dilerim. Sadece seni üzmemek istemedim."

"Kırılmayacağım," diye söz veriyorum ona. Eğer henüz kırılmadıysam, sanırım temizim...

"Tamam, biraz kaybolmak konusunda haklısın," diyor. "Çünkü dikkat etseydin Chase'i ve onun aşırı aktif aletini fark ederdin." Gözlerini deviriyor, ben de gülmekten kırılıyorum.

"Aşırı aktif aleti mi?" Boşandığından beri birkaç kadınla birlikte olduğundan bahsetti ama bu beklenen bir şey. Genç ve yıllarca evli kalmış ve eski karısı onu incitmiş.

"Evet. İzinli olduğu her gün odasında farklı bir kadın oluyor, bazen iki." Ağzını tıkıyor. "Sanırım Alec plajdaki günden beri biraz yumuşamasını istedi, çünkü aslında sessizleşti. Ama senin ve Alec'in gideceğini öğrendiği anda muhtemelen bir seks partisi düzenleyecek." Yalandan titriyor. "Bir sakin aşırı kullanımdan düşmeyeceğini kesinlikle kanıtladı."

Micaela ve ben gülüyoruz ve Georgia ters ters bakıyor. "Onu ve her gece birlikte olduğu sürtükleri duymak zorunda olsaydınız gülmezsiniz."

"Kimi duydun?" Annem soruyor. "Chase," diyorum.

Georgia, "Kadınlar çok gülünç," diye yakınıyor. "Oh, Chase, sakin çok büyük." Kadın ofluyor. "Eğer bir kadının daha onun egosunu okşamasını duymak zorunda kalırsam, kendimi öldüreceğim."

"Görünüşe göre okşadıkları tek şey o değil." Annem homurdanıyor.

"Aman Tanrım, anne!" Georgia çığlık atıyor. "Hayır, sadece hayır."

Micaela ve ben gülmekten kırıılırken Mila anneme beşlik çakarak "Aferin," diyor.

Öğle yemeğinden sonra pastaneye gidip pasta seçiyor, ardından benim ayakkabılarım, Georgia ve Micaela'nın elbiseleri için alışverişe çıkıyoruz. Alışverişimizi tamamladıktan sonra, sadece bir günlüğüne gelen Micaela ile vedalaşıp eve dönüyoruz.

Alec'le nereye gideceğimizden emin olmadığım için yanıma birkaç gündelik kıyafet, bir mayo ve dışarıda giymek için güzel bir şeyler alıyorum. Sonra Georgia'yı buluyorum, böylece takılabiliriz.

"Biraz *O.C.* ister misin?" Kapı aralığından sordum.

Büyük ihtimalle son finaline çalışmakta olduğu dizüstü bilgisayarından bana bakıyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Her zaman." Kapağı kapatıp komodinin üzerine koyuyor ve yanındaki yatağa vuruyor.

Yatağa atlayıp yanına sokuluyorum, o da uzaktan kumandayı tıklatıp televizyonu açıyor. Bıraktığı programı buluyor ve başlıyor: Marissa ve Ryan tartışıyor ve Seth, Summer'a onunla ilgilenmesi için yalvarıyor.

Georgia başını benimkinin üzerine koymadan önce birkaç dakika sessizce izliyoruz. "Seni özledim," diye fısıldıyor. Boğazım duygularla doluyor ve gözyaşlarımın kaçmaması için gözlerimi kapatıyorum.

"Ben de seni özledim."

İkimiz de gözlerimizi açık tutamayana ve program bize izlemeye devam etmek isteyip istemediğimizi sorana kadar birbirini ardına bölümler izliyoruz. Muhtemelen yatağıma geri dönmeliyim, ama burada, kız kardeşimin yanında rahatım, bu yüzden onun yerine, programı kapattığında yanına sokuluyorum ve kollarımı ona sarıyorum.

"İyi geceler,
Georgia." "İyi
geceler, Lex."

GÜÇLÜ KOLLAR arkamdan sarılıyor ve beni sarsarak uyandırıyor.

"Ah! Bu acıtıyor. Lütfen bunu yapmayın."

Önce mayomun altını, sonra da parmaklarını çekti.

"Lex," diyor Alec, beni hafifçe sarsarak ve şimdiki zamana geri döndürerek.

Derin bir nefes alıyorum ve hala uyumakta olan Georgia'dan uzaklaşıp nişanlımın güvenli kollarına doğru yuvarlanıyorum. Yüzümü göğsüne gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum, burada birlikte olduğum kişi o. Kız kardeşimin yatağında, Alec'in kollarındayım. Güvendeyim.

Alec hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü kaldırıp onunla göz teması kurana kadar bana sıkıca sarılıyor. "Buradan çıkmaya hazırım."

Yüzündeki acı dolu ifade bana az önce ne olduğunu sormak istediğini söylüyor ama sormuyor. Onun yerine bir kez başını salladı. "Tamam, hadi gidelim."

Yataktan kalkıp dik durduğumda ani bir baş dönmesi nöbeti beni vuruyor ve hafifçe sallanmama neden oluyor. Alec fark ediyor ve kollarıma yapışıyor. "Hey, iyi misin?"

"Evet, sadece biraz başım döndü. Çok hızlı kalkmış olmalıyım."

Birkaç kalp atışı boyunca bana baktı ve sonra, "Pekâlâ, sana yiyecek bir şeyler getirelim. Son zamanlarda pek bir şey yemiyorsun."

Haksız değil. Sanırım son birkaç haftadır bir beden küçüldüm. Kabuslar ve uyanırken aklıma gelen düşünceler yüzünden pek iştahım yok.

Alec benim ve kendisinin gece çantasını alıp cipimin arkasına attı ve yola çıktık. Nereye gittiğimizden bahsetmedi, ben de sormadım. Bana sürpriz yapması hoşuma gitti. Tatlı ve eğlenceli bir şey tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Yolculuk garip bir sessizlik içinde tamamlandı ve önümüzdeki birkaç günün böyle geçmemesi için dua ediyorum. İkimiz de ne yapacağımızı ya da ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Alec yanlış bir şey söylemek istemiyordu ve ben de ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Santa Barbara'ya vardık ve hemen sahilde bulunan güzel bir otele yanaştık. İndik ve Alec valeye adını söyledi.

"Bavullarınız odanızda olacak Bayan Sterling," diyor beyefendi bana. Alec'in soyadıyla çağrılmak beni uzun zamandır ilk kez gülümsetiyor, gerçek bir gülümseme gibi.

"Bunu duydun mu?" Kolumu onun koluna bağlarken ona söylüyorum.

"Bayan.

Sterling. Kulağa hoş geliyor."

"Kulağa mükemmel geliyor." Eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Odamıza yerleşiyoruz ve bavullar geldikten sonra mayolarımızı giyiyoruz. Banyodan çıkarken Alec'in balkonda durup suya baktığını fark ediyorum.

Onu arkadan hayranlıkla seyretmek için bir an duruyorum. En iyi arkadaşım, nişanlım ve yakında kocam olacak kişi. Bir çift sörf şortu giymiş ve üstsüz, kollarını korkuluğun tepesine dayamış. Buradan boynundaki ve sırtındaki kasları ve yıllar içinde yaptırdığı çeşitli dövmelemin bulunduğı kaslı ön kollarını görebiliyorum. Alec şüphesiz tanıdığım en güçlü adam ve sadece dış görünüşüyle de değil. Kısa bir süre önce babasını kaybetti ve kederinde boğulmak yerine hayatını kontrol altına alarak sadece kendisi için değil babası için de yaşamaya başladı.

Bu bana Alec gibi olmayı, onun gibi güçlü olmayı ne kadar çok istediğimi fark ettiriyor. Başıma gelenleri değiştiremem... hatta başıma ne geldiğini bile bilmiyorum. Ama olanlara nasıl tepki verdiğimi değiştirebilirim. Olanlara takıldığım her gün, Jason'ın kazandığı bir gün daha demek. Ve artık onun kazanmasına izin vermeyeceğim.

Alec'in arkasına geçiyorum ve kollarımı gövdesine dolayarak yüzümün yan tarafını sırtına yaslıyorum. Hafifçe sertleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum, nişanlısının ona dokunmaya çalışmasına şaşırmasından nefret ediyorum. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyor. Ve bu benim hatam çünkü onu kendimden uzaklaştırdım.

"Alec," diyorum, etrafından dolaşıp kolunun altına giriyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. Sırtım korkuluklara dayalı ve onun kollarının arasında duruyorum. Bana bakıyor, beni değerlendiriyor, neyin yanlış olduğunu merak ediyor.

"Seni özledim," diyorum ona, ellerimi karın kaslarında ve gergin göğsünde gezdirerek. Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım usulca onunkileri okşuyor. Onu ilk kez tadıyormuşum gibi geliyor. Hareket etmiyor, benim yönlendirmeme izin veriyor. Ama dilim dudaklarına değdiğinde, bana erişim izni veriyor. Nasıl tattığını, nasıl hissettiğini özlemişim.

Öpücük derinleşiyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Gözlerini açıyor ve söylediklerimde ciddi olup olmadığını anlamak için yüzümü inceliyor. "Lütfen, bize ihtiyacım var."

Sözlerim duymaya ihtiyacı olan şeyler olmalı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, kaldırıldığım ve odamıza geri getirildiğim. Beni taşıyor.

büyük yatağa götürüyor ve beni yavaşça yatırıp üzerime tırmanıyor. Ağızlarımız yeniden birleşiyor, bu sefer daha tutkulu. Yakınlaşmayalı haftalar olmuştu ve bu hareketlerimizden belli oluyordu. Alec'in sahiplenici bir şekilde alt dudağımı ısırması, sonra öpücüklerini boynumdan aşağı bırakması. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çekmem, ona daha yakın olmak istemem.

Köprücük kemiğimi öpüyor ve göğüslerimde duruyor. Üçgen malzemeyi yana çekerek önce bir meme ucumu, sonra diğerini emiyor. Elektrik akımları vücudumda zaplıyor, doğrudan merkezime gidiyor. Alec'e ihtiyacım var, ona yakın hissetmek için. Olası bir geri dönüşü onun anılarıyla değiştirmek için.

Göbeğimin ortasını öpüşünü izliyorum, göbek halkamı nazıkçe çekiştirmek için duruyor. İnişine devam ediyor, dövmemin olduğu kalçama küçük bir öpücük konduruyor. Sonra bacaklarımın tepesine doğru ilerliyor. Bacaklarımı açıyor, sonra kalçalarındaki ipleri çekerek bikini altlarımı çıkarıyor ve beni ona karşı tamamen çıplak bırakıyor.

Beni açıp merkezimi yalamadan önce amımın kapağına ağzı açık bir öpücük konduruyor. Gözlerimi kapatıp bana yaptıklarının hissinde kaybolmak istiyorum ama gözlerimi açık tutuyorum, her yalayışını, her emişini ezberliyorum. Her geri dönüşü, her kâbusu Alec'le değiştiriyorum. Öpücükleri, dokunuşları.

Önce bir, sonra iki parmağını içime sokuyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Sen benimsin," diye homurdanıyor, sanki ne yaptığımı, ne düşündüğümü tam olarak biliormuş gibi.

"Senin," diye onaylayarak nefes alıyorum.

Diliyle ve parmaklarıyla beni becermeye devam ediyor ve ben de tam burada, onunla o anda kalmaya dikkat ediyorum. Orgazmım bir gelgit dalgası gibi içimden geçtiğinde, onun adını haykırıyorum.

"Becer beni," diye yalvarıyorum, ona içimde ihtiyaç duyuyorum. Bu anın bitmesini istemiyordum.

Şortunu indiriyor ve üzerimde geziniyor, güçlü kolları beni içine hapsediyor. "Lex, seninle birlikteyken seni becermiyorum," diye mırıldanıyor ağızma karşı. "Seninle sevişiyorum. Anladın mı beni?"

Gözlerim yaşıyor. "Evet," diye boğuluyorum. "Benimle seviş, lütfen."

"Benim için zevk," diyor içime girip beni tamamen doldururken. Onun ağzı benimkine çarpıyor. Kalçalarım ona karşı sallanıyor. O benimle sevişirken saçlarının ucunu çekiştiriyorum. Ve haftalardır ilk kez, vücudum

rahatlıyor. Kalbim yavaşlıyor. Beynim özgür hissediyor. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Alec.

Kendime gözlerimi kapatma, anın tadını çıkarma, bu duygunun içinde kaybolma izni veriyorum, ama bunu engelleyemeden o geceye ait görüntüler yüzeye çıkıyor.

Sahil.

Kum.

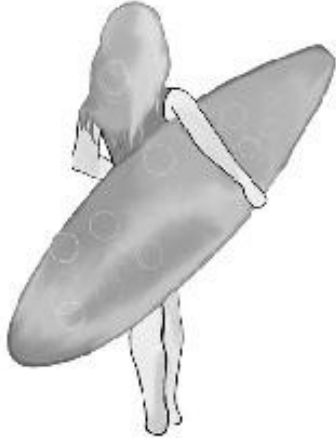
Taşlar.

Eller, Alec'in değil, canımı yakıyor.

"Lexi," diyor Alec, "benimle kal, bebeğim."

Göz kapaklarımı aralıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Alec'e, bana sevgi ve hayranlıkla bakan sıcak, çikolata kahvesi gözlerine odaklanıyorum. Bana en tatlı sözleri söyleyen mükemmel dudaklarına. Sanki sadece onun için yaratılmışım gibi içimde hissettiklerine.

Alec'in gözleri benimkilere kilitlendiğinde ikimiz de rahatlıyoruz ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki bu adam ihtiyacım olan her şey. O benim yolum. Benim sonsuzluğum. İhtiyacım olan yardımı almamın zamanı geldi, böylece onun ihtiyacı olan her şey olabilirim.

Twenty
Five

Alec

LEXI DIŞARI ÇIKTIĞINDA BANA "BİR TERAPİSTE GİDECEĞİM" DEDI. Duşta durulanmaktan. Sörf őortumu yukarı çekiyorum ve aynada onun gözleriyle karőılaőınca duruyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. O gece ne olduğunu asla öğrenememe ihtimalim var ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor. Düşüncelerimi dıőa vurmali ve bunu geride bırakmanın bir yolunu bulmalıyım."

Őortumu giymeyi bitirip yüzümü ona dönüyorum. "Bence bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Son birkaç haftadır bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum ona, çıplak bedenini kollarıma çekerek. "Seni seviyorum ve bu işte birlikteyiz."

Gülümsüyor, yumuşak, gerçek bir gülümseme. Uzun zamandır görmediğim bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum ve karın olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ve senin kocan olmak için sabırsızlanıyorum." Elini ağzıma götürüyorum ve nişan yüzüğünü öpüyorum. "Bundan sonra nereye gitmek istediğini düşündün mü?" Lexi, Vans tarafından seçilmeyi umuyordu ama yarışmaya bile katılmadan yarışmadan ayrıldığı için bu artık bir seçenek değil. Bundan hiç bahsetmedi ama ben bunun üzerinde durduğundan endişeleniyorum.

Lexi alt dudağını çiğniyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Gözleri parlarken omuz silkiyor. "Buradayken sadece kendimize odaklansak sorun olur mu?"

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o ekliyor: "Bununla başa çıkmam gerektiğini biliyorum ve çıkacağım da. Ama şu anda sadece seninle olmak istiyorum."

"Tamam," diye kabul ediyorum, her şeyi bir kenara itmesinden nefret ediyorum ama umarım eve gittiğimizde ve bir terapistle görüştüğünde her şeyle başa çıkmaya başlar. "Sahile gitmeye ne dersin? Biraz güneş, biraz dalga. Şehir merkezinde yemek yiyebiliriz..."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Ve sonraki üç gün aynen böyle geçti. Sahilde, suda, Lexi'nin içinde. Yavaş yavaş, gün be gün, birbirimize geri dönüş yolumuzu buluyoruz. Otel odasının her yerinde sevişiyoruz: yatakta, duşta, balkonda. Sanat galerilerini geziyor ve şehir merkezinde alışveriş yapıyoruz. Çıkış zamanı geldiğinde, işimi bırakmayı ve kalış süremizi uzatmayı düşünüyorum.

Ancak işime ihtiyacım olduğundan ve burada sonsuza kadar kalamayacağımızdan, şehir merkezinde son bir öğle yemeği yedikten sonra eve dönüyoruz.

Kapıdan içeri girdiğimizde bağırışmalar ve çığlıklar duyuyoruz ve Lexi endişeyle içeri koşuyor. Bavullarımızı kapının yanına bırakıyorum ve ikimiz de seslerin nereden geldiğini araştırmaya başlıyoruz.

"Aynı banyoyu paylaşmak zorundayız," diye bağırıyor Georgia. "Fetihlerinin benim eşyalarım dokunmadığından emin olmanı istemek çok mu fazla?"

"Üzgün olduğumu söyledim," dedi Chase. "Tıraş makinemi değiştireceğim."

"Bunu kullanabilirdim!" Georgia çığlık atıyor, sesi ağlamaya hazırmış gibi çıkıyor. "Ya cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varsa?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor Chase.

"Hey, neler oluyor?" Lexi kız kardeşinin yanına yaklaşıp Chase'e ters ters bakarak sorar.

"Dün gece bir kız geldi ve benim eşyalarımı kullandı," diyor Georgia. "Şampuanımı, saç kremimi ve tıraş makinemi!"

"Ewww..." Lexi, Chase'in kolunun üst kısmına vurur. "İçkilerini kız kardeşimin eşyalarından uzak tut."

Georgia, Chase'in odasından çıkarken, "Eşyalarımı odama getireyim," diyor. "Sorun değil," diye mırıldanıyor.

"Hayır, değil," diyor Lexi, "*o senin arkadaşın, bunu halletsen iyi olur*" der gibi bir bakış fırlatarak.

Ben daha bir şey söyleyemedim Chase konuştu. "Bak, kendi evimi arayacağım, ama bir şey bulana kadar buraya başka kadın getirmeyeceğim."

"Kendi evini bulmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Ama evet, belki onun yerine onların evinde takılabilirsin..." Bunu daha önce konuşmuştuk ama Lexi'yi üzmemek istemediğim içindi. Sanırım Lexi ve ben gittiğimiz için sorun olmayacağını düşündü.

"Bitti," diyor. "Ben çıkıyorum." Georgia'nın odasına doğru yürür. "Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

"Tamam," diyor usulca. "Teşekkürler."

Geri adım atar ve başını sallayarak anahtarlarını alır ve kapıdan çıkıp gözden kaybolur.

Öğleden sonrasının geri kalanını kızların en sevdiği dizilerin tekrarlarını izleyerek ve sipariş ettiğimiz pizzayı yiyerek geçiriyoruz. Hepimiz aynı yatakta uyuyakalıyoruz, tıpkı eski günlerdeki gibi ve sabah ikisini de uyurken bırakıp işe gitmek için kalktığımda, sonunda Jason denen şerefsiz her şeyin içine etmeden önceki haline geri döndüğümü hissediyorum.

Karakola gittiğimde Chase çoktan oradaydı ve diğer adamlarla konuşuyordu. "Dün gece eve hiç gelmedin mi?" diye sordum.

"Siz uyuduktan sonra ben uyudum ve sizden önce ayrıldım. Sakinleşmeleri için onlara biraz zaman vereyim dedim. Georgia'nın eşyalarını da değiştirdim. Onun için banyoya bıraktım."

"Sağ ol dostum," dedim ona. "Bunu atlatacaklardır. Yaşamak için yeni bir yer bulmana gerek yok." O gittikten ve Georgia sakınlaştıktan sonra, Chase'e taşınması gerektiğini hissettirdiği için kendini kötü hissetti.

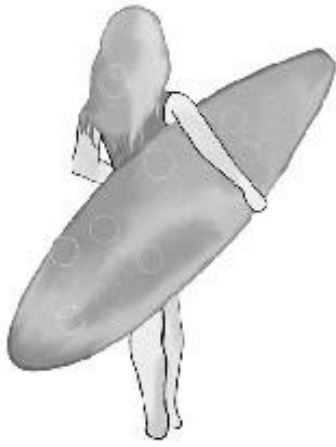
"Eh, ben yeni bekarım ve sen de evlenmek üzeresin... Seninle sonsuza kadar kalmayı hiç planlamadım." Omuz silkiyor. "Sen ve Lexi evlendikten sonra kendi evinizi almayı mı planlıyorsunuz?"

"Bunu hiç konuşmadık." Onu kız kardeşi olmadan bir yerde yaşarken hayal edemiyorum. O ikisi hatırlayabildiğim kadarıyla birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

Telefonum Charlie, Lexi ve Georgia'nın annesinden gelen bir mesajla çalıyor, Georgia'nın mezuniyetinden sonra Cuma akşamı bir yemek vereceklerini ve kaç kişilik sipariş vereceğini bilmesi için lütfen LCV yapmalarını söylüyorlar.

"Yemeğe gidiyor musun?" Chase'e soruyorum, o da gülüyor.

"Ah, hayır. O kız beni görmeye dayanamıyor. Sanırım nefes almam onu kişisel olarak rahatsız ediyor. Orada bulunarak onun mezuniyetini mahvetmek istemem." "*Senin* onu rahatsız ettiğini sanmıyorum," diyorum gülerek. "Sadece sen lanet olası Georgia kendini porno dinlemeye zorlanmış gibi hissediyor." Onu sırtından kavradım. "Biraz egzersiz yapacağım, geliyor musun?"
"Her zaman."

Twenty Six

Lexi

"LEXİ, TOPLANTIYA GITMEYE HAZIR MISIN?" GEORGIA TELSİZDEN SORUYOR Kapı.

"Evet, bana bir dakika ver." Ayağa kalkıp sifonu çekiyorum, sonra ağzımı yıkıyorum ve bu sabah üçüncü kez dişlerimi fırçalıyorum. Son birkaç gündür kendimi pek sıcak hissetmiyordum. Alec ve ben uzaktayken başladı ama görmezden geldim. Çok kötü değildi ve muhtemelen bana uymayan bir şey yediğimi ya da son birkaç haftadır olan her şeyden dolayı stresli ve bitkin olduğumu düşündüm.

Ama sonra, Alec'in seyahatimizden döndükten sonra işe gittiği sabah, onları ziyaret etmek ve bir terapistten randevu alabilmek için sigorta bilgilerimi almak üzere ailemin evine gittim. Kapılarından içeri girdiğimde, pişen domuz pastırmasının kokusu burnuma geldi ve kusmak için banyoya koştum. O anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Çok yanlış.

Banyodan dışarı adımımı attığımda Georgia orada duruyor ve beni bilen, kardeş gözleriyle değerlendiriyor. Sert bir nefes veriyorum ve o da beni kucaklıyor. Ne o soruyor ne de ben bir şey söylüyorum. Söylememize gerek yok.

Yirmi dakika sonra şehir merkezinde lüks bir bistro olan Klein's'a giriyoruz. İkimizin de bakışları buluşacağımız kadını arıyor. "Sanırım bu o," diyor Georgia, oturan kır saçlı yaşlı bir kadını başıyla işaret ederek

köşede. Pahalı görünümlü bir pantolon takım giymiş ve saçları sıkı bir şekilde toplanmış.

"Bunu yapabilirsin," diyorum ona, kolunu sıkarak. "Ve tüm bu süre boyunca yanında olacağım."

"Hilda Reynolds siz misiniz?" diye soruyor yaklaştığımızda.

Kadın başını kaldırıp sertçe gülümsüyor. Georgia'nın yeşil gözlerinin aksine kahverengi gözleri var ve bana Georgia'yı anımsatan hiçbir yanı yok. Akraba olabilirler ama öyle görünmüyorlar. "Öyleyim." Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor, Georgia da elini tutuyor. Bir kadının torunuyla yıllar sonra ilk kez karşılaşması ve ona sarılmak yerine elini sıkması biraz garip. Baba tarafımızdan büyükannemiz seyahatten eve döndüğünde bize yeterince sarılamaz.

"Sonunda benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Sözleri kibar ama sesi gergin, sanki kendini medeni olmaya zorluyor. İyi ki Georgia'nın yanıdayım çünkü bu kadın kardeşimi incitecek bir şey söylerse boğazını yumruklamaktan çekinmem.

"Peki bu kim?" Çenesini bana doğru uzatıyor.

"Ben Lexi," diyorum ona. "Georgia'nın kız kardeşi."

"Aynı yaşta görünüyorsunuz," diyor Hilda. "İmkânsız."

"Biyolojik olarak değil," diyor Georgia usulca, bu kaltaktan korktuğu belli. "Ama öyle de olabiliriz," diye ekliyorum.

Garson geldi ve içki sipariş ettik. O gittikten sonra Hilda doğrudan konuya girdi. "Seni bugün buraya çağırdım çünkü mezun olmak üzeresin. Baban Justin Reynolds vasiyetinde, sen yirmi iki yaşına gelene ya da üniversiteden mezun olana kadar, geride bıraktığı şirketi benim yönetmemi vasiyet etti."

Georgia şaşkınlıkla gözlerini kıstığında Hilda, "Tabii ki annen sana söylemedi," diyor. Anne kelimesini ağzından çıkarış şekli tüylerimi diken diken etti. Annemiz hakkında hiçbir şey bilmiyor.

"Yapmadıysa, iyi bir nedeni vardır," diyorum ona. "Lütfen toplantının konusuna gel." Bu gergin, kendini beğenmiş kadından bıkmıştım.

"Demek istediğim şu ki" -gözlerini Georgia'dan ayırmıyor- "sana milyonlarca dolarlık bir imparatorluk bıraktı ve şimdi mezun olduğuna göre onu bana devretmeni istiyorum." Çantasından bir dosya çıkarır ve sanki az önce büyük bir bomba patlatmamış gibi dosyayı açar.

Georgia'nın nefesi kesiliyor, ben de ters ters bakıyorum. "Bunu neden yapsın ki?" diye soruyor garson kız içkilerimizi koyarken. Karamelli macchiato'mdan bir nefes çektim ve neredeyse masada kusacaktım. Koklamak zorunda kalmamak için ihtiyatla elimi itiyorum. Georgia merakla bana bakıyor ama sorgulamıyor.

Garson siparişlerimizi alıyor ve ben mideme iyi geleceğini umarak bir parfe alıyorum. Hilda da bir tane sipariş etti ve Georgia da krep istedi.

Garson uzaklaştıktan sonra Hilda, "Annenin muhtemelen sana söylediklerinin aksine," dedi, "baban seni seven iyi bir adamdı."

Georgia irkildi. "Bana hiçbir şey söylemedi... ve ben onu zar zor hatırlıyorum bile." Bakışlarını hızla kaçırıyor ve ben hemen aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum.

Hilda huffs. "Çünkü sen küçükken annen onu öldürdü." Bu kez ikimizin de nefesi kesildi. "Tabii ki sana bunların hiçbirini anlatmadı. Benimle görüşmene izin vermesine bile şaşırdım."

Georgia sessiz kalınca Hilda kötü kötü güler. "Bilmiyor, değil mi?"

"Onun ne bilip bilmediği seni ilgilendirmez," diyorum. "Yani, biyolojik babası ona bir şirket bıraktı... ve sen onu istiyorsun... Sana öylece devretmeyecektir."

"Sanmıyorum-" diye başladı Georgia ama sözünü kestim.

"Milyonlar değerinde olduğunu söylediniz. İşlerin nasıl yürüdüğünden tam olarak emin değilim ama eğer onun bir şirketi varsa ve siz de bunu istiyorsanız, sanırım *satın almanız* gerekir."

Hilda beni hançerliyor. "Kocam ve ben yıllardır burayı işletiyoruz."

"Büyükbabam mı?" Georgia soruyor. "Öldüğünü sanıyordum."

"Öyle. Thomas Faulding benim kocam ve Reynolds Petrol'ün COO'su. Baban öldürüldüğünden beri şirketi o yönetiyor."

İşte yine o saçmalığa başladı... "Bunu söylemeyi bırakmalısın," diye uyarıyorum. "Annemiz kimseyi öldürmez. Şimdi, eğer şirketi istiyorsan, Georgia'dan satın alman gerekecek."

"Dinle beni, küçük kız," diyor Hilda, sonunda sahip olduğu azıcık kısıtlamayı da kaybederek. "Bu lanet olası şirket benim. Justin o vasiyeti Charlotte'un yalancı, hilekâr bir fahişe olduğunu bilmeden önce yazdı."

"Burada işimiz bitti." Georgia'yı kolundan tutarak ayağa kalktım. "Georgia'nın avukatı sizinle irtibata geçecek." Onu bistrodan çıkarıp kendi evime götürüyorum.

cip, biz içeri girene kadar durmuyor.

"Anneme ondan bahsetmeliyiz. O kadın tam bir deli."

"Yapamam." Georgia başını sallar. "Arkasından iş çevirmem onun kalbini kırar."

"Anlayacaktır." Annemiz tanıdığım en anlayışlı insandır.

"Tamam. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

"NE YAPTINIZ?" Annem soluk soluğa bizden babamıza bakıyor. "Neden onunla buluştun ki?" Annemin alt dudakları titriyor ve gözleri yaşıyor. Babam onu teselli etmek için yandan sarılıyor.

Georgia, "Oraya gidebileceğimi, ne istediğini öğrenebileceğimi ve senin asla bilmeyeceğini düşündüm," diyor. "Özür dilerim."

"Hayır," diyor annem ona, "sen yanlış bir şey yapmadın. Keşke bana söyleseydin de ben de seninle gelebilseydim."

"Benim..." Georgia, biyolojik babası olan adama ne diyeceğini bilemediği için kelimelerinde bocalıyor. "Umm... benim... ona ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor Georgia sonunda.

Babam annemden Georgia'ya taşınır. "Ona nasıl rahat ediyorsan öyle hitap edebilirsin," diyor. "Baban, senin baban, Justin... Alınmayacağım."

"Sen benim babamsın," diyor Georgia. "Bu çok kafa karıştırıcı. Beni sevdiğini söyledi..."

Annem burnunu çekiyor. "Bunu yapamam."

"Asla yapamazsın," diye çıkışıyor Georgia ve beni şoke ediyor. "Onu senin öldürdüğünü söyledi."

Annemin nefesi kesilir ve babam küfreder.

"Bunu neden söylesin ki?" Georgia soruyor. "Bana söylemen gerek, çünkü onun hakkında tek duyduğum büyükannem, beni sevdiğini ve senin onu öldürdüğünü söyledi. Ve başka şeyler de söyledi..." Sözünü kesiyor. Üzgün olabilir ve cevaplar istiyor olabilir ama asla annemin duygularını bilerek incitmez.

Tam kollarımı Georgia'ya dolamıştım ki arkasını kolladığımı bilsin, karnım zil çalıyor ve ayağa fırlıyorum. "İşemem lazım!" Tuvalete doğru koşarken bağıryorum. Dün gecedan beri bir şey yemediğim için sonraki birkaç dakikayı kuru kusarak geçiriyorum. İşim bittiğinde ağzımı yıkamaya çalışıyorum ve sonra ailemin yanına dönüyorum.

"Charlie," dedi babam. "Sanırım kızlarla konuşmamızın zamanı geldi." Georgia'nın yanına oturuyorum ve destek olmak için elini tutuyorum.

Annem başını sallıyor, gözlerini kapatıyor ama sonra başını sallıyor. "Hilda haklıydı," diyor usulca. "Justin'i ben öldürdüm."

"Nefsi müdafaaydı," diye ekliyor babam. "Annen onu terk etti ve o da peşinden geldi. Silahı vardı ve kavga ettiler. Annen onu vurmasaydı, adam onu öldürecekti."

Georgia ve ben koltuktan fırlayıp ona sıkıca sarılırken annemin yüzünden yaşlar süzülüyor. "Sana anlatmalıydım," diyor annem. "Korkunç bir zamandı ve senin bu olayla lekelenmeni hiç istemedim."

"Şirketin sahibi olduğumu söyledi," diyor Georgia. "Reynolds Oil, ve benden kendisine devretmemi istiyor."

Annemin dudakları kaşlarını çatı.

"Bence satın almak zorunda kalmalı," diye ekliyorum. "Milyonlar değerindeyse Georgia'nın para alması gerektiğini bilecek kadar çok gösteri izledim. O kadın Georgia'yla buluşup ona ödeme yapmak zorunda kalmamak için imzalatmaya çalıştı. Georgia'nın avukatının onunla temasa geçmesini sağlayacağımızı söyledim. Georgia'nın o korkunç kadına hiçbir şeyi bedavaya vermesine imkan yok."

Babam kıkırdıyor. "Hukuk okumak istemediğine emin misin?" Yorumu şakaydı ama bana geleceğimin ne kadar belirsiz olduğunu hatırlattı. Hiçbir yere varmayacak bir bölümde bir yılım kaldı ve neden kustuğum konusunda haklıysam, yakın zamanda gerçekleşmeyecek bir sörf kariyerim var.

"Peki, ben ne yapacağım?" Georgia soruyor, neyse ki dikkatler tekrar onun üzerinde toplanıyor.

"Lexi'nin dediği gibi bir avukat tutacağız," der babam. "Justin'in hazırladığı vasiyeti görmeyi talep edin ve oradan devam edin."

"Merak etme," diyorum ona. "Yolun her adımında hepimiz burada seninle olacağız. O kötü kadın seni alt edebileceğini düşünebilir ama kiminle uğraştığını bilmiyor."

"Teşekkür ederim," diyor Georgia, bana sarılıyor, sonra ayağa kalkıp önce babama sonra da anneme sarılıyor.

Eve vardığımızda saat neredeyse dörttü. Doktorumu aradım ve randevu hemşiresi beni bu hafta alabileceklerini söyledi.

"Kabaca ne kadar ilerlediğini biliyor musun?" diye soruyor.

"Umm... Emin değilim." En son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalışıyorum ama takip etme konusunda berbatım. *Tıpkı haplarımı almayı beceremediğim gibi.*

"Sorun değil, siz buradayken doktor bunu çözebilir."

"Teşekkürler."

Aramayı sonlandırıyorum ve Alec'e mesaj atmayı düşünüyorum ama yarın işten eve döndüğünde yüz yüze söylemek için beklemem gerektiğine karar veriyorum.

Hemşirenin regl dönemimle ilgili sorduğu şey beni meraklandırdı ve takvimimi çıkarıp en son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalıştım. Alec'le birlikte olduğumuzdan beri düşünüyorum... Korunmadık ve bir kez bile regl olmadım. Önceki aylara geri dönüyorum, en son ne zaman regl olduğumu hatırlayamıyorum. Regl dönemim her zaman karmakarışık olmuştur ve doğum kontrol haplarımı almayı beceremediğim için bunun da bir faydası olmuyor.

Muhtemelen hamile kalma konusunda daha endişeli olmalıyım ama Alec'in bebeğine sahip olma düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Gelecek hafta evleniyoruz... İyi bir işi var... Daha önce hamile kalırsam bunun dünyadaki en kötü şey olmayacağından bahsetmişti, çünkü o günü yakalamakla ilgileniyor.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve hayatımızı hayal ediyorum. O işten eve geliyor ve günü bebeğimizle geçiriyoruz. Parklara ve sahile gittiğimizi, ona yüzmeyi ve bir gün sörf yapmayı öğrettiğimizi. Ona sanat öğretmek. Bahse girerim Alec ona MMA öğretmeye bayılacaktır, tıpkı Mason'ın ona öğrettiği gibi.

Hayali görüntü makarası kafamda gezinirken, kalbim anne olma fikriyle hızlanıyor. Charlie gibi iyi bir anne olacağımdan emin olmalıyım. Bebeğimizin yanında olacak, onu tüm varlığımla sevecektim. Belki de geleceğim buna benziyordur. Anne olmak. Belki de yapmam gereken şey, gitmem gereken yol budur. Charlie resim stüdyosunu işletiyor ama bunun dışında, büyürken hep etrafındaydı, elinin altındaydı. Hayatımda başka ne yapmak istediğimi düşünmek istemiyorum demiyorum ama belki de yapmam gereken şey anne ve eş olmaktır. Ve zamanla, diğer her şeyi çözebilirim.

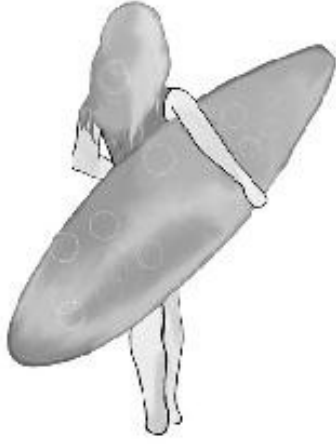
Birden heyecanlanıyorum ve Alec'e eve geldiğinde konuşmamız gerektiğine dair mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama daha kelimeleri çıkaramadan ondan bir mesaj geliyor.

Luke ve Finn grip olmuşlar. Chase benden onun yerine bakmamı istedi. Cuma sabahına kadar evde olamayacağım.

Kahretsin, ona haberlerimizi vermek için evde olamayacağı gibi, benimle doktora da gelemeyecek. Ona mesaj atıp güvende olmasını ve Georgia'nın mezuniyeti için Cuma sabahı onu göreceğimi söylerken, kusma ihtiyacı yine beni vuruyor. Muhtemelen ailemin evinde bu kadar çok yememeliydim. Ama açlıktan ölüyordum ve babamın hamburgerlerinin kokusu ve tadı çok güzeldi.

Tuvalete koşup tüm öğle yemeğimi kustum ve sonra aklıma geldi. Ya hamile değilsem? Ya hastaysam? Hamile olsaydım başka semptomlarım da olurdu diye düşünüyorum ama emin olmak için doktordan teyit almalıyım ve emin olduktan sonra Alec'e söyleyebilirim ve umarım o da benim kadar heyecanlanır ve bunu kutlayabiliriz.

**Berbat. Seni özledim ve cuma günü görüşürüz.
Pazar gününe kadar izinliyim. Eğlenceli bir şeyler yapmalıyız.
Ben: Kulağa hoş geliyor!**

Twenty Seven

Alec

DOKSAN ALTI SAAT VARDİYALAR BERBAT. TABİİ, O ANLAMINA
GELİR FAZLA MESAI, HANGİ O

harika, ama aynı zamanda Lexi'yi görmeden dört gün, onsuz istasyonda uyuyarak dört gün anlamına geliyor.

Daireye doğru yürürken Chase, "Kaldığınız için tekrar teşekkürler," diyor. "İhtiyacımız olan son şey onlardan birinin diğerlerine grip bulaştırmasıydı."

"Endişelenme," dedim ona. "Arkanı kolladığımı biliyorsun."

Chase odasına girmeden önce, "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyuyacağım," diye yarı şaka yapıyor.

Dün üç büyük yangın olduğu için -açık unutulmuş ve alev alan bir kurutucu ve hatalı kablo tesisatı olan bir bina- ve dün gece de küçük çocuklu bir aile uyurken perdeyi tutuşturan bir mum olduğu için- ikimiz de çok yorgunuz. Ama bugün Georgia'nın mezuniyet günü, bu yüzden yapacağım son şey uyumak olacak. Öğleden sonra olacak ama iyi bir yer bulabilmek için üniversite konferans salonuna erken gitmemiz gerektiğini söyledi. Lexi'nin en azından yatakta olacağını umuyorum, böylece ikimizin de hazırlanması gerekmeden önce birkaç dakika sarılabılıriz.

Odamıza girdiğimde yatak boştu. Muhtemelen Georgia'nın yatağında uyuyordur. Ama içeri girdiğimde Georgia ayakta ve dizüstü bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyordu.

"Lexi'yi gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır." Yazmayı bıraktı ve bana doğru döndü. "Aslında..." Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Onu dünden beri görmedim." Telefonuna bakar. "Hay aksi! Saat sekiz on beş olmuş bile. Mezuniyetim için hazırlanmalıyım."

"Dünden beri onu görmedim de ne demek?"

Lexi'nin en son kaybolduğu anın görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor ve orada olmadığından emin olmak için banyoya koşuyorum. "Lexi!" diye sesleniyorum. Cevap yok. "Lex!" Hala bir şey yok.

Telefonumu aldım ve konuşmamızı açtım. Son mesajlaşmamız dün öğleden sonraydı. Yangın söndürmekle o kadar meşguldüm ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

"Onu en son ne zaman gördün?" Georgia'ya soruyorum. "Umm... Dün öğleden sonra," diyor.

"Dün gece değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Çalıştığım şirket... siteleri çöktü ve bütün gece siteyi tekrar açmak için çalıştım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Lexi'nin telefonunu arıyorum ama telesekretere düşüyor. "Ben sahile bakmaya gidiyorum."

Georgia'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Alec, bu mümkün değil..." "Emin olmalıyım."

Kapıdan koşarak çıkıp kamyonetime atlıyorum ve Lexi'nin cipinin park yerinde olmadığını fark ediyorum. Kahretsin, hangi cehennemde o? Sahile gitmesine imkan yok, değil mi? Bildiğim kadarıyla, Aiden'la konuşmaya gittiğinden beri oraya geri dönmedi. Ve kimseye tek kelime etmeden gitmesi... Hayır, mümkün değil. Bu hiç mantıklı değil.

Babasının numarasını çeviriyorum, umarım bu sadece bir tür boktan iletişimsizliktir. "Alec," diyor.

"Lexi'yi gördün mü?"

"Hayır."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Nefes almak çok zor. "Dün öğleden beri kimse ondan haber almadı."

"Lanet olsun," diye küfrediyor. "Eğer o pislik..."

"Neredeyse sahile varmak üzereyim. Eğer bu işle bir ilgisi varsa, onu öldürürüm. Takip için telefonunu kontrol edebilir misin?"

"Evet, bana bir saniye ver." Birkaç saniye sonra, "Telefonu kapalı." dedi.

"Lanet olsun." Yumruğumu direksiyona vurdum.

"Beni haberdar et."

Telefonu kapattık ve otoparka girdim. Lexi'nin cipini hiçbir yerde göremiyorum, ama yine de onu görüp görmediğini görmek için Aiden'ın olduğu yere gidiyorum.

"Merhaba, Lexi'nin erkek arkadaşı," diyor yanına gittiğimde. Onu düzeltmek ve Lexi'nin nişanlısı olduğumu söylemek istiyorum ama şu anda bunun gerçekten bir önemi yok. Kumda oturmuş, eskiz defterine bir şeyler çiziyor. Neon yeşili gözlüklerini alıp takıyor.

"Hey, Aiden," diyorum ona, sakın kalmaya çalışarak. Onu sinirlendirirsem, büzüşecek ve hiçbir cevap alamayacağım. "Lexi'yi gördün mü?"

"Evet. Bana yemek getirdi." Eskiz defterini boyamaya geri döner.

"Dün gece mi?" Teyit etmek için sordum.

"Evet, bana en sevdiğim tacoları getirdi," diyor başını kaldırmadan.

Kahretsin Lexi, burada tek başına ne halt ediyordun?

"Hey, Aiden, Lexi'ye zarar veren o kötü adamı hatırlıyor musun?"

Aiden kafasını kaldırır. "Onu ben incitmedim. O kaba sörfçü yaptı."

Kötü sörfçü... Tanrım, eğer bu Jason olduğunu

kanıtlamazsa... "Biliyorum. Dün gece onu burada Lexi

ile gördün mü?"

"Hayır. O Lexi'nin arkadaşı değil. O kötü biri ve Lexi'yi sevmiyor. Onu incitti. Lexi onun arkadaşı değil."

"Biliyorum," diye katılıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Lexi dün gece nereye gittiğini söyledi mi?"

"Üzgündü. Ağlıyordu."

Siktir. Siktir. Siktir. Bu daha iyi olmaya devam ediyor.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Tekrar ediyorum. "Eve hiç gelmedi."

"Hayır, bana taco getirdi ve ağladı. Ona bir resim verdim. mutlu."

"Gittiğinde yalnız mıydı?" "Evet."

"Peki nereye gittiğini söyledi mi?" Tekrar deniyorum.

"Hayır, ama yakında beni göreceğini söyledi. Ve benim Lexi'm yalan söylemez, bu yüzden onu yakında göreceğim. Onu gördüğümde onu görmek istediğini söyleyeceğim."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Tamam, teşekkür ederim." "Hoşça kal, Lexi'nin erkek arkadaşı."

İskeleyle doğru yürüyorum ve Lexi'nin Aiden'a her zaman taco aldığı yeri buluyorum. Tezgâhı silen beyefendiye "Affedersiniz," diyorum. "Nişanlım Lexi Scott buraya tako almak için sık sık gelir..."

"Evet, onu tanıyorum," diyor ben sözümü bitiremeden. "Dün gece taco almak için burada mıydı?"

"Evet, öyleydi. Gerçekten iyi bir kızdı. İskelenin altındaki evsiz adama her gün taco götürmem için peşin ödeme yaptı."

Tabii ki o yaptı. Kahretsin Lexi, hangi cehennemdesin? Ve neden buradaydın?

"Dün gece geldi ve bana önümüzdeki birkaç ay yetecek kadar para verdi, sonra biraz taco aldı ve bunu adama kendisinin götüreceğini söyledi."

"Gittiğini gördün mü?"

"Hayır, tacoları alıp gittikten sonra onu bir daha görmedim."

"Tamam, teşekkürler."

Kamyonetime doğru giderken, o pisliğin kolunun altında bir tahtayla kaldırımında yürüdüğünü gördüm. Bir kadınla konuşuyor, kadın da onun söylediklerine gülüyordu.

Hiç düşünmeden ona doğru ilerledim. Çok geç olana kadar geldiğimi görmüyor ve yumruğum yüzünün yan tarafına değiyor. Tökezleyerek geri çekildi, tahtası yere çarptı. Kız çığlık atıyor. Onu tekrar tekrar yumrukluyorum, her darbeyi indiriyorum, ona tek bir yumruk atma şansı bile vermiyorum.

Yerde yatıyor, yüzü kan içinde ve ben tam ona tekrar vurmak için geri çekecekken arkadan biri gelip beni ondan çekiyor. Vücudu yere düştü.

Bu işi bitirebilmek için her kimse onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama adam çok güçlü. "Alec," diye bağılıyor Mason. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bırak beni," diye bağırarak Jason'ın peşinden tekrar gitmeye çalışıyorum. Şimdi geriye doğru sürünüyor ve betona kan tükürüyor. Konuştuğu kadın onun yanındaydı. "Lexi'ye saldıran pislik o."

Mason bir an duraksar ve sonra Tristan öne çıkar. "Bu o mu?" Tristan, Jason'a doğru yürürken sorar.

"Evet, Lexi dün gece burada görüldü ve şimdi onu bulamıyorum."

"Kızımı gördün mü?" Tristan sorar.

Jason gülüyor. Kahrolası kahkahalar.

"Bırakın beni!" Hâlâ beni tutan Mason'a bağııyorum.

"Hayır, bu işi doğru düzgün hallet. İhtiyacın olan son şey onun seni saldırıyla suçlaması." Bunun için çok geç.

"Sana bir soru sordum," diyor Tristan. "Bana cevap vermeni öneririm." "Bir boka cevap vermek zorunda değilim," diye tükürüyor Jason, titreyerek ayağa kalkıyor.

"O zaman polisleri ararım ve onlara hesap verirsin." Polislerin bir bok yapmayacağını zaten biliyoruz. Jason'ın o gece Lexi'ye saldırdığına dair kanıt yok ve Lexi de bunu doğrulayamadı. Aiden hariç. Kahretsin, buna tanık oldu ve ona dün gece hakkında sorduğumda, Jason'ın kim olduğunu biliyor gibiydi. Belki onu teşhis edebilir.

Telefonum çaldı ve çıkardım. Ryan arıyor. **Lexi'nin burada olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Kimseye söylemememizi istedi ama Micaela kaçarsa güvende olduğunu bilmek isterim.**

Ne oluyor lan? Koştı. Neden kaçtı? "Tristan, onu buldum," dedim ona. Arkasını döndü. "O iyi mi?"

"Evet."

Tekrar Jason'a bakar. "Kızıma saldıranın sen olduğunu çok iyi biliyorum. Ve artık neye benzediğini bildiğime göre, arkanı kollasan iyi edersin." Jason'ın tahtasını aldı ve tutarken ayağının ağırlığını kullanarak ikiye ayırdı. Sonra Mason ve bana doğru yürüdü. "Hadi gidelim."

Onu kamyonetime kadar takip ettik. "Ryan bana kızın onların evinde olduğunu mesaj attı."

"San Diego'da mı?" Tristan da en az benim kadar şaşkın bir sesle soruyor. "Kız kardeşinin mezuniyetine birkaç saat var. Orada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Kızın kaçtığını ve kimseye söylememelerini istediğini söyledi ama benim çıldıracağımı biliyordu." Lafı açılmışken.

Ben: Teşekkür ederim. Sizinle geri dönecek mi?" Sanmıyorum.

Ağlıyor ve Micaela onunla konuşuyor. Gitmeyeceğini söyledi.

Sadece onun iyi olduğunu bilmeni istedim.

Ben: Teşekkürler.

"Mezuniyete gitmeyi planlamadığını söyledi."

"Ne oldu böyle?" Tristan soruyor. "Kız kardeşinin mezuniyetini asla kaçırmazdı."

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?" Mason soruyor.

"Hayır, dört gündür eve bile gitmedim. Doksan altı saatlik bir vardiyam vardı. Eve geldiğimde çoktan gitmişti. Dün gece buraya geldi."

ve Aiden'ı gördüm. Ona taco almış. Kızın ağladığını söyledi ve onu mutlu etmek için bir resim çizdi. Sonra da gitmiş."

"Pekâlâ, o güvende," diyor Tristan. "Georgia'nın mezuniyetine gitmem gerekiyor. Daha sonra bunu çözebiliriz."

"Ne?" Ona hayal kırıklığımla eşleştikten emin olduğum bir bakış attım. "San Diego'ya gidiyorum."

Mason, "Nerede olduğunu bilmenizi istemiyor," diyor.

"Ve ona gitmek Ryan'ı otobüsün altına atacak," diye ekliyor Tristan. "O orada güvende. Jason'ın yakınında değil. Her ne oluyorsa mezuniyet sonrasına kadar bekleyebilir."

"Ve dediğin gibi," diye karşı çıkıyorum. "Lexi kız kardeşinin mezuniyetini asla kaçırmaz. Bir terslik var." Telefonumdaki saate bakıyorum. "İki saatlik yol. Şimdi çıkarsam onu zamanında geri getirebilirim."

Tristan sert bir nefes verir. "Sana yapmamayı söylemek istiyorum ama..."

"Ama çok iyi biliyorsun ki o Charlie olsaydı sen de aynı şeyi yapardın." Mason'a baktım. "Ve sen de yapardın."

Mason başını sallar. "Evet, yapardım."

Kamyonetimin kapısını açtım ve bindim. "Seni haberdar edeceğim."

San Diego'ya doğru yola çıkarken son birkaç gündeki her konuşmayı sorguluyor, seyahatten döndüğümüz andan bugüne kadar neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Bir parça eksik ve ne olduğunu bulana kadar neler olduğunu bilemeyeceğim. Yolun yarısına geldiğimde Ryan bana mesaj atarak mezuniyete gittiklerini ve Lexi'nin geride kaldığını haber veriyor.

Micaela ve Ryan'ın evine vardığımda, Lexi'nin cipini garaj yolunda görüyorum. Anahtarım olmadığı için kapıyı çaldım. Kimse cevap vermeyince, evin içinde ürkütücü bir sapık gibi dolaşıp her pencereye bakıyorum. Sonunda aradığımı buldum. Lexi yatağa uzanmış, top gibi kıvrılmış ve ağlıyordu. Hay sikeyim.

Cama vuruyorum ve o da sığıyor. "Lex," diye bağırdım. "Beni içeri al."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Pencereye doğru yürüdü ve panjurları kaldırarak onu tam cepheden görmemi sağladı. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş. Altında uykusuzluktan siyah halkalar var. Her zamankinden daha solgun, neredeyse hayalet gibi görünüyor. Sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve üzerinde benim Station 115 kapüşonlu tişörtüm ile altından zar zor görünen bir çift minik pamuklu şort var.

"Beni korkuttun bebeğim," diyorum ona.

Bana kapıyı açacağını söylemek yerine pencerenin kilidini açıyor ve hafifçe kaldırıyor. "Sana gittiğimi söylemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Georgia'nın mezuniyetine gitmemiz gerekiyor. Neden dönüş yolunda konuşmuyoruz?" Arabasını almakla sonra ilgilenirim.

İrkilir ve sonra başını sallar. "Seninle gelmiyorum."

"Lex, her ne oluyorsa, bununla başa çıkabiliriz... birlikte. Ama Georgia'nın mezuniyetini kaçıramazsın. Kendini asla affetmezsin. Bu kız kardeşin için büyük bir gün."

Burnunu çekiyor ve yeni gözyaşları yüzeye çıkıyor. "Haklısın."

Rahatlayarak iç çektim. "Seninle ön tarafta buluşuruz." Evin etrafında yürüyorum ve bir dakika sonra Lexi dışarı çıkıyor. "Geri gelip cipini alabiliriz."

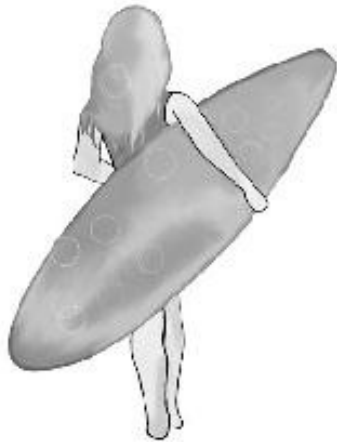
"Hayır, yapamayız," diyor bana doğru yaklaşıyor. "Çünkü..." Göğsüme çarpan bir hıçkırık salıyor. Sanki biri kalbimi bir mengene gibi kavırıyor. "Artık birlikte değiliz." Yüzüğünü parmağından kaydırıyor ve bana uzatmaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sanki yüzük beni yakma potansiyeline sahipmiş gibi geri adım atıyorum. "Neler oluyor?"

"Düğünü iptal ediyorum... nişanımızı" diyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. Elimi tutuyor ve yüzüğü zorla elime sokarak parmaklarımı yüzüğün etrafına kapatıyor.

"Neden?" Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Çünkü hamileyim," diye hıçkırıyor. Gözlerim karnına gidiyor. O hamile... Bir bebeğimiz olacak. O zaman beni neden terk etsin ki? Tam soracaktım ki, bir sonraki sözleri beni sessizliğe boğdu. "Ve bebeğin senden olup olmadığını bilmiyorum."

Twenty Eight

Lexi

ALEC'IN YÜZÜNDEKİ ACI VE ŞAŞKINLIK İFADESİ BENİ NEREDEYSE

Kusmak. Ona bu şekilde söylemeyi planlamamıştım, şimdi değil, bu yüzden kaçtım, böylece ona nasıl söyleyeceğimi düşünmek için biraz zamanım olacaktı. Ryan'ın ona burada olduğumu söyleyeceğini bilmeliydim. Yine de kızgın değilim. Nereye gittiğimi kimseye söylemeden gitmemeliydim, özellikle de Alec'e. Çok endişelenmiş olmalı. Ona iyi olduğuma dair mesaj atacaktım ama dün gece telefonumun şarjı bitti ve yanımda şarj aleti getirmemiştim. Micaela ve Ryan gittikten sonra bunu düşündüğümde şarj aleti bulamadım. Şarj aletlerini yanlarında götürmüş olmalılar.

"Lex," diye mırıldandı Alec. "Bunu bana açıklamak zorundasın, çünkü beni asla aldatmayacağını çok iyi biliyorum."

Haklı, yapmazdım. Çünkü o benim tüm dünyam. Bu yüzden ondan ayrılmak zorunda kaldım, çünkü ona verebileceğimden daha fazlasını... daha iyisini... hak ediyor.

Muhtemelen ağlamaktan, kusmaktan ve yemek yememekten dolayı kafam bulanık. "Oturalım ve açıklayayım."

Verandadaki salıncakta oturuyoruz ve bu kalbimi acıtıyor. Micaela ve Ryan çok şirin bir aile evine sahipler. RJ için orman jimnastiği olan geniş bir arka bahçeleri, üçünün de sığabileceği bir salıncağı olan etrafı çevrili bir verandaları ve hatta beyaz bir çitleri bile var. Bunu ne kadar çok istediğimi düşünürken elim karnıma gidiyor: ev, aile, çocuk.

beyaz çit. Sadece birkaç gün önce anne olmanın hayalini kuruyordum. Şimdi, ben...

"Lex, lütfen," diye yalvarır Alec.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum. "Dediğim gibi, hamileyim... ve bu senin bebeğin olmayabilir." Düşüncelerim düne geri dönüyor.

"Alexandria Scott," diye sesleniyor hemşire yüzünde bir gülümsemeyle. "O benim," diyorum ona, ayağa kalkarak.

Biz git aracılığıyla ve standart ziyaret Eşyalar: Ağırılık, kan basınç, sıcaklık kontrolü.

Her şeyi iPad'ine not etmeyi bitirdiğinde, "Hamileliğinizi onaylatmak için burada olduğunuz yazıyor," diyor.

"Evet."

"Git ve bu elbiseyi giy ve banyoda bir kaba işe. Üzerine adını yaz ve metal kapıdan geçir." Bana beyaz bir önlük uzattı. "Birkaç dakika içinde döneceğim.

O gittikten sonra dediğini yapıyorum ve masaya oturuyorum. Dediği gibi, birkaç dakika sonra geri dönüyor ve yanında doktorumu da getiriyor.

"Lexi," dedi Dr. O'Neil elimi sıkarak. Annem Georgia ve ben onu yıllardır görüyoruz. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"İdrar testi hamile olduğunu doğruladı." Aniden gergin ya da endişeli hissetmeyi bekliyorum. Yani, işte bu. Onaylandı. Hamileyim. Ama hissetmiyorum. Mutlu hissediyorum. Alec'e söylediğim ve onun da benim kadar heyecanlandığı görüntüler kafamda uçuşuyor.

"Dosyanızda son adetinizin ne zaman olduğundan emin olmadığınız yazıyordu" diye ekliyor. "Bu yüzden size tahmini bir tarih verebilmek için bir ultrason yapacağız."

"Tamam."

Sondaya bir prezervatif takıyor ve iç ultrason yapacağını çünkü eğer çok ilerlememişsem dış ultrasonla kalp atışlarını algılayamayacağını söylüyor.

Ekranı açıyor ve hemen ardından yüksek bir vınlama sesi odayı dolduruyor. "Bu bebeğinizin kalp atışı" diye açıklıyor. Ben gözyaşı dökerken gözlerim küçük, çırpınan kalbe takılı kalıyor. Bir kalp atışı. Bebeğimin bir kalp atışı var. Vücudumda yaşayan bir varlık var ve birkaç ay içinde onu kucağıma alabileceğim. Alec'e söylemediğim için hemen pişman oldum.

Eğer yanılıyorsam ve hamile değilsem onu umutlandırmak istemedim, ama şimdi bu harika, büyüğü anı kaçırtıyor.

"Fetüsün büyüklüğüne dayanarak, doğum tarihinizi yirmi birinci Mart olarak tahmin ediyorum," diyor. "Birkaç gün içinde değişebilir." iPad'ine tıklıyor, sonra bana dönüyor. "Bu da yaklaşık yedi haftalık olduğunuzu gösteriyor."

Tanrım, regl olmayalı bu kadar uzun zaman mı oldu? Neredeyse iki ay oldu. Kafamda hesapladım. Yaklaşık... Ve sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hızla doğrulup oksijen almaya çalışıyorum. Kalbim düzensiz atıyor ve nefesimi tutamıyorum. Sanki vücudumdaki tüm kan çekilmiş gibi hissediyorum. Kalp atış hızımı yavaşlatmaya çalışırken titreyen ellerim göğsümü kavırıyor.

"Lexi, iyi misin?" Dr. O'Neil endişeyle sorar.

"Hesaplamalarınıza dayanarak... bebeğe ne zaman hamile kalındığını söyleyebilir misiniz?"

Doktorun kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama sorumu sorgulamıyor. Bunun yerine iPad'ine tıkladı ve "Herkes için yumurtlama günleri farklı olduğundan tam tarihi belirleyemiyoruz, ancak doğum tarihinize göre 1 Temmuz civarında olabilir" dedi.

Temmuzun ilk günü.

Saldırıya uğradığım gün.

O tarih beynime kazındı. Ve eminim hep öyle kalacak.

Bir el yeleme kabaca kavrayıp başımı geriye çekiyor.

Dizlerim kayalara çarpıyor.

"Dur!" Yalvarıyorum.

Diğer eli bikinimin altından kayıyor. "Lütfen bunu

yapma," diye yalvarıyorum.

"Sen lanet bir alaycısın! Ve senin gibi şakacılar hak ettiklerini bulurlar."

"Ah! Bu acıttı. Lütfen bunu yapma."

"Lexi...Lexi, bebeğim. Bana geri dön." Alec. Onun yumuşak sesi. Gözlerimi açıyorum ve Alec'le birlikte verandadaki salıncağa geri dönüyorum.

"Sanırım bana tecavüz etti," diye fısıldıyorum, gözlerim onunla buluşmayı reddediyor. Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum ve dudaklarımdan çıkarken zımpara kağıdı gibi hissediyorum. "Kafamdaki tüm o geri dönüşler..." Hıçkırıklara boğuldum. "Bana tecavüz etmesine yol açtılar. Ve doktor... tahmini gebe kalma tarihimin 1 Temmuz olduğunu söyledi."

Alec bir şey söylemeyince ona bakıyorum. Çenesi sert ve gözleri kapalı. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Bu bebek... Bizim bebeğimiz olması gerekiyordu. Ama olmama ihtimali de var. Ve ona bunu yaşatmak hiç adil değil.

"İşte bu yüzden seninle evlenemem," diye açıklıyorum. "Başka bir adamın bebeğini taşıma ihtimalim varken senden hayatını benimle geçirmeye söz vermeni isteyemem."

Alec gözlerini açıp bana bakıyor ve gözlerinden yayılan acı kalbimi sakatlamaya yetiyor. "Bana tecavüz eden bir adamın bebeğini taşıyor olmaktan iğrenmem gerekir ama bunu yapamıyorum. Çünkü muhtemelen yarı yarıya onun olsa da, bu bebek aynı zamanda yarı yarıya benim ve onu monitörde gördüğümde-"

"O mu?"

"Bilmiyorum. Sadece ona "o" demek yanlış geldi. Kalp atışı vardı..."

Alec başını sallar. "Neden bana randevunuzdan bahsetmediniz?"

"Hamile olup olmadığımı tam olarak emin değildim. İş yerindeki çocukların grip olduğundan bahsettiğinde, bende de olup olmadığını merak ettim. Bunu doğrulamak ve sana söylemek istedim, böylece kutlama yapabilirdik. Ama sonra doktor bana tarihleri verdi ve kutlama yapamayacağımızı anladım."

Alec vücudunu bana doğru çeviriyor ve ellerimi avuçlarının içine alıyor. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve midemin bulandığını hissediyorum. Beni dikkatli olmam konusunda uyarmıştı.

Sahilde çok geç saatlere kadar kalmamak. Dinlemedim.

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," diyor. "Seni varlığımın her parçasıyla seviyorum. Yıllar önce benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum ama korkağın tekiydin, seni kaybetmekten korktuğum için hislerimi sana söyleyemiyordum. Ama sonra babam öldü ve bu bana tek bir anı bile boşa harcamama cesareti verdi. Onun ölümüyle hayatın ne kadar değerli olduğunu anladım. Ne kadar kısa olduğunu. Her şeyi doğru yapabilirsin ama yine de sen hazır olmadan bitebilir."

Sözleri boğazımın duygularla dolmasına neden oluyor.

"Sen benimsin Lexi Scott," diye devam ediyor. "Öyle ya da böyle tüm hayatımız boyunca benim oldun ve bu haberin bunu değiştireceğini düşünüyorsan sana olan aşkımın ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun."

"Ama-"

"Hayır," diyor. "Aması yok. Taşıdığın bu bebek bizim. Hikayenin sonu. Eve gidip hazırlanacağız ve sonra Georgia'nın mezuniyetine gideceğiz. Mezuniyet bitince de annelerin evine gideceğiz."

mezuniyet partisi. Bu gece seni kollarıma alacağım ve geleceğimiz hakkında konuşacağız..."

Yeni gözyaşları oluşuyor ve dökülüyor. Bedenim hıçkırıklarla sarsılıyor. "Gelecek hafta arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde evleneceğiz ve

Hazır olduğumuzda bir bebek beklediğimizi açıklayacağız. Ve yedi ay içinde bebeğimizi dünyaya getireceğiz. Onu seveceğiz, koruyacağız ve o bizim olacak." Gözleri ve ses tonu öyle bir inanç taşıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ama ya o değilse-"

"Öyle," diyor Alec, iki kelimeyi yavaşça söyleyerek. "Sana izin veremem-"

"Ne yapmama izin veremezsin? Senin parçan olan bir bebeği sevmeme mi? Damarlarında senin kanın akacak olan masum bir bebeği. Sekiz yaşındayken Mason'la tanıştım ve annemin evine taşındığı andan itibaren beni kendi çocuğuymuşum gibi sevdi. Neden biliyor musunuz? Çünkü ben annemin oğluydum ve o da annemi seviyordu. Bana etinden ve kanından biriymişim gibi davrandı, kız kardeşim gerçekten onun olmasına rağmen. Tıpkı babanın Georgia'ya ve annenin sana davrandığı gibi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. O kadar çok ağlıyorum ki konuşamıyorum. Hıçkırıkların arasında hıçkırıyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. "Biliyorum ama sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Hak ettiğim şey sensin," diyor. "İstedğim sensin... iyi, kötü ve çirkin. Hepsini seninle yaşamak istiyorum. Hayat her zaman güzel değildir Lex." Uzanıp bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bazen düpedüz çirkindir. İşte o zamanlarda pes etmek, saklanmak isteriz ki bununla uğraşmak zorunda kalmayalım. Babam öldüğünde olduğu gibi... Kederimin içinde debelenmekten başka bir şey istemedim. Ama o çirkin zamanlar sayesinde güzel olanın değerini anlayabiliyoruz. Başına gelebilecekler, o pisliğin sana tecavüz etmiş olma ihtimali gerçekten çok çirkin, ama bebeğim, içinde büyüyen sağlıklı bir bebeğin var ve bu da güzel değilse nedir bilmiyorum."

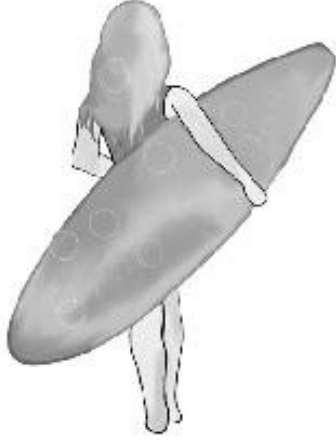
Alec yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. Gözlerimi kapatıp taze kokusunu içime çekiyorum, hemen sakinleşiyorum, bedenim gevşiyor. Alec'ten kaçarken ne düşünüyordum bilmiyorum. O benim diğer yarım. Benim yolum. Geçmişim. Şimdiki zamanım. Geleceğim. Benim sonsuzluğum.

Alec elimi avucunun içine alıyor ve yüzüğümü tekrar takıyor. "Bunu bir daha asla çıkarma. Ait olduğu ve kalması gereken yer burası."

Alnımın üst kısmını öpüyor ve ben de göğsüne doğru iç çekiyorum, gebe kaldığım tarihi öğrendiğimden beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. Ama sonra doktorun bana ne söylediğini hatırlıyorum.

"Kadın doğum uzmanım Dr. O'Neil, Kaliforniya'da Jason'ın bana tecavüz ettiğini kanıtlasam bile, eğer babası oysa bebek üzerinde hak iddia edebileceğini söyledi." Söylediklerine inanmadım ve ofisinden çıkarken araştırdım ve haklı olduğunu gördüm. Kaliforniya'da birçok kez yargılanan ve suçlu bulunan erkekler daha sonra bir çeşit ziyaret hakkı elde etmişler.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Alec. Çenemi kaldırıyor, böylece ona bakıyorum. "O bebek bizim ve hiç kimse farklı bir şey bilmeyecek."

Twenty Nine

Alec

LEXI HAMİLE VE BENDEN KORKTUĞU İÇİN KAÇTI.

Benim olmadığı ortaya çıksa bile onu ve karnındaki bebeği sevebileceğimden. Aşkımıza, bana, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi ve karnındaki bebek için ölebileceğimi bilecek kadar inanmamış olmasından nefret ediyorum. Ama aynı zamanda, anlıyorum. Korkmuştu. Hâlâ da korkuyor. Yaşadığı ve hala yaşamakta olduğu şey çok travmatik. Saldırıya uğradığı o gece neler olduğunu hala bilmiyor ve büyük ihtimalle de asla öğrenemeyecek. Ve şimdi muhtemelen sevgi yerine nefretten doğan bir bebek taşıyor. Ama söylediğimde ciddiydim: kimse bunu asla bilmeyecek. Herkesin bildiği kadarıyla, o bebek bizim, sevgiyle yaratıldı. Ve o pislik Jason, Lexi'nin hamile olduğunu ya da bebeğin onun DNA'sını taşıyabileceğini asla bilmeyecek. Bundan emin olacağım.

Sitemize girdim ve Lexi yanıma park etti. Aracını orada bırakması için onu ikna etmeye çalıştım ama o bu işi hemen bitirip eve getirmek istedi, ben de onu eve kadar takip ettim. Hemen içeri girip üstümüzü değiştirmemiz ve Georgia'nın mezuniyetine gitmemiz gerekiyor. Zar zor yetişeceğiz ama en azından orada olacağız ve Georgia sahnede yürürken kız kardeşi de yanında olacak.

Kamyonetimden indiğimde yeni gözlerle etrafıma bakıyorum. Burası pek de aile dostu sayılmaz. İşlek bir yola bitişik. Kiracıların çoğu üniversite öğrencileri ve genç çiftlerden oluşuyor. Burada

bir park, ama caddenin yaklaşık yarım mil aşağısında. Ailem bana bu evi itfaiye akademisinden mezuniyet hediyesi olarak aldığı anda mükemmeldi, ama şimdi...

"Neye bakıyorsun sen?" Lexi bana yaklaşıyor ve ne gördüğümü anlamaya çalışarak etrafına bakınıyor.

"Bir ev almamız lazım. Burası bir aile için uygun değil." Elini elime alıyorum ve parmak eklemlerinin üstünü öpmek için dudaklarıma götürüyorum. Teni sıcak ve yumuşak, vanilyalı vücut losyonu gibi kokuyor. Üzerindeki okyanus kokusunu özlüyorum. Sörf yapmayalı uzun zaman oldu ve sanırım bebek doğacağı için bir süre daha beklemesi gerekecek.

"Sahilde bir ev almak istiyorum," dedim ona. "Böylece özel bir plajda sörf yapabilirsin. O sahile geri dönmeni istemiyorum." Jason'ın olabileceği bir yere yakın olmasını istemiyorum.

"Peki ya Aiden?" diye soruyor.

Tabii ki bu onun endişesi. Lexi'nin kocaman bir kalbi var ve harika bir anne olacak.

"Ona nasıl yardım edeceğimizi bulacağız," diye söz veriyorum. "Onu o sahilden alıp güvenli bir yere götüreceğiz."

"Teşekkür ederim," diyor ve beni öpmek için parmak uçlarına kalkıyor.

Georgia'nın mezuniyet törenine zamanında yetiştik ve sahnede yürürken ona tezahürat yaptık. Biz oradayken Lexi bana okula geri dönmek isteyip istemediğinden emin olmadığını söyledi. Ne yapmak istediğinden emin değil ama anne olacağı için heyecanlı olduğunu biliyor. Ona bunu çözmek için bolca zamanı olduğunu söyledim. Bizi geçindirecek kadar kazanıyorum ve babamın bana bıraktığı hayat sigortası parasıyla ailemizi kurmak için bir ev alabilirim.

SONRAKI HAFTA UÇUP GIDIYOR. Evde olduğumda, mezuniyet ve düğün için şehirde olan herkesle takılıyoruz. Geceleri ise yalnız kaldığımızda yatağımıza uzanıp birbirimize sarılıyor, geleceğimiz, bebeğimiz ve kendimiz hakkında konuşuyoruz. Lexi, hamile olduğunuzu on iki haftalıkken açıklamanız gerektiğini okudu, bu yüzden herkese o zaman söylemeyi planlıyoruz. Kız kardeşine bile söylemedi, ki buna şaşırdım. Sanırım hala gerçekten hamile olduğu ve yedi ay sonra bir bebek doğuracağı gerçeğini kavramaya çalışıyor.

Ben işteyken, mesajlaşıyor ve görüntülü konuşuyoruz. Gözlerinden anlayabiliyorum, korkuyor. Fikrimi değiştirmemden, sözlerimden, verdiğim sözden pişman olmamdan. Ona bunu yapamayacağımı söylememi bekliyor. Ama bu asla olmayacak. Lexi'yi seviyorum ve onunla evleneceğim. Bu bebeğin benden olmama ihtimali çok düşük. Ona tecavüz ettiyse bile, bu süre içinde onlarca kez korunmasız seks yapmamıza kıyasla bir kez oldu. Elbette, sadece bir kez olabilir ve eğer ona tecavüz ettiyse, taşıdığı bebek onun DNA'sını taşıyabilir, ama bu bebek, kan grubu ne olursa olsun, benimdir. Benim soyadımı taşıyacak ve ikimiz tarafından da sevinecek. Bana söylediği andan itibaren aklımda hiç şüphe kalmadı.

Ancak Lexi tanıdığım en güçlü kadınlardan biri olsa da, konu bu konuya geldiğinde kendine güvensiz olduğunu da biliyorum. Kendi annesi, kanından canından biri, hastaneden onsuz çıktı ve bir daha arkasına bakmadı. Bu yüzden davranışlarımla ona ciddi olduğumu göstereceğim. Onu ve bu bebeği seveceğimi ve koruyacağımı. Onunla sonsuza dek birlikte olacağımızı.

Onunla evlenmekle başlayarak, ki bunu yapmak üzereyim. Arka planda alan düğün marşıyla birlikte Lexi'nin derme çatma bir koridor olarak ikiye katlanan ahşap yürüyüş yolunda yürümesini büyülenmiş bir halde izliyorum. Her iki yanında beyaz ve pembe çiçekler var. Tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran kirli beyaz güzel bir elbise giymiş. Elinde pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan bir buket var. Yüzünü rten şeffaf bir duvak takmış ve saçları dalga dalga aşağıya iniyor. Chase, Georgia ve benim nikh memuruyla birlikte durduğumuz yere doğru adım attığında, elbisesini hafifçe kaldırarak ışıltılı ayakkabılarını gösteriyor. Elbette benim kızım topuklu ayakkabı yerine Vans giyerdi.

Georgia'ya çiçeklerini uzatıyor ve sonra gözleri dolan babası eğilip yanağından öpüyor ve onu gülümseten bir şeyler mırıldanıyor.

"Seni seviyorum baba,"
diyor. "Ben de seni
seviyorum Lex."

Elini uzatıyor ve tokalaşıyoruz. "Onu sevmeni ve ona iyi bakmanı sylemememe gerek yok. Bakacağını biliyorum," diye mırıldanıyor.

Bir kez başımı salladım. "Tabii ki yapacağım."

Beni kucaklıyor ve sonra Charlie ve Max'in yanına oturuyor.

Lexi'yi kolundan tutup mihraba kadar götürüyorum ve duvağını kaldırıyorum. Yumuşakça gülümsüyor ve çivit rengi gözleri mutluluk ve sevgiyle parlıyor.

Gözlerimi ondan ayırmak istemeyerek, "Nefes kesecek kadar güzel görünüyorsun," diyorum.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diyor. "Ama hiçbir şey itfaiyeci üniformanızın yerini tutamaz."

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor ve hepsi kıkırdayarak onun kızarmasına neden oluyor.

Nikâh memuru konuşmaya başlıyor ama ben ne dediğini duymuyorum. Önümdeki kadının büyüüne kapılmıştım. Müstakbel eşim, çocuğumun annesi, en iyi arkadaşım. Onun resmen benim olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Sen, Aleczauder Sterling, Alexandria Scott'ı ölüm sizi ayırana kadar, zengin ya da fakir, iyi ya da kötü, sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

İsimlerimizin benzerliğine gülüyorum. Bir zamanlar Lexi doğduğunda annem oradaydı ve ona isim koymama yardım etti. Sanki kader gibiydi.

"Evet." Nişan yüzüğüne uyan alyansı parmağına takıyorum.

"Alexandria Scott, Aleczauder Sterling'i yasal kocan olarak kabul ediyor musun, zengin ya da fakir, iyi ya da kötü, ölüm sizi ayırana kadar sahip olmak ve elinde tutmak için?"

Yangına dayanıklı alyansımı parmağıma geçirirken sulu bir gülümsemeyle "Evet," dedi. Söylemek istediğimiz her şeyi yalnızken aramızda söylediğimiz için geleneksel yeminlerle devam etmeye karar verdik.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," der beyefendi. "Gelini öpebilirsiniz."

Lexi'ye yaklaşıyorum ve avucumla yüzünün yan tarafını kavrayarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük yumuşak ve tatlıydı, aceleyle getirilmemişti. Ama sonra kollarını boynuma doluyor ve öpücüğü derinleştiriyor, dilini ayırık dudaklarımdan geçiriyor. Sonra bir bakıyorum, etrafımızdaki herkes alkışlayıp tezahürat yaparken onu kollarımın arasına almışım.

Lexi yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Tüh," diyor, hiç de üzgün değil.

Onu yere bıraktım ve parmaklarımız iç içe geçmiş bir şekilde, karı koca olarak hayatımıza birlikte başlamaya hazır bir şekilde ailemizin ve arkadaşlarımızın karşısına çıktık.

Koridordan geri yürüyoruz ve fotoğraf çektikten sonra tesisin arka güvertesine çıkıyoruz. Resepsiyon dışarıda yapılacak.

Etrafta masalar, bir köşede bir bar ve diğer tarafta yiyecek büfesi bulunmaktadır. Geniş alanın ortasında ise dans pisti yer alıyor.

DJ bizi anons ediyor ve herkes alkışlayarak bizi karşılıyor. Kimseyle konuşacak zamanımız olmadan, DJ bizi ilk dansımız için dans pistine davet ediyor.

"Seçtiğin şarkıyı duymak için sabırsızlanıyorum," diyor Lexi. Düğünle ilgili ayrıntıların çoğuyla o ilgilendi ama ilk dans şarkısını bana bıraktı ve ben de işi ciddiye aldım, Chase ve diğerlerine mükemmel olanı seçmeden önce düzinelerce şarkı dinlettim.

"Ben 'Love You Like I Used To'yu istiyordum," dedim. "Ama Chase dans etmek için çok hızlı olacağını söyledi."

Lexi gülümser. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Lifhouse'dan "You and Me" başlıyor ve Lexi'yi kollarıma alıyorum. Dudakları en güzel gülümsemeyle kıvrılıyor ve onu usulca öpüyorum. "Sadece sen ve ben, bebeğim."

"Evet, öyle," diye kabul ediyor.

Müzik eşliğinde sallanırken ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz. Şarkı o anda söylenmesi gereken her şeyi söylediği için konuşmaya gerek kalmıyor. Şarkı bittiğinde, dans pistinden ayrılmadan önce onu bir kez daha öpüyorum, çünkü bir sonraki şarkı baba-kız dansı olacak.

Babasına doğru yürürken, Aiden bize yaklaştı. Lexi düğünde olması için ısrar etti. Chase onu getirecek kadar nazikti ve Georgia da bizim için ona göz kulak olacağına söz verdi.

"Tebrikler Lexi," diyor parlak yeşil gözlüklerini takarak. "Tebrikler Lexi'nin kocası."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim, Aiden."

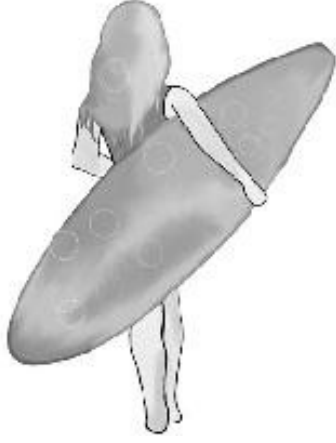
"Teşekkür ederim," diyor Lexi ve ona sarılıyor. "Geldiğiniz için de teşekkür ederim."

"Sana bir resim çizdim," diyor Aiden, Lexi'ye kâğıdı uzatırken. İkimizin evlilik yeminlerimizi ettiğimiz bir resim. Biz mihrabın üzerindeyken çizmiş olmalı.

"Oh, Aiden," diyor boğazı düğümlenerek. "Bu çok güzel." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve onları uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Lexi," dedi Aiden. "Lexi'nin kocası seni seviyor."

"Seviyor," diye kabul ediyor. "O beni seviyor ve ben de onu seviyorum."

Thirty

Lexi

DJ, BABA-KIZ DANSI ZAMANININ GELDİĞİNİ ANONS EDİYOR,
Bu yüzden Aiden'a güzel resim için teşekkür ediyor ve kağıdı benim için tutması için Alec'e veriyorum.

Babam yanıma geldi ve elimi tutarak bizi dans pistine götürdü. O tanıdığım en güçlü adam ama bugün en az üç kez gözyaşı döktüğünü gördüm.

Müzik çalmaya başlıyor ve daha önce hiç duymadığım bir şarkı. Babam ve ben dans ederken birkaç saniye boyunca sözleri dinliyorum. Kızını kocasından önce seven bir baba hakkında. Kızının iyi bir adam bulması için dua etmiş ama yine de onu vermek çok zor. Sözler devam ederken, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım dökülüyor.

"Ah, Lex," diyor babam, bana daha sıkı sarılarak. "Seni o kadar çok seviyorum ki." "Bu şarkı çok güzel," diyorum ona, başımı göğsüne yaslayarak.

"Adı Heartland'den 'I Loved Her First'." "Küçük kızımın büyüdüğüne inanamıyorum" demeden önce bir dakika daha dans ediyoruz.

Ona bakıyorum ve gözyaşlarımı burnumdan çekiyorum. Gerçekçi olmak gerekirse hiçbir şey değişmiyor. Hâlâ Los Angeles'ta Alec'le yaşıyorum, ailemden sadece birkaç dakika uzaktayım ama sanki her şey değişiyormuş gibi geliyor.

"Küçüklüğünü hâlâ hatırlayabiliyorum," diyor. "Her yeri boyardın, o kadar kaygısızdın ki... Bu dünyadaki yerini bulman için seni zorladığımı biliyorum ama Lex, seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum.

İster üniversiteye geri dön, ister tekrar sörf yap... ya da o lanet duvarların kenarlarını boyamaya devam et." Bir kahkaha attı ve ben de ona katıldım. "Ne yapmaya karar verirsen ver harika olacağını biliyorum, çünkü zaten öylesin."

"Teşekkür ederim, baba." Şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez.

Şarkı bitiyor ve Mason benimle dans etmek için yanıma geliyor. "Önce vaftiz kızım, şimdi de gelinim," diyor. "O çocuk sana iyi davranırsa iyi olur, yoksa onu iskeleden aşağı atarım."

"Onu yetiştirmeye yardım ettin," dedim. "Yani onun ne kadar iyi bir adam olduğunu biliyorsun. öyle."

"Evet, biliyorum" diyor, "ve ikiniz de kendi yolunuzu bulduğunuz için çok mutluyum. birbirimize."

"Teşekkür ederim."

Şarkı çalarken dans ediyoruz ve bittiğinde, DJ herkesin dans pistinde bize katılabileceğini duyururken Alec beni kollarına alıyor.

Dansımızı bitirdikten sonra yemek yiyor, arkadaşlarımız ve ailemizle vakit geçiriyoruz. Birbirimize pasta kesip yediriyoruz ve Chase ile Georgia duygusal ve komik konuşmalar yapıyorlar. Gün bundan daha mükemmel olamazdı.

Geç olduğunda, Alec bana yetişmemiz gereken bir uçak olduğunu hatırlatıyor. Bize katıldıkları için herkese teşekkür ediyoruz ve ailemizi kucaklayıp öptükten sonra balayımıza doğru yola çıkıyoruz.

"HEY, BAYAN. STERLING, HAZIR MISIN?" Alec soruyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Bana böyle seslenmesinden asla bıkmayacağım ve biliyorum ki o da bunu duymayı çok sevdiği için söylüyor.

"Evet, öyleyim Bay Sterling." Göz kırpıyorum ve Alec gülüyor, öpmek için yüzümü kendine çekiyor.

Havaalanındaki kalabalığı takip edip çantalarımızı aldıktan sonra bir taksi bulmak için dışarı çıkıyoruz. Balayı için Londra'da bir hafta geçirmeyi, sanat galerilerini gezmeyi ve şehri keşfetmeyi planlamıştı.

Daha heyecanlı. Aiden'ı bırakmaktan nefret ediyordum ama Georgia onu kontrol edeceğine söz verdi ve Greg'e önümüzdeki birkaç ay için tacoların parası ödendi.

Otelimize yolculuk çok uzun sürmüyor ve Alec her şeyi çok iyi planladığı için check-in sorunsuz geçiyor. Odamıza açılan kapıya geldiğimizde, Alec beni kollarına alıyor ve bizi kapıdan geçiriyor. "Bizim eşğimiz değil," diyor, "ama işimizi görür."

Beni yere bırakıyor ve kollarına çekiyor. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ve beni alabilirsin."

"Gezmeye gitmemiz gerekiyordu," diyor.

"Seni görmeyi tercih ederim."

Uçağımız düğünden hemen sonra kalktığı için bu bizim karı koca olarak ilk sevişmemiz olacak. Alec yavaşça, arkasında *Just Married* yazan kapüşonlu tişörtümü ve ardından atletimi çıkarıyor.

Hamile olduğum için hassas olan göğüslerimi avuçluyor ve her birinin üstünü nazikçe öpüyor, ardından uzanıp sütyenimi açarak sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

"Benim olduğuna inanamıyorum," diyor, dudaklarını bir meme ucuna doluyor ve emiyor. "Bunlar benim." Diğer göğsümü eline alıyor ve aynı şekilde emiyor, vücuduma zevk zıpları gönderiyor.

Bir an durup arkasına uzanıyor ve gömleğini çıkarıyor, ben de kocama hayranlıkla bakmak için bir saniye duruyorum. Sıkı karın kasları ve gergin göğsü. Ona bakmaktan asla bıkmayacağım.

İkimiz de aynı anda birbirimizin pantolonuna uzanıyoruz ve gülüyoruz. Tamamen çıplak kaldıktan sonra beni kollarına alıp yatağa taşıyor. Beni yatağın ortasına yatırıyor ve üzerime tırmanıyor. Göğüslerimin ortasından aşağıya doğru öpücükler bırakıyor ve karnıma geldiğinde duruyor.

"Orada bir bebeğin büyüdüğüne inanamıyorum," diyor, ses tonunda hayranlık var. Göbek deliğimin hemen altındaki noktayı öpüyor. "Karnın büyüene ve bebeğin tekmelerini hissedebileceğime kadar bekleyemeyeceğim."

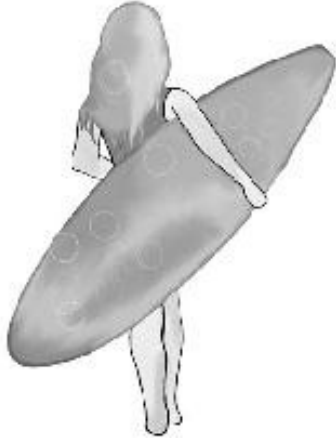
Karnımda kelekler uçuşuyor ve kalçalarım istekle sıkılıyor. Bebek hakkında konuşmasına ve ne kadar heyecanlı olduğuna bayılıyorum. Ona söylediğimden beri ev aramaya ve bebek mobilyası web sitelerini kaydetmeye başladı bile. Geceleri hamilelik ve bebekler hakkında bilgi arıyor ve bana her şeyi anlatıyor. Bana her gün ne kadar kutsanmış olduğumuzu ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatıyor.

"Benimle seviş," diyorum ona, omuzlarından tutup kendime doğru çekerek. "Beni kendinin yap."

"Benim için zevktir."

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA turistik yerleri görmekle geçti. Bir sürü sanat galerisi geziyoruz ve ben milyonlarca fotoğraf çekiyorum. Dışarıda gezmediğimiz zamanlarda odamıza kapanıp sevişiyoruz. Balayımızın sonsuza kadar sürmesini isterdim ama çok geçmeden balayımız sona eriyor ve eve, gerçekliğe dönmek zorunda kalıyoruz.

Thirty
One

Lexi

Üç Hafta Sonra

"NASIL GEÇTİ?" KAPIDAN İÇERİ GİRERKEN GEORGIA'YA SORDUM. Topuklu ayakkabılar ahşap zeminde tıkırdıyor. Mahkemede giydiği blazer ceket, kalem eteği ve topuklu ayakkabılarıyla çok yetişkin ve profesyonel görünüyor. Babam da gri takım elbisesi içinde şık bir şekilde onun arkasından içeri giriyor.

"Hilda yerleşti." Georgia yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Artık Reynolds Oil'in sahibi değilim."

"Bu ne anlama geliyor?" Annem soruyor.

Hepimiz Georgia'nın yanında olmak, ona destek olmak istedik ama avukatı sadece onun ve babamızın gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. İşi hızlandırmayı başardı ve Hilda'nın kendisine karşı çeteleşilmiş gibi hissetmesini ve daha fazla sorun yaratmasını istemedi. Bu yüzden bütün sabah ailemin evinde nasıl geçtiğini öğrenmek için bekledik.

"Demek ki kız kardeşin milyoner olmuş," diyor babam gülerek. "Ne?" Çılgılık atıyorum. "Bir milyon dolara mı aldı?"

"Bundan çok daha fazlası," diyor Georgia. "Ama avukatın söylediğine göre, yine de benim satabileceğimden çok daha ucuza almış. Ve Justin'in bana bir de vakıf fonu bıraktığı ortaya çıktı."

"Georgia bu kadar cömert olduğu için ona minnettar olmalı," diyor babam Georgia'yı şakağından öperek.

"Vay canına, tebrikler!" Ona sarıldım. "Bunların hepsini geride bıraktığına sevindim." Her şeyi yoluna koymak istediği için çok stresli olduğunu biliyorum. "Peki, şimdi mega zengin bir milyoner olduğuna göre ne yapacaksın?"

Georgia homurdanır. "Bilmiyorum bile. Her şey çok garip... ve tüm bunların beni annemden uzak tutmaya çalışan ve sonra da onu öldürmeye çalışan bir adamdan gelmesinden nefret ediyorum."

"Hey," dedi annem. "O para senin hakkın. Onu bir kenara koy, yatırım yap... Bunu çözmek için zamanın var, ama ona sahip olduğun için kendini suçlu hissetme."

Georgia başını sallar. "Tamam."

Mila ve Mason, kız kardeşi Anna ile birlikte kapıdan içeri girerken Alec, "Tebrikler," diyor. Bugün resmi olarak on iki haftalık olduğum için herkese hamile olduğumuzu söylemeyi planlıyoruz. Alec benimle birlikte son randevuma geldi ve bebeğin kalp atışları güçlüydü. Küçük fasulyenin yeni fotoğraflarını aldık ve sonunda haberlerimizi herkesle paylaşabileceğimiz için çok heyecanlıyız.

"Selam tatlım," diyor Mila Alec'e ve yanağından öpüyor. "Lexi." O da benim yanağımı öpüyor, sonra da kanepede kocasının yanına oturuyor. Biz Max ve Chase'in gelmesini beklerken babam Mason ve Mila'ya mahkemenin nasıl geçtiğini anlatıyor.

İkisi de geldikten ve herkes oturduktan sonra Mason şöyle der: "Hadi başlayalım. Mila haberlerinizi öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Annene bize söyleyeceğin bir şey olduğunu mesaj atıp onu ortada bırakamazsın. Beni deli ediyor."

"Katılıyorum," diyor annem. "Çıldırarak üzereyim."

"Hadi ama," diyor Chase. "Sanki siz bilmiyorsunuz." Alay ediyor.

"Neyi bilmiyormuşum?" Mila sorar.

"Bırakayım da onlar söylesin," diyor sırtarak.

"Madem bildiğini düşünüyorsun, söyle bize," diye alay ediyorum.

"Tamam, Alec Lexi'yi hamile bıraktı." demesine imkân yok.

Herkesin nefesi kesilir ve Alec sehpanın üzerindeki dergiyi kapıp Chase'e vurur.

"Hamile misin?" diye soruyor babam, gözleri kocaman açılmış ve hala dümdüz olan karnıma dikilmiş. Biraz kilo almaya başladım ve kıyafetlerim üzerime daha farklı oturuyor ama henüz belirgin bir bebeğim yok.

"Evet," diyorum herkese. "On iki haftalık hamileyim."

"Biliyordum," diyor Georgia. "Yine de bunu benden saklamaya çalıştığına inanamıyorum." Bana yarı şaka yan gözle bakıyor.

"On iki haftalık olana kadar beklemek istedik," diye açıklıyorum.

"Evet, evet." Ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Tebrikler." "Vay canına," diyor annem. "Büyükanne olacağım!"

Herkes ayağa fırlıyor ve bize sarılıyor... Babam ve Mason hariç herkes. Onlar şimdi duvara yaslanmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde yan yana duruyorlar.

"Kızdın mı?" Babama endişeyle sordum.

"Hayır," diyor gözleri yaşararak. "Sadece duvarları boyayan ve erkeklerden nefret eden küçük kızımın nasıl olup da bir eş ve şimdi de bir anne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Mason huffs. "Eğer Alec'i bu kadar sevmeseydim, vaftiz kızımı hamile bıraktığı için onu kışına tekmeyle basmakla tehdit ederdim."

İki adam da öne çıkıp beni kucaklıyor ve her biri beni tebrik ediyor. "Gerçekten çok heyecanlıyız," diyorum onlara.

"Hey, Lex," diyor Max. "Lex, bunu görmelisin."

Babam ve Mason'dan uzaklaşıp telefonunu çıkarmış olan Max'in yanına gidiyorum. Bana uzatıyor ve ne yazdığını okuduğumda şok içinde geri çekiliyorum.

"Sorun nedir?" Alec telefonu benden alarak soruyor. Ne yazdığını okuduğunda, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye soruyor babam.

"Jason iskelenin altında ölü bulundu ve Aiden tutuklandı," diyorum ona. "Karakola gitmemiz gerekiyor."

"Lex, hamilesin," diyor Alec. "Strese giriyor olamazsın. Lütfen bebeğim, sakın ol. Bir yolunu bulacağız."

"Aiden beni kurtardı," diye çıkışıyorum, çantamı kapıp kapıya yöneliyorum. "Beni bulmasaydı ölebilirdim. Bize ihtiyacı var. Şimdi."

"Bir avukata ihtiyacı var," diyor babam. "Benimkini arayacağım. Hadi gidelim."

Babamın aradığı avukatla aynı anda karakola vardık. Ona Aiden'ı ve nasıl evsiz olduğunu, muhtemelen otistik olduğunu ve kimsesi olmadığını anlatıyoruz.

"Korunduğundan emin olmak istiyorum," diyorum ona.

Avukat yetkililerle konuşuyor ve onlar da geri dönüp Aiden'ı görmemize izin veriyorlar.

Koridorda yürürken memur "O tutuklu değil," diyor. "Saldırıya uğrayan kadın Aiden'ın onu kurtardığını doğruladı, ama biz

ne olduğunu bize anlatması gerekiyor ki kayıtlara geçsin. O zaman gitmesine izin verebiliriz."

Aiden'in başı dertte olmadığı için şükrederek rahat bir nefes alıyorum.

"Gidip onunla konuşacağım."

"Lexi," diyor Aiden ben kapıdan içeri girdiğimde. "Eve gitmek istiyorum. Eve gitmem gerek. Bana taco'larımı getiren kibar adam birazdan orada olur." Yeşil gözlüklerini takıyor ama ben içeri girince gözlüklerini çıkarıyor.

"Tacolarını aldığından emin olacağım. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Eğer orada olmazsam, nerede olduğumu bilemeyecek," diye ısrar ediyor, tek derdi tacoları.

"Sana söz veriyorum, bilmesini sağlayacağım ama eve gidebilmen için bana ne olduğunu anlatman gerekiyor."

Aiden hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Kötü sörfçü adam onu sevmiyordu. Kızı sevmiyordu," diyor başını sallayarak. "Ona kızı sevmesi gerektiğini söyledim, tıpkı kocanın seni sevdiği gibi, ama beni dinlemedi. Bana bağırdı ve vurdu, tıpkı annemin erkek arkadaşının bana vurduğu gibi. Ona vurmanın hoş olmadığını söyledim ama o bana vurmaya devam etti. Beni incitti Lexi." Aiden kaşlarını çatıp sol gözünde oluşan morluğu işaret ediyor ve kalbim parçalanıyor. Eğer Jason hâlâ hayatta olsaydı, yemin ederim onu öldürmenin bir yolunu bulurdum.

"Sonra polis memuru bana bağırdı ve evimi terk edip buraya gelmem gerektiğini söyledi. Ona zarar vermediğimi söyledim," diye devam ediyor Aiden. "Ona tacolarım için evde olmam gerektiğini söyledim. Şimdi eve gidip tacolarımı yiyebilir miyim?"

Bir parçam Aiden'in sözleriyle Jason'ın bana gerçekten tecavüz edip etmediğini ima etmesini umuyordu ama Aiden için her şey aynı. Aslında cinsel eylemi anlamıyor, sadece senin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlıyor. Bir yetişkin olabilir ama her şeyi bir çocuk gibi görüyor.

"Evet," dedim ona. "Eve gidip tacolarını alabilirsin."

Aiden gülümser. "Teşekkür ederim Lexi." Kollarını ayı gibi sarılmak için bana doluyor. "Takolara bayılırım."

"Biliyorum."

Ayağa kalktı ve gözlüklerini taktı, sadece beni değil başka bir kadını da kurtardığına dair hiçbir fikri yoktu. Jason'ın ne kadar ileri gittiğini asla bilemeyeceğim ama bildiğim bir şey varsa o da Aiden orada olmasaydı daha kötü olabileceğiydi. Jason beni ölüme terk edebilirdi ve Aiden dün gece orada olmasaydı, o kadın da ölüme terk edilebilirdi. Bunun yerine, hastanede güvende ve Jason bir daha asla onun izni olmadan başka bir

kadına elini süremeyecek.

Aiden, babam, Alec ve benimle birlikte arabaya bindi. Yol boyunca eve gidip tacolarını almak istediğinden bahsediyor, evinin iskelenin altındaki lanet bir çadır olduğunu umursamıyor. Bir kahraman olduğunu anlamıyor.

Sahile vardığımızda, benimle birlikte taco standına kadar yürüyor.

"Hey, Aiden," diyor taco standının sahibi Greg. "Sana takolarını getirdim ama orada değildin." Ona kahverengi bir yiyecek torbası uzatıyor.

"Polis beni terk etmeye zorladı," diyor Aiden. "Onlar beni tekrar göndermedikçe bir daha gitmeyeceğim. Yarın bana tacolarımı getirir misin?"

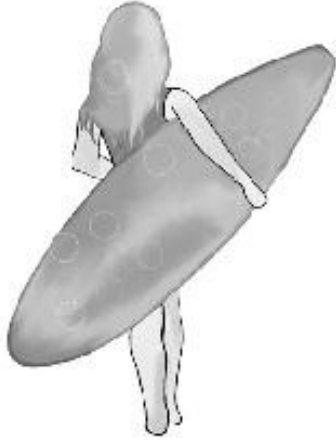
"Evet," dedi. "Yarın sana tacolarını getiririm."

Greg bana üzgün bir şekilde gülümsüyor, belli ki tüm haberlerde yer aldığı için neler olduğunu biliyor.

Aiden'la birlikte çadırına doğru yürüyorum ve her zaman oturduğu yere oturup tacolarını yemeye başlıyor. Onu burada bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama yine de ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" Ona gitmek istemediğimi ama babamla Alec'in beni beklediğini bildiğimi söylüyorum.

"Tamam, hoşça kal Lexi."

Thirty Two

Lexi

Bir Hafta Sonra

"NE YAPIYORSUN?" ALEC DUMAN ALARMINDAN BAĞIRIYOR. yanmış ekmeği kızartma makinesinden çıkarıp çöp kutusuna atıyor. "Tost yapmaya çalışıyordum!" Gözyaşlarını yüzünden silerek karşılık veriyorum. Alec uzanıp düğmeye basıyor ve alarmı kapatıyor. "Lex, Bunu konuşmuştuk. Bir şeyler pişirmeye çalışmaya devam edersen burayı yakıp kül edeceksin."

Arkasını döndü ve ağladığımı görünce beni kollarının arasına aldı. "Bebeğim, sorun ne? Sadece yanmış tost."

"Bu *sadece* yanmış tost değil," diye haykırıyorum. "Ekmek kızartmayı bile beceremezken kendi bebeğimi nasıl besleyeceğim?"

Alec gülüyor. "Bebek için yemek yapmana gerek kalmadan önce uzun bir zamanımız var. Ayrıca bebekler dört yaşına kadar biberonla beslenmiyor mu?"

"Dört mü?" Ona ters ters bakıyorum. "Bunun doğru olmadığına eminim. RJ artık biberon almıyor ve sadece bir yaşında. Ama bilmiyorum," diye hıçkırıyorum, "çünkü bebekler hakkında hiçbir fikrim yok ve görünüşe göre senin de yok. İkimiz de bir şey bilmezken nasıl bebek büyüteceğiz?"

Alec yine gülecek gibi olur ama hemen bastırır. "Ailemiz ve arkadaşlarımız var. Her şeyi okuyacağız. Her yeni ebeveyn

Bir yerde, ama Lex... artık yemek pişirmek yok, lütfen. Mecbur kalırsam, bize yemek yapması için birini tutarım."

"İyi," diye hayıflanıyorum.

"Seni seviyorum," diyor ve bana bir öpücük veriyor. "Yarın sabah görüşürüz." "Ben de seni seviyorum."

Yanık Tosttan Bir Hafta Sonra

"Yatakta yatarak ne yapıyorsun?" Georgia suçluyor.

"Başka ne yapmam gerekiyor?" Henüz izlemediğim bir program bulmaya çalışarak diziler arasında geziniyorum. "Sörf yapamam çünkü hamileyim. Yemek yapmama ya da bir şeyler pişirmeme izin yok. Alec dışarı çıkmamı ve duvarlara grafiti yapmamı yasakladı..." Sonrasında çıkan kavgayı hatırladıkça gözlerimi deviriyorum. Haklı olduğunu biliyorum ve eğer yakalansaydım, hamile kalmak ve hapse girmek kötü bir şey olurdu, ama çok sıkıldım.

Her gün Aiden'ı ziyaret etmek dışında yapacak başka bir şeyim yok. "Üniversite terk biriyim... Aiden'a nasıl yardım edeceğimi bulamıyorum..." Birkaç kuruluşu aramayı denedim ama hiçbirisi yardımcı olmadı çünkü Aiden bir yetişkin. Yapabileceğim tek şey onu ihbar etmek ki bu da tutuklanmasına neden olur. Onun için destekli yaşamı araştırdım ama karşılayabileceğimden çok daha fazla. Üç yıl içinde tüm güven fonumu tüketirim, sonra ne olacak? "Hemen hemen, ben bir zavallıyım."

Georgia kumandayı kapar ve televizyonu kapatır. "Bugün senin doğum günün. Seni yemeğe götüreceğim."

"Tamam." Her zaman yemek yiyebilirim. On dört haftalık hamileyim, sabah bulantılarım geçti ve iştahım bol. Alec çalıştığı ve izin alamadığı için bu hafta sonu doğum günümü kutlamayı planlıyoruz.

Arts District'e vardık ve en sevdiğim şarküteriye doğru yürüdük. Alec beni ilk randevumuza götürdüğünden beri buraya gelmemiştim. Duvarlar sanat eserleriyle dolu ve kalbimi hem dolduruyor hem de üzüyor.

Çizimlerimden birinin önünden geçerken ona "Bunu özledim," diyorum. "Belki de yasadışı olarak yaratmak yerine, *yasal* olarak yaratmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç hashtag'imi aradın mı?" Telefonumu çıkarıp yazıyorum ve ona gösteriyorum. "Dört milyon etiket. Dört milyon insan

sanatımın fotoğraflarını çekti."

"Ve bunu binaların kenarları yerine gerçek tuvaler üzerinde yapsaydınız kaç kişinin satın alacağını hayal edin."

"Mesele para değil. Sanatın amacı ile ilgili. Onu bir fark yaratmak için kullanmak. Ben sadece... Ben bir fark yaratmak istiyorum."

Georgia'nın artık yanımda olmadığını fark ettiğimde kaldırımda yürümeye devam ediyorum. "Ne yapıyorsun?" Arkama dönüp baktığımda onu terk edilmiş binanın önünde dururken görüyorum.

"Sanatınızın bir fark yaratmasını istediğinizi söylemişsiniz"

diyor. "Evet..."

"Ve sen Aiden'a yardım etmek istiyorsun..." "Uh-huh."

"Bir fikrim var."

"Peki, bu kadar merak uyandırıcı olma. Söyle bana."

"Burada bir sanat galerisi var. Otistik çocuklara ve yetişkinlere yardım etmek için kar amacı gütmeyen bir kuruluş olabilir. Yaratmalarına olanak tanıyan bir program oluşturabiliriz ve sattığımız eserler programın finansmanına yardımcı olabilir."

Büyük, boş binaya bakıyorum ve söylediği her şeyi gözümde canlandırabiliyorum. Aiden buraya gelebilir ve resim çizmek için güvenli bir yere sahip olabilir. Resim yapabilir, öğretebilir ve Aiden gibi başkalarına yardım edebilirim. Sadece bir sorun var.

"Bunu nasıl karşılayabilirim?"

"Biz' dedim," diyor Georgia. "Unuttuysanız söyleyeyim, benim param var ve geçen gün mali danışmanımla görüştüm, o da bana yıl sonunda vergiden düşmek için bağış yapmayı düşünmem gerektiğini söyledi."

"Bu bir bağıştan daha fazlası olacaktır. Bu çok maliyetli ve zaman alıcı olacaktır."

"Para bende," diyor, "zaman da sende. Sen sorumlu olursun. Dedelerimiz Las Vegas'taki eğlence merkezini işletiyor. Ne yapacaklarını bilirler. Her şeyi nasıl ayarlayacaklarını."

Doğru söylüyor. Yıllar önce, biz doğmadan önce, büyükanne ve büyükbabalarımız çocukları sokaklardan kurtarmak için bir eğlence merkezi kurmuşlar çünkü Micaela'nın babası Marco da o sokak çocuklarından biriymiş. Yıllardır başarıyla işletiyorlar ve bize memnuniyetle yardımcı olurlar.

"Ve eğer Aiden kabul ederse, burada çalışması ve bize yardım etmesi için ona para ödeyebiliriz..." "Bu da ona destekli yaşam için ödeme yapar." Kollarımı açtım

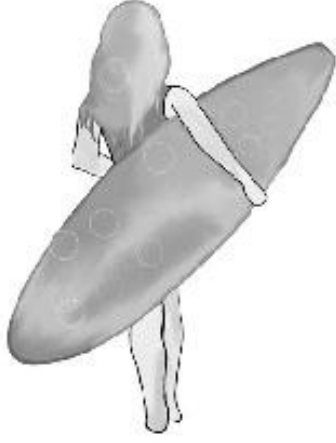
Georgia'nın etrafında. "Sen bir dahisin ve gelmiş geçmiş en iyi ablasın!"

Teşekkür ederim.

Sen! Teşekkür ederim! Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü. Başlamak ve Aiden'a söylemek için sabırsızlanıyorum..." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni seviyorum Georgia, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok Lex. Ben senin kardeşinim. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve tekrar binaya bakıyorum. "İşte bu, Georgia. Hissedebiliyorum... Bu benim yolum."

Epilogue

Lexi

Yedi Ay Sonra

"HEPSİ BU KADAR MI?" ETRAFA BİR GÖZ ATARAK SORUYORUM
Son kez.

"Sanırım öyle," diyor Alec, arkamdan gelip kollarını bana dolayarak. "Eğer değilse de, unuttuğumuz şeyi alamayacak değiliz ya... Kız kardeşin ve Chase hâlâ burada yaşıyor."

İnledim. "Yeni evimizde bizimle yaşamaktansa burada yaşamayı tercih ettiğine inanamıyorum." İki ay önce ilk evimizi kapattık. Doğum yapmama günler kalmıştı ve biz de ufak tefek şeyleri halledip taşınmak için zamanımız olacağını düşünmüştük. Ancak kızımız erken gelerek bizi şaşırttı. İki ay boyunca evde kaldık, Georgia yardım etmek için etrafta olduğu için bu aslında harikaydı. Sezaryen olduğum için altı hafta boyunca hiçbir şey kaldıramadım. Şimdi Abigail iki aylık, neredeyse gece boyunca uyuyor ve biz taşınıyoruz.

Alec milyonuncu kez, "Kendimize ait bir alanımız olmasını istiyor," diyor. "Evet, biliyorum." Suratımı astım. "Ama burada Chase'le mi kalıyor? "Ama Chase'le burada mı kalıyor? hatta ona katlanmak..."

"Dairenin sahibi benim," diye hatırlattım ona. "Yaşayacak başka bir yer bulmaları yerine, burada yaşamaya devam edebileceklerini söyledim. Bu beni yeni kiracı bulma ya da evi satma zahmetinden kurtarıyor."

"Umm... unuttuysan söyleyeyim, kız kardeşim zengin. İsteddiği her yerde yaşayabilir."

Alec gülüyor. "Belki de yalnız yaşamak istemiyordur." Omuz silkiyor. "Chase bir süre önce kadın getirmeyi bıraktı ve uzun zamandır kavga etmediler."

"Sanırım." Öfkelendim. "Sadece onu özleyeceğim."

"Sadece on dakika uzaklıkta olacağız," diyerek beni öpüyor. İçimi ona doğru çekiyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Lexi," diyor Aiden, o anı sonlandırarak. "Lexi'nin bebeği Abigail ağlıyor."

"Gidip onu getireyim," diyorum Alec'e. "Sen her şeyi aldığımızdan emin ol."

Oturma odasına girdiğimde Aiden'ı Abigail'in araba koltuğunu sallarken buluyorum. Çok az mızızlanıyor ama Aiden için bu ağlamak demek. Ne zaman mutlu olmayan bir ses çıkarsa, onu mutlu etmemizi istiyor. Abigail doğar doğmaz ve Aiden ziyarete gelir gelmez ona bağlandı.

"Al bakalım, tatlı kız." Düşen emziğini ağzına koyuyorum ve anında tekrar uykuya dalarken gözleri geriye doğru dönüyor.

"Şimdi gidip resim yapabilir miyiz?" Aiden, yakında açılacak olan ve kâr amacı gütmeyen sanat galerisi Through Their Eyes'a atıfta bulunarak soruyor. Şu anda içeriği boyuyoruz. Georgia ve ben düzinelerce sanatçı ve ünlüyle temasa geçtik ve pek çok bağış aldık. Bittiğinde, insanların ziyaret edebileceği ve satın alabileceği bir sanat galerisi ve aynı zamanda bir eğitim merkezi olacak. Çocukların gelip nasıl yaratacaklarını öğrenebilecekleri yıl boyu sürecek programlar düzenlemeyi planlıyoruz ve elde edilen tüm gelir otistik çocuklara ve yetişkinlere destek olmak için kullanılacak.

"Sen devam et," diyor Alec, yanıma gelip şakağımı öperek. "Gerisini ben hallederim."

"Emin
misin?"

"Evet."

Yirmi dakika sonra galeriye vardık ve Aiden hemen işe koyulup başyapıtını boyamaya başladı. Ben işlerle ilgilenirken o da öğleden sonrayı resim yaparak geçiriyor. Gitme vakti geldiğinde, onu destekli yaşam merkezinden gelen özel otobüsün onu alacağı yere götürüyorum.

"Yarın görüşür müyüz?" diye soruyor, pazartesiden perşembeye her gün yaptığı gibi.

"Evet, yarın görüşürüz." "Ve
bebek Abigail'le de," diyor.

Biz yerine ben dediğimi fark ederek içimden gülüyorum. "Evet, ikimiz de burada olacağız."

"Saat dokuzda, değil mi?" Aiden'in yeni bir yerde yaşamaya ve yeni bir rutine alışması biraz zaman aldı. İlk başlarda zordu. Hatta mavi çadırını da getirip odasına kurmak zorunda kaldık. Ama yavaş yavaş alışıyor ve en önemlisi de mutlu ve güvende olması. Destekli yaşam merkezi, hafta boyunca her gün onu bırakıp alan özel bir otobüs sağlıyor. Onu kendim götürmek isterdim ama tutarlılığa ihtiyacı olduğunu söylediler, bu yüzden her gün otobüse binmesine izin vermek en iyisi.

"Saat dokuzda," diye onu temin ederim.

"Tamam," diyor. "Güle güle, bebek Abigail." Yanağına bir öpücük konduruyor. "Güle güle, Lexi."

Otobüse adımını atıyor ve yerine oturduktan sonra bize el sallıyor. "Pekâlâ tatlı kız, eve gitmeye hazır mısınız?"

Cevap vermiyor, derin uykuda, ama ben bunu evet olarak kabul ediyorum.

Bir süre sonra yeni evimize vardık. Sahile yakın, dört yatak odalı, üç banyolu, iki katlı güzel bir ev. Her ne kadar sahilde olmak istesek de, bu evlerin fiyatları gülünçtü. Ama mükemmel bir ev bulduk, şirin bir kapılı mahallede ve sahile sadece yürüme mesafesinde. Alec'in itfaiye istasyonuna ya da ailemize de çok uzak değil. Mükemmel bir yer.

İçeri girdiğimde gördüklerim beni şaşırttı. Alec meşgul olmalı çünkü her şey kaldırılmış ve düzenlenmiş. Her yerde olan kutular gitmiş.

Hâlâ araba koltuğunda uyumakta olan Abigail'i yere bırakıp şöminenin yanına gidiyorum, orada birkaç fotoğrafı çerçevelere yerleştirmiş. Bir tanesi düğün günümüzden. İkimiz de birbirimize öyle bir aşkla gülümsüyoruz ki, sanki dünmüş gibi hala hissedebiliyorum. Bir sonraki fotoğraf Abigail'i doğurduğum güne ait. O buruş buruş ve kaşlarını çatmış, ama Alec ve ben aptallar gibi sırtıyoruz. Ben Alec'e bakıyorum, o da kızıma bakıyor. *Kızımıza*. Test yaptırmamaya karar verdik. Alec bilmek istemediğini söyledi çünkü ona göre kızımız onun ve hep öyle kalacak. Doğum belgesinde baba olarak o yazıyor ve üçümüz de aynı soyadını paylaşıyoruz. Ayrıca aynı kan grubunu paylaşıyorlar ama benimkiyle aynı değil. Yani ya Jason'ın kan grubu onlarla aynıydı ya da kız Alec'in biyolojik kızı.

Alec merdivenlerden inerken, "Hey, eve gelmişsin," diyor. "Eşyaların çoğunu kaldırdım ama incelemeniz için birkaç kutu kaldı. Onları dolabımıza koydum."

"Teşekkür ederim." Kollarımı boynuna doladım. "Buranın bizim olduğuna inanamıyorum."

"Buna inansen iyi edersin," diyor. "Burası bizim evimiz..." Burnumun ucunu öpüyor. "Kızımız." Çenemi öpüyor. "Bizim hayatımız." Ağzı benimkiyle birleşiyor. "Ve bu çok güzel."

Alec

Ertesi Gün

Georgia: Lexi'nin duvarlara grafiti yaptığını bilmen gerektiğini düşündüm.

Metne eşlik eden resme **TIKLADIM** ve Lexi'nin, kız kardeşinin fotoğrafını çektiğinden habersiz, spreycutularını bir sırt çantasına doldurduğunu gördüm. Onları saklaması ya da atması için kutuya bırakmıştım. Sanırım onları kullanmaya başladı.

Nereye gittiğinden bahsetti mi?

Georgia: Hayır, ama başladığı bir şeyi bitirmesi gerektiğini söyledi.

Ben: Ne kadar zaman önce ayrıldı?

Georgia: Yaklaşık 30 dakika önce. Ona bir avans vereyim dedim.

Anladığım kadarıyla Abigail sende?

Bir an sonra, güzel kızımın beşiğinde mışıl mışıl uyuduğu bir fotoğraf geliyor - karnı aşağıda ve poposu havaya kalkmış.

Kızıma benim için bir öpücük ver.
Georgia: Yapacağım. Kız kardeşimi hapisten uzak tutmaya çalış... Ben: Yapacağım.

Konuşmamızdan çıkıp takip uygulamasını açıyorum ve tam olarak nerede olduğunu görmek için Lexi'nin adına tıklıyorum. Konumunu yakınlaştırdığımda, kendime gülmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Hey, Chase, beni biraz idare edebilir misin?"

"Tabii." Omuz silkiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece ufak bir işim var."

Birkaç dakika sonra, Lexi'yle burada olduğum gecedan beri gitmediğim terk edilmiş binaya yanaşıyorum. Cipi yan tarafa park etmişti ve köşeyi döndüğümde onu sırtı bana dönük bir şekilde duvarı boyarken buldum.

Burada olduğumu bilmiyor, bu yüzden sessiz kalıyorum ve kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde yaratırken onu izliyorum. İşini bitirip kontrol etmek için geri çekildiğinde boğazımı temizliyorum ve onu ürkütüyorum.

Etrafında dönüyor, yakalandığı için gözleri kocaman. Ama sadece ben olduğumu görünce rahatlayarak omuzları çöküyor. "Beni korkuttun!"

"Kötü şeyler yapmamalısın..."

Gözlerini deviriyor. "Kız kardeşim beni ispiyonladı mı?"

Gülüyorum, sorusuna cevap vermiyorum ve ona doğru yürüyorum. "Buraya geldiğimizden ve seni resim yaparken izlediğimden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor." Atletinin altından çekiştirip onu kendime doğru çekiyorum ve kısa bir an için ağızlarımızı birleştiriyoruz. Onu en son tattığımdan bu yana sadece on iki saat geçti ama şimdiden onu çok özliyorum.

"Buraya geldiğimizden beri çok şey oldu," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. "Çok doğru," diye katılıyorum. "Evlendik, bir bebeğimiz oldu, bir ev aldık

Ev... O gecedan beri birlikte bir hayat kurduk."

Dudakları büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ağzını tekrar yakalıyorum. Dudakları yumuşak ve tadı Jumpin' Java'daki en sevdiği ahududulu içecek gibi.

"Son bir kez resim yapmam gerekiyordu," diyor ayrıldığıımızda. "Son bir kez mi?" İnanmayarak kaşlarını çatıyorum.

"Artık bir anneyim," diyor omuz silkerek. "Los Angeles'ın duvarlarına grafiti yapamam... Ama resmi tamamlamam gerekiyordu."

Önümüzdeki sanat eserine bakıyorum, bu gece ilk kez gerçekten bakıyorum. Daha önce gözlerim sadece Lexi'deydi... Resim öncekiyle aynı: gece gökyüzünün ve parıldayan ışıkların fonunda birbirine bakan bir çift. Yanlarında annemin söylediği bir söz var: *Sen aşkı bulamazsın... O seni bulur.*

Ama daha yakından baktığımda, yaptığı eklemeyi görüyorum. Çiftin ortasında minik bir bebek var -bizim bebeğimiz.

"Aşk bizi buldu," diyor usulca, kollarını belime dolayarak. "O karanlık, korkutucu yol... bizi buraya getirdi. Küçük kızımıza. Sonunda bu dünyadaki yerimi bulduğumu hissediyorum - seninle ve kızımızla. Bir anne ve eş olarak. Resmimiz..." Bana bakıyor, mavi gözleri sokak lambasının tonundan parıldıyor. "Tamamlandı."

SON

Lütfen sonuna kadar kaydırmayı ve sizden bunu yapmanızı istediğinde bir yorum bırakmayı düşünün.

Yazarlar için dünyalara bedeldirler.

Aşk Bulmak Serisi'nin diğer iki kitabına da göz atın!

[Benim Türüm](#) Aşk- Micaela ve Ryan (askeri, gizli hamilelik romantizmi)

[Benim Türüm Mükemmel](#)- Georgia ve Chase (oda arkadaşından sevgiliye, bekar baba romantizmi)

Başa, her şeyin başladığı yere dönmek ister misiniz?

[Dövüş Serisi](#)

[Savaşan Aşk Serisi](#)

NIKKI ASH'IN DİĞER KİTAPLARI

Dövuş Serisi

İkinci Bir Şans İçin Savaşmak (Gizli Bebek).

İnançla Savaşmak (Gizli Bebek).

Dokunuşun İçin Savaş Sevgin

İçin Savaş (Bekar anne)

Noel Ağacının Etrafında Kavga: Bir Dövuş Serisi Romanı

Savaşan Aşk Serisi

Tap ping Out (Gizli bebek).

Clinched (Bekar baba)

Takedown (Bekar anne).

Aşk Bulmak Serisi

Benim Sevgi

Türüm Benim Güzel

Türüm Benim

Mükemmel T ü r ü m

Kusurlu Aşk Serisi

Pikap (Gizli bebek) Derine

inmek (Düşmanlardan

sevgililere)

Yüzeyde (İkinci şans, bekar baba) Onun

Gözünden (Bekar anne, yaş farkı)

Tek Başına Romanlar

Bordello (Mafya romanı).

Knocked Down (Bekar

baba)

Tutulmayan Sözler (Arkadaştan sevgiliye)

Clutch Player (İkinci şans, bekar anne) Fool.

Me Once (Gizli bebek)

Beni Daha Çok Sev (Çağdaş romantizm)

K Webster ile ortak yazılmış romanlar

Heath (Modern Anlatım)

Gizli Gerçekler (Romantik Gerilim)

Çalıntı Yalanlar (Romantik gerilim)

Parçalanmış (Neden romantizmi

seçmelisiniz)

Bound Together (Neden romantizmi seçmelisiniz)

YAZAR HAKKINDA

Okumak nefes almak, yazmak ise nefes vermek gibidir. - Pam Allyn

Nikki Ash Güney Florida'da yaşıyor ve gündüzleri İngilizce öğretmeni, geceleri ise yazarlık yapıyor. Yazmadığı zamanlarda onu elinde bir kitapla bulabilirsiniz. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveynli romantizme kadar her türlü kitabı yaşamış ve solumuştur. Okumak ve yazmak onun tutkusu olsa da, iki çocuğu onun tüm dünyasıdır. Muhtemelen onları hafta sonları evde bulamadan önce bir Disney parkında bulabilirsiniz!

İletişim Nikki Ash

Web sitesi * Nikki Ash'in okuyucu grubu

Ücretsiz bir kitap ister misiniz?

Haber bültenime bugün katılın ve Yarınımızı Bulmak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.